

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXII • Núm. 1.115 • 250 ptes. / 1,50 euros

1 • febrer • 2001

«Si no pots omplir casa teva de flors...
Omple-la d'alegria. És molt millor.»
Mn. J.M. Alimbau

Consagrats a Déu

El 2 de febrer se celebra
la Jornada de la Vida
Religiosa amb el
compromís de
renovació i entrega total

Els religiosos i religioses estan cridats a agrair al Senyor el do de la consagració per tal de dedicar completament les seves vides a la causa del Regne. A Catalunya la jornada d'enguany gira al voltant del document *El que és nou demana novetat*, 1997-2000, conclusions elaborades pel grup de reflexió del Centre d'Espiritualitat i Vida Religiosa (CEVRE) sobre el futur de la vida religiosa. Els consagrats i consagrades són conscients de les dificultats que han de fer front a la nostra societat i tots coincideixen en la necessitat de viure l'Evangeli amb radicalitat.

En aquest número us oferim el testimoni de Lourdes Peramon, religiosa oblata; del P. Bonaventura Gilabert, carmelita descalç; de Begoña Requejo, adoratriu esclava del Santíssim Sagrament i de la Caritat, i del P. Justino Martínez, missioner combonià. A través de les seves vivències, fan una reflexió sobre la vida religiosa i els reptes que tenen al davant.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Foto: David Trepal (cedida per la URC)

Un moment de la Jornada jubilar de la Vida Religiosa a Montserrat.

Setmana de pregària ecumènica

Foto: Toni Matons

Les Esglésies cristianes no deixen mai de pregar per la unitat. Des dels primers temps del cristianisme aquest ha estat un dels grans reptes. Durant la setmana del 18 al 25 de gener aquesta demanda s'ha fet especialment intensa. S'ha celebrat, com cada any, una setmana dedicada de manera específica a la pregària per la unitat de tots els cristians.

La catedral de Barcelona va congrega el 18 de gener passat l'acte d'inauguració d'aquesta setmana ecumènica a la capital catalana. S'hi van aplegar membres de totes les confessions, que van aportar la seva experiència i van expressar el seu desig d'un futur en comunió.

Pàg. 17

Història dels concilis a Catalunya

Mn. Josep Raventós i Giralt ha esmerçat divuit anys de la seva vida per elaborar una obra cabdal: *La sinodalitat a Catalunya*. «Es tracta de la primera síntesi realitzada sobre la història dels concilis de la Tarraconense i a la vegada palesa la gran capacitat de sintetització de Mn. Raventós», ha destacat Andreu Muñoz, professor d'Història de l'Església antiga i medieval de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona. Mn. Raventós va expressar durant la presentació de l'obra, que va tenir lloc el 18 de gener, que el seu propòsit, a través del llibre, és «donar una visió àmplia de la trajectòria sinodal de la Tarraconense. Es tracta senzillament d'un treball de divulgació sobre el fet sinodal que emmarca els concilis dins la història de l'Església a Catalunya i dóna pistes per al treball i la reflexió personals».

Pàg. 22

Sumari

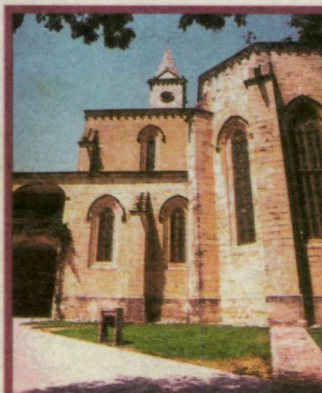
Pàg. 7 L'arquebisbe de Toledo, nou cardenal

Pàg. 8 Mans Unides, 42 anys lluitant contra la fam

Pàg. 9 Entrevista a J. Perea, de l'Institut Teològic de Bilbao

Pàg. 23 Missa prèvia a la beatificació de Castelló i Aleu a Lleida

Pàg. 24 Mons. Salinas raona en una carta la restauració del Seminari

Les Avellanes del segle XXI

*Repàs de la reforma
de l'hostatgeria del monestir
de Santa Maria de Bellpuig*

Pàg. 20 i 21

Editorial

Nous reptes per a la vida consagrada

El dia 2 de febrer se celebra la festa de la Presentació del Senyor, que és coneguda popularment com la festa de la Candelera. En aquesta jornada a més d'unes celebracions litúrgiques molt emotives amb la benedicció de les candeles, se celebren diverses festes de grups eclesials com és el cas de Vida Creixent o dels religiosos i religioses que pertanyen a la vida consagrada.

Enguany hem volgut fixar-nos especialment en aquest darrer col·lectiu, no tan sols perquè es mereix ben bé la nostra atenció en una ocasió així, sinó perquè a més acaba de presentar-se el 27 de gener passat el document *El que és nou demana novetat*, un treball intens del grup de reflexió del CEVRE (Centre d'Espiritualitat i Vida Religiosa), durant el període 1997-2000.

Les reflexions que es fan en aquest material són de gran utilitat per prendre el pols a la vida religiosa, tenint en compte els importants canvis socials i religiosos del nostre temps que obliguen a aquest col·lectiu de l'Església a resituar-se, no en el camp vocacional, que continua sent bàsicament el mateix, sinó en el paper que han de tenir els consagrats en la societat i en l'Església del tercer mil·lenni.

Entre els canvis profunds que viu la vida religiosa en les nostres terres, cal assenyalar el descens de vocacions, que en algunes congregacions es fa preocupant. Aquesta realitat afecta profundament la resta dels consagrats, però malgrat les dades a vegades fredes i no gaire engrescadores es reafirma que la vida religiosa continua sent una forma de viure l'Evangeli interessant i interpel·ladora.

És cert que en comparació amb altres èpoques, ha minvat el nombre de vocacions, però no podem oblidar que Déu continua cridant, i que continuen havent-hi joves, nois i noies, que amb valentia, il·lusió i esperança emprenen el camí de la consagració al Senyor. Per a ells, les diverses famílies

religioses han de donar resposta a les seves inquietuds i anhels que poden ser diferents dels que tingueren els religiosos d'altres períodes històrics, i que probablement seran diferents dels que tindran les generacions futures.

El punt de partida continua sent sempre el mateix: Déu crida, i la persona que rep la vocació sent una veritable passió per Jesús, que la porta a renúncies importants per començar una vida nova al servei de l'Església i dels germans. Aquesta renúncia que genera grans «tòpics» que són la causa per la qual molts dels nostres joves decideixen donar l'esquena a una possible vocació, és portada amb alegria i sense cap tipus de sentiment de resignació. La vida comunitària, l'oració i el compromís aporten uns valors i una felicitat humana i espiritual que moltes vegades costa de trobar en l'atrapada vida del nostre temps.

El que canvia, el que és nou, és l'ambient i les circumstàncies en què es mouen els religiosos i religioses d'aquest nou segle. Els nous temps porten nous reptes, per exemple la necessitat d'una intercongregacionalitat, on es fomenti la cooperació i el diàleg amb altres carismes religiosos, i evitar anar cadascú pel seu costat i perdre esforços inútilment. O també una nova perspectiva en la relació entre els laics i els religiosos, ja que aquests primers han adquirit un paper més significatiu i responsable en tasques de l'Església i això obliga als consagrats a resituar la seva missió. Fins i tot podríem parlar d'una més gran mobilitat i disponibilitat per desplaçar-se amb facilitat per diverses zones, o fins i tot països i continents, ja que el nostre món cada vegada se'n fa més petit i proper alhora...

Són molts els nous reptes, el document que presentem en aquest número de *Catalunya Cristiana* dona algunes respostes, s'haurà de continuar reflexionant i analitzant la situació de la vida consagrada en el nostre temps, però queda clar que s'afronta la situació amb claredat, creativitat i sense por.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, *ANDALUSIA*; Guillem Farré, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Lluís Serra i Miriam Díez, *ROMA*; Guillem Ferrer, *ILLES BALEARS*; Antoni Mirabet, *SEU D'URGELL*; Benet Roigé, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Joaquim Blanc, *TORTOSA*; Fàtima Alemany, *VIC*

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

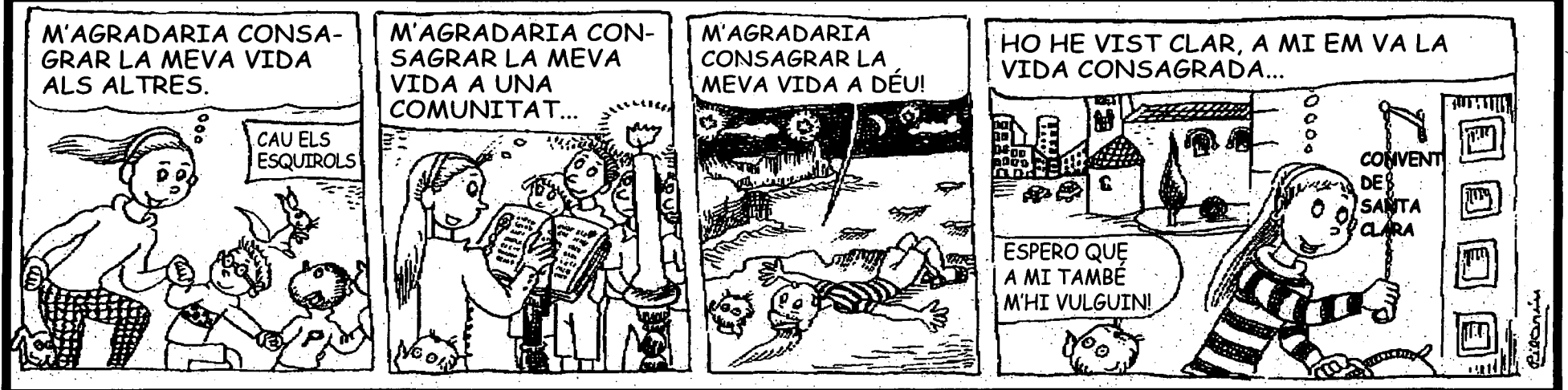
Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

«La vida religiosa està vivint la necessitat de resituar-se»

■ Enric Castells, provincial dels caputxins, és president de la Unió de Religiosos de Catalunya

El 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, l'Església celebra la Jornada de la Vida Consagrada. En aquest dia, els religiosos i religioses agraïxen al Senyor el fet d'haver estat cridats a consagrar les seves vides totalment a la causa del Regne. Enguany a Catalunya la jornada gira a l'entorn del document *El que és nou demana novetat* (1997-2000), les conclusions elaborades pel grup de reflexió del Centre d'Espiritualitat i Vida Religiosa (CEVRE) sobre el futur de la vida religiosa.

—Què ha suposat l'elaboració d'aquest document?

—Aquest document ha suposat estils diferents de treballar i ha representat un moment de compartir, d'amistat, de posar en comú dubtes, interrogants, esperances... Ha estat una experiència molt positiva. La vida religiosa en el nostre país manté un esperit de reflexió i de diàleg, d'aprofundir els problemes. Tot això ens obliga a mantenir una actitud de descoberta, de viure dia a dia els canvis tan forts que estem experimentant a tots els nivells.

—En aquest document han treballat grups d'edats i formació diverses.

—Aquest aspecte ens ha permès aprofundir la relació entre les diferents comunitats religioses. Crec que s'ha fet molt camí perquè hi ha més respecte, diàleg, proximitat i comunicació. Però s'ha d'avançar més en el compartir, en el sentit de projectes, de missió en comú... s'ha fet molt camí però cal anar més enllà.

—Com ha de ser la vida religiosa en el segle XXI?

—El que ha de dominar en la vida religiosa és el més autèntic i profund: la passió per Jesús. També ha d'estar present la voluntat d'estar en els problemes del món i d'intentar que l'Evangeli penetri a fons en les nostres vides. Veiem el futur amb esperança i jo diria que la vida religiosa està vivint la necessitat de resituar-se en una societat en què es margina Déu. Hem de trobar el nostre espai, cosa que ens exigeix tenir una gran experiència del misteri de Déu; una proximitat als pobres; una experiència de vida comunitària que sigui significativa, que interpel·li. Podem donar el testimoni d'homes i dones que comparteixen molt: pregària, compromisos, fe... crec que és un dels signes que més necessita el nostre temps. Hem de ser un «contrasigne» i no deixar-nos emportar pel corrent dominant que ens diu com hem de viure. L'Evangeli ens demana esperança, serenor, fortaleza...

—Quines són les prioritats?

—El Jubileu que acabem de viure ens

ha marcat unes prioritats. Entre elles, el sentit del diàleg ecumènic i inter-religiós que ens obliga a respectar maneres diferents de ser i de pensar; l'evangelització, perquè no ens podem quedar a la sagristia. Hem de donar testimoni amb signes de comunitat, d'acollida, de compartir, de solidaritat...

—Com se senten els religiosos i religioses davant d'aquesta realitat que els toca viure?

—En certa manera la vida religiosa se sent més empobrida, més afeblida, però més evangèlica en el sentit que la força ve de Déu. Això fa que, per exemple, ens plantejem la nostra relació amb els laics i l'Església local. Els religiosos i religio-

El P. Enric Castells.

ses tenim experiències molt interessants de col·laboració amb els laics. Cal donar-los el protagonisme que els correspon, compartir el carisma de la congregació, l'estil propi de cada comunitat... el mateix passa amb l'Església local i la manera de col·laborar-hi. També aquí tenim aquesta voluntat de col·laborar, però

mantenint la nostra pròpia identitat.

La nostra societat està molt secularitzada i els religiosos i religioses no podem deixar-nos menjar per la realitat que ens envolta. És important que reflexionem i dediquem hores a l'estudi. Hem de desenvolupar la capacitat d'acollir i omplir aquests espais de fredor espiritual, moral... i no perdre mai de vista el sentit d'adoració i pregària perquè aquell que acompanya, que dóna força, que dóna sentit a tot, és el Senyor.

Estem vius i no acabats. Hem fet un llarg camí i seguirem avançant. L'Esperit de Jesús no ens abandona.

—Quina visió tenen els joves de la vida consagrada?

—El millor és escoltar Jesús que continua dient: «Veniu i veureu.» Déu continua cridant i és que l'Evangeli crida a la radicalitat. Evidentment no és gens fàcil per a un jove plantejar-se la vocació a la vida religiosa. És veritat que vivim una època complicada pel que fa a vocacions, i aquesta situació no és fàcil per a aquells convents i monestirs amb un altíssim percentatge de persones grans, però s'ha de dur amb molta fe i dignitat perquè no està en les nostres mans. El que sí està en les nostres mans és l'atenció als religiosos grans, als quals cal tenir un gran respecte i dedicació, i als religiosos joves, als quals cal deixar espai en la vida religiosa perquè puguin expressar-ne la creativitat. (R.M.J.)

«El que és nou demana novetat»

En aquest document han treballat dos anys, més un de síntesi, quatre grups de religiosos de diferents edats i congregacions. Els objectius del document es poden resumir en quatre punts: reflexió sobre la transformació de la vida religiosa al món actual per viure l'Evangeli d'una forma interessant i interpel·ladora; trobar noves formes de viure la vida religiosa que responguin a les demandes de les noves generacions de religiosos i que facilitin un pont vers les generacions següents; dibuixar línies d'acció concretes per afavorir el naixement d'«allò nou», i publicar el treball fet pels grups de reflexió per aprofundir en l'àmbit de les comunitats i congregacions.

La redacció final del document ha anat a càrrec del grup de religiosos que comprenia edats entre els 25 i els 35 anys. En el text es recullen set elements, considerats com els que marquen la novetat de la vida religiosa:

• **Respecte i valoració de cada persona.** Es tracta de fomentar un respecte adient vers la persona del religiós i la religiosa i valorar-la, tenint en compte el creixement personal cap a l'autonomia, tenir i dur a terme un somni, la capacitat de comunicació, l'obertura a l'entorn i a la novetat i els signes d'humanitat.

• **Experiència de Déu.** Això suposa viure l'experiència de Déu amb passió per Jesucrist, amb una espirituali-

tat encarnada, amb autenticitat, no amb ritualismes, i amb discerniment com a actitud de vida.

• **Vida comunitària.** Això implica comunió de vida, àmbit de creixement personal, comunitats «llar», comunitats per a la missió i tenir en compte que «el que és nou demana novetat».

• **Intercongregacionalitat.** Per a això cal superar els propis límits, fomentar el diàleg i la cooperació, valorar la diversitat, compartir la missió apostòlica i la vida comunitària.

• **Interpel·lació mútua religiosos-laics.** Per potenciar aquesta interpel·lació mútua és necessària la valoració de la vocació del laic; la vivència del carisma des del laicat i des de la vida consagrada, i reflexionar sobre què es comparteix.

• **Significativitat de la vida religiosa.** Mitjançant la «normalitat», la interpel·lació de la coherència, adreçar-se a l'essencial i viure signes de comunió.

• **Itinerància i mobilitat.** Amb fidelitat creativa; amb els pobres; optant per la vida en aquells llocs que aparentment són de mort, però que se saben plens de vida; amb dinàmica i discerniment, aprenent a viure en la provisionalitat, acceptant la varietat de ritmes i assumint-ne les conseqüències.

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Avís important

JORNADA DE PORTES OBERTES

El proper dia 1 de febrer

Us convidem a visitar la nova seu
dels Amics de Catalunya Cristiana.
L'horari serà: de 9 a 1 del migdia i
de 3 a 6 de la tarda.

*Us hi esperem amb
molt de goig!*

**AMICS DE CATALUNYA
CRISTIANA**

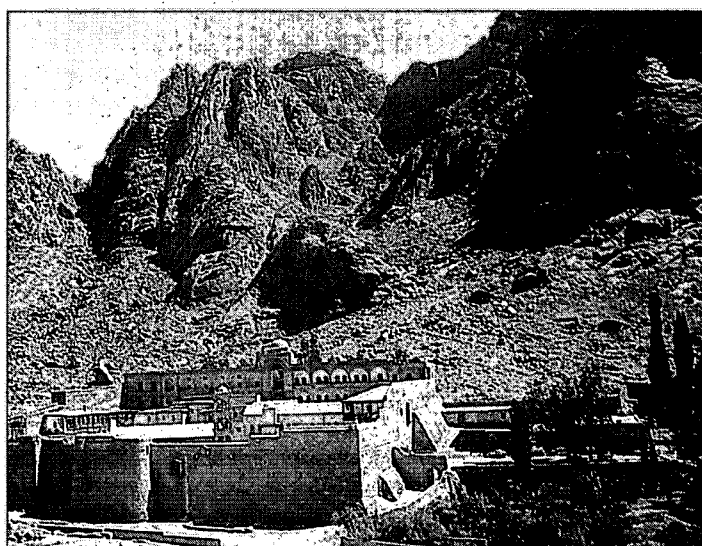
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona

Telèfon **93 409 27 00**

Fax **93 490 20 35**

ITINERARI BÍBLIC SINAÍ

Egipte i Jordània

*Del 4 al 16 de
març*

- El Caire
- Sinaí
- Jordània
- Jerusalem

Tot refent el camí cap a
la terra promesa.

PELEGRINATGE CONTEMPLATIU

Del 26 de març al 2 d'abril

Especial TERRA SANTA

Destinat a persones que vulguin aprofundir en la fe i en la
contemplació en els llocs cabdals de la geografia bíblica
neotestamentària.

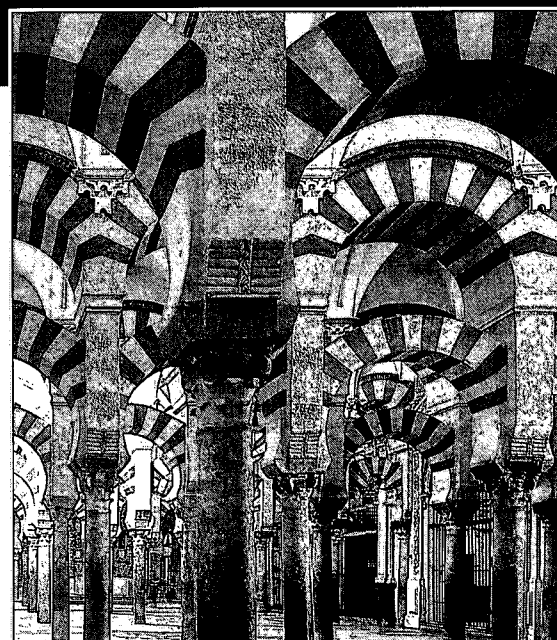
*Sota el guiatge de Mn. Joan E. Jarque,
amb motiu de les seves noces d'or com a prevere.*

ANDALUSIA

Del 17 al 24 d'abril

- Sevilla
- Còrdova
- Granada

Un repàs a la història de
l'Al Andalus

DEMANEU INFORMACIÓ

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació
d'Amics de Catalunya Cristiana.

«Ho deixaren tot i el van seguir»

Aquestes paraules recollides a l'Evangeli ens parlen de la crida de Jesús als primers deixebles. Una crida constant que es continua repetint

vint-i-un segles després. Déu compta amb la generositat d'homes i dones que deixen la seva família, la seva feina i, en ocasions, el seus països

per dur a terme el projecte del Regne de Déu. Us oferim el testimoni d'alguns religiosos i religioses que reflexionen sobre aquesta crida de Déu.

LOURDES PERRAMON PERTANY A LES GERMANES OBLATES

«Els religiosos i religioses, uns de tants»

Lourdes Perramon fa deu anys que és oblata. Des de petita ha crescut en un ambient creient: família, parròquia, Hora 3..., que l'ha portada a conèixer Jesús i a prendre una actitud de compromís cristià. «A partir d'aquesta experiència tenia una inquietud. No podia restar indiferent a la proposta de Jesús. Sempre m'havia interpel·lat l'àmbit de la marginació, de la pobresa, de la injustícia... i pensava en realitzar algun compromís com a voluntària, però no acabava de quedar-me tranquil·la amb aquesta dedicació.» Aquesta inquietud la va portar a buscar altres possibilitats i en conèixer les germanes oblates es va adonar que era allà, acompanyant dones que viuen situacions de dificultat, on Déu volia que es comprometés de manera definitiva.

Per a molts joves és difícil apropar-se a la vida religiosa pels tòpics i prejudicis que l'envolten. «Jo també, al principi, tenia una idea equivocada de la vida religiosa. Pensava que no era per a mi perquè era una vida avorrida, desconnectada de tot, que havies de renunciar a la família... en definitiva, una visió bastant negativa i poc atractiva però en conèixer-ho des de dins, em vaig adonar que era diferent i que encaixava amb la meua inquietud», explica Lourdes. Segons aquesta jove oblata, «els religiosos i religioses hem de trobar models i llenguatges que resultin significatius. Hem de fer un esforç perquè es pugui entendre l'essencial de la vida religiosa i transmetre els valors evangèlics amb normalitat. Els religiosos i religioses som uns de tants».

Lourdes explica que quan va professar com a oblata els seus amics es van sorprendre molt perquè no s'ho esperaven, «però van reaccionar molt bé, com la família, perquè es van adonar que la meua

Lourdes Perramon se sent interpel·lada per les situacions d'injustícia.

opció no la visc com un sacrifici, sinó com un compromís que dona sentit a la meua vida i em fa feliç».

Lourdes treballa, amb la seva comunitat de cinc religioses, en el Lloc de la Dona al barri del Raval. Es tracta d'un centre d'atenció a la dona més desfavorida (pobresa, marginació, prostitució, explotació, desigualtat, manca d'oportunitats...) on s'intenta que la dona «trobï el seu lloc, que se senti part de la societat que la margina, que millori la seva qualitat de vida». Una de les coses que més l'ajuda a mantenir aquest compromís amb els més necessitats és llegir la realitat en clau de resurrecció: «La meua fe és més madura i plena de certeses. La certesa fonamental és que mai la mort no té l'última paraula, sempre és possible la resurrecció i, per tant, viure una esperança fonamentada en la fe. En les situacions d'injustícia experimento l'absència de Déu, perquè Ell no vol que ningú visqui en aquestes condicions. Déu ha creat les persones per viure plenament i amb dignitat i això és el que em fa tirar endavant i lluitar, dia a dia, per intentar canviar la realitat, començant pel meu entorn immediat.»

Per a aquesta religiosa, la crida que Déu li va fer «ha valgut molt la pena. Allò que vaig començar amb il·lusió, però també amb pors, ara veig que realment era el camí que

«En la mirada de Crist, imatge de Déu invisible, esplendor de la glòria del Pare, es percep la profunditat d'un amor etern i infinit que toca les arrels de l'ésser. La persona que es deixa seduir per ell ha d'abandonar-lo tot i seguir-lo. Com Pau, ho considera tot una pèrdua davant de la sublimitat del coneixement de Jesucrist. La seva inspiració és identificar-se amb ell, i assumir-ne la forma de vida i els sentiments. Aquest deixar-ho tot i seguir el Senyor és un programa vàlid per a totes les persones cridades i per a tots els temps.

»En efecte, la seva forma de vida casta, pobra i obedient, apareix com la manera més radical de viure l'Evangeli en aquesta terra, una manera —es pot dir— divina, perquè ha estat abraçada per Ell, l'Home-Déu, com a expressió de la seva relació de Fill Unigènit amb el Pare i amb l'Esperit Sant. És aquest el motiu pel qual en la tradició cristiana sempre s'ha parlat de l'objectiva excel·lència de la vida consagrada.»

(Vita consecrata, núm. 18)

Déu m'havia marcat. En aquests anys he experimentat que donar-me i oferir les meves possibilitats, afavoreix els altres, però al mateix temps experimento creixement personal i es va consolidant la meua fe. És en aquesta dimensió on la comunitat també té un paper important, és un espai on compartir el mateix projecte i sentit de la vida. Tot plegat és motiu d'esperança. (R.M.J.)

EL P. BONAVENTURA GILBERT ÉS CARMELITA DESCALÇ

«No s'ha de tenir por de la crida de Déu perquè Ell vol la nostra felicitat»

Des que era escolanet al seu poble, Bellvís (Urgell), el P. Bonaventura tenia molt clar que Déu el volia sacerdot. Ell no ho sabia encara, però Déu també el volia sacerdot carmelita i quan va donar per certa la vocació carmelita, la vocació a sacerdot va passar per a ell a un segon terme. Així, va ingressar en el seminari menor dels carmelites a Palafrugell: «El 1931 vaig començar el noviciat i vaig comprendre que aquella vida era feta per a mi i vaig creure en aquesta vocació. Tenia catorze anys i mig. Mai no he dubtat de la meua vocació. Veure la fidelitat dels religiosos, l'oració mental... ja era una cosa que m'atreia. Veia una vida de comunitat i observança que m'agradava.»

Aquest religiós reconeix que abans hi havia un esperit religiós més fort, cosa que facilitava l'aparició de vocacions: «Avui influeix molt l'ambient: la independència, la inconstància... La manca de vocacions és un tema que es viu amb una certa preocupació, però hem de tenir confiança. Nostre Senyor, tard o d'hora ens donarà vocacions perquè està entossudat a salvar la humanitat. Mentre no en dona, per alguna cosa deu ser.»

La finalitat principal d'un carmelita és la pregària. Dedica estones a la pregària per viure en presència de Déu la resta del dia. Per al P. Bonaventura, «la pregària és un parlar afectuós. Segur que és el que feia Jesús, estar-se amb el Pare. La pregària és un tracte d'amistat amb Déu, amb qui sabem que estima, com deia santa Teresa. Ella també destaca que la soledat és molt important per poder tenir aquesta oració mental».

A més de la pregària, aquest religiós explica que tot i que la part espiritual i de recolliment és la que preval, «també tenim apostolat». A la casa d'oració de Santa Teresa de Jesús, dels carmelites descalços a Matadepera, el P. Bonaventura, juntament amb dos religiosos més, dirigeix uns tallers de pregària. L'objectiu que tenen és conèixer i fruit de l'experiència de Déu dels místics carmelites: Teresa de Jesús, Joan de la Creu, Teresa de Lisieux... i poder fer un endinsament en la interioritat. «Aquests tallers consisteixen en unes conferències i unes hores de recés. Normalment hi ve gent que ja porta una vida espiritual i de pregària», explica el religiós.

Vivim en una societat plena de pressions, obsessiona-

da per aprofitar el temps al màxim... El P. Bonaventura assegura que «també patim una miqueta l'influx de la pressa, el moviment... però a l'orde sempre hi ha hagut moments de silenci, de pregària, de trobada amb Déu Nostre Senyor. Aquí és molt important la lectura espiritual, que és deixar-se influir per Déu». Segons el religiós carmelita, «tot cristià hauria de comprendre i estudiar més la Sagrada Escriptura. S'hauria de llegir amb afecte perquè allí hi ha la veritat absoluta».

Al P. Bonaventura se'l veu molt content de la seva vocació, que procura confirmar dia a dia, per això fa una reflexió als joves: «No han de tenir por de la crida de Déu perquè Ell vol la nostra felicitat. El jove té molts anys d'experiència i discerniment abans de fer els vots perpetus. Nostre Senyor il·lumina, no ens deixa en la foscor. Sí que existeix la "nit fosca", la purificació de la persona a base de diferents circumstàncies que posa Déu perquè hi respongui la persona i se santifiqui. Però mai no s'ha d'oblidar que posant la mirada en Jesús sortirem endavant.» (R.M.J.)

(Continua a la pàg. 6)

BEGOÑA REQUEJO ÉS ADORATRIU ESCLAVA DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT I DE LA CARITAT

«La vocació és sempre un descobriment»

El carisma de les adoratrius és una crida a treballar sobretot amb la noia jove, amb aquella que té problemes i dificultats i es troba marginada a la vida. Això, unit a la pregària i l'adoració eucarística, explica Begoña Requejo. No obstant això, aquesta adoratriu es dedica a l'ensenyament: «Per a mi el món de l'educació ha estat un gran descobriment. Al principi aquest camp em costava perquè allò que a mi m'atreia era tractar directament amb la marginació social, però aquí va entrar en joc el sentit d'obediència, perquè et fies i confies. A més, Déu sempre treu profit de cada situació. M'he adonat que molts dels problemes de la marginació social, de l'exclusió, comencen a l'escola.»

La germana Begoña treballa a l'escola Mare de Déu del Roser de les adoratrius, al carrer Consell de Cent de Barcelona: és professora d'ESO en l'àrea de socials, ètica i religió; col·labora amb el departament de psicopedagogia i en l'àmbit pastoral es coordina amb la parròquia Sant

Josep Oriol. Segons aquesta religiosa, el seu treball li permet «detectar els casos més conflictius, reconèixer les possibilitats de canvi, veure que sempre hi ha una oportunitat... es tracta de continuar confiant en la persona i transmetre el missatge que no hi ha cap situació irreversible».

La nostra societat interpel·la la vida religiosa i li fa plantejar-se moltes preguntes i reflexions: «Em crida molt l'atenció i em qüestiona la secularització, la fredor, les presses... tot això dificulta viure en profunditat, els valors, viure la vida seriosament... i això ho veig en els

alumnes. Els nois i noies no es plantegen seriosament la vida religiosa com una opció de vida. Les vocacions són cada vegada més adultes. La majoria de joves es preocupa per passar-ho bé amb els amics, els costa assumir responsabilitats, qüestionar-se la pròpia vida...»

Begoña està convençuda que la vida religiosa es troba en un moment de canvi: «Estàvem acostumats que hi hagués molts religiosos i religioses que han estat pioners a donar resposta a la societat en llocs de frontera: missions, dona, marginació... Potser Déu no vol una vida co-

munitària majoritària, potser estem cridats a ser llevats i no tant a ser massa.» Els religiosos i religioses tenen clar que han de viure amb radicalitat l'evangeli per respondre als nous reptes: «Hem de veure els signes dels temps. No hem de preocupar-nos per la quantitat que som. Cal un canvi molt profund.» En aquest canvi, es valora molt la figura del laic: «Compartir amb els laics no només implica compartir activitats apostòliques, sinó també l'espiritualitat (perquè no podem oblidar que és el que dóna la força, renova la il·lusió), encara que el laic no faci un compromís per la vida religiosa.» Aquesta adoratriu està convençuda que el carisma no és només per a una comunitat religiosa, sinó que és un regal per compartir amb els altres.

La germana Begoña considera que «la vocació sempre és un descobriment. És viure la fe i alimentar-la cada dia amb l'amistat amb Déu. Estic fent allò que m'ajuda a ser més persona, allò que em fa feliç. És el meu camí». (R.M.J.)

«La consagració és la base de la vida religiosa. En afirmar-ho, l'Església vol posar en primer lloc la iniciativa de Déu i la relació que transforma amb Ell que la vida religiosa implica. La consagració és una acció divina. Déu crida una persona i la separa per dedicar-la a ell mateix de manera particular. Al mateix temps, dóna la gràcia de respondre, de tal manera que la consagració s'expressa, per part de l'home, en una entrega de si mateix, profunda i lliure. La interrelació resultant és do pur, una aliança d'amor i fidelitat mútues, de comunió i missió per glòria de Déu, goig de la persona consagrada i salvació del món.»

(Sagrada Congregació per als Religiosos i Instituts Seculars)

EL P. JUSTINO MARTÍNEZ, MISSIONER COMBONIÀ

«La vida religiosa atreu si és viscuda amb radicalitat»

El P. Justino Martínez ha treballat durant deu anys a la missió que tenen els combonians a Salvador do Bahia (Brasil). Allà s'ha dedicat prioritàriament a la pastoral afroamericana i al diàleg interreligiós. També ha desenvolupat una tasca important en la formació a les comunitats (sobretot formació bíblica) i en la creació de nuclis de drets humans, a causa de la realitat de violència i de mort que viu la seva parròquia. Fa dos anys que és a Catalunya, dedicat a l'animació missionera i a la pastoral vocacional. El P. Justino reconeix que «em va costar moltíssim tornar, encara que la missió és aquí i allà. La vida consagrada sap que la missió té rostres diferents. Aquí també hi ha un bon camp de missió».

Els missioners i missioneres ofereixen un rostre de l'Església admirat per tothom. El P. Justino opina que «és cert que la vida dels missioners atreu molt, però crec que la vida contemplativa també té "ganxo". Em sembla que la vida religiosa atreu si és viscuda amb radicalitat, com una opció que t'omple el cor, és un passió per Crist, pels pobres, pels últims, pels crucificats de la història... Penso que si hi ha una presència profèti-

El P. Justino ha estat deu anys en missions al Brasil.

ca, aquesta llavor de vida d'esperança no deixa indiferent ningú. Els joves també s'apunten a aquest carro de la solidaritat, de la missió, de la vida contemplativa... ells demanen una vida plena. I aquesta vida és la que ofereix l'evangeli, amb el camí del servei, de rentar els peus, de compartir amb els pobres i anunciar la Bona Nova de Jesús».

Sembla que en la societat que ens ha tocat viure s'ha perdut la capacitat de preguntar-se on és Déu. Al contrari,

aquest interrogant es fa més urgent en terres de missió: «Aquesta pregunta me l'he feta moltes vegades, en aquestes situacions en què he vist la mort de prop. Déu està en el cor, en la lluita per al justícia, en el pobre que mor. Déu hi era, en les comunitats on celebrava, en aquests grups de drets humans, en les trobades bíbliques. D'aquesta font de la Paraula de Déu bevíem, ens donava força... moltes vegades tens por, però també veus la necessitat d'un compromís amb la justí-

cia i allà hi ha Déu», diu el missioner combonià.

A principis del tercer mil·lenni els religiosos i religioses estan molt atents als signes dels temps i a discernir per on ha d'anar el seu futur. Així, el P. Justino afirma que «de la mateixa manera que els fundadors i fundadores van tenir aquella creativitat, es van deixar involucrar per l'Esperit i van crear novetat, avui dia la vida religiosa, des del seu carisma, des de les mateixes fonts de l'espiritualitat, ha de quedar radicalment oberta a la intempèrie, a aquests signes dels temps que ens desafien. La vida religiosa ha de tenir les orelles obertes, el cor obert, els ulls oberts... i sentir el crit de la humanitat i tenir molt viva la memòria dels més petits».

De la seva experiència en terres de missió, el P. Justino assenyala que «ha après a aprendre»: una altra llengua, una altra cultura, una altra religió... això exigeix, segons el combonià, molta atenció, escolta, esperança, amistat... «Els religiosos i religioses han de viure la seva vocació d'una manera senzilla i comunitària, d'anunci, de testimoni, de denúncia si cal, i d'un treball per la justícia i per la pau.»

Rosa María Jané Chueca

Vaticà

església en el món

L'arquebisbe de Toledo, entre els nous cardenals del tercer mil·lenni

■ Un elevat nombre dels purpurats procedeix de Llatinoamèrica

ROMA.— El Papa va anunciar el 21 de gener la creació de 37 nous cardenals. El consistori se celebrarà el 21 de febrer i serà el vuitè del Pontificat de Joan Pau II i el més nombrós. A més, pròximament es donarà a conèixer el nom de dos cardenals *in pectore*, purpurats els noms dels quals no havien estat fets públics per motius de prudència eclesial.

El col·legi de cardenals tindrà 178 membres, 128 dels quals tenen menys de 80 anys. Des de l'inici del seu pontificat Joan Pau II ha nomenat 194 cardenals, dels quals 154 viuen. Entre aquests nous cardenals destaca el nomenament d'un espanyol, l'arquebisbe de Toledo Francisco Álvarez Martínez. En declaracions al diari ABC, ha assenyalat que sent «una profunda gratitud personal, però també en nom de l'Església de Toledo, al Sant Pare per aquesta assenyalada distinció, que implica un privilegi molt singular». En conèixer-se aquesta distinció, la diòcesi de Toledo ha organitzat diversos actes de celebració, entre ells una peregrinació diocesana a Roma els dies 21 i 22 de febrer, per assistir a la imposició de la birreta cardenalícia. Amb aquest nomenament, l'arquebisbe

reconeix que es vincula «més estretament l'Església de Roma amb la seu apostòlica de Toledo, en la persona del seu bisbe».

El Papa ha sorprès en enlairar a la dignitat cardenalícia cinc bisbes o preveres que han superat els 80 anys, com a reconeixement a tota una vida oferta al servei de l'Església. La dada més significativa, en la llista dels nous purpurats, és el de l'elevat nombre que procedeix d'Amèrica Llatina. Es tracta de Jorge María Mejía (arxivista i bibliotecari de la Santa Romana Església), Jorge Mario Bergoglio (arquebisbe de Buenos Aires, Argentina), Geraldo Majella Agnelo (arquebisbe de Salvador do Bahia, Brasil), Claudio Hummes (arquebisbe de São Paulo, Brasil), Antonio José González Zumárraga (arquebisbe de Quito, Equador), Pedro

L'arquebisbe de Toledo, Francisco Álvarez Martínez.

Rubiano Sáenz (arquebisbe de Bogotá, Colòmbia), Francisco Javier Errazuriz Ossa (arquebisbe de Santiago, Xile), Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga (arquebisbe de Tegucigalpa, Hondures), Ignacio Antonio Velasco García (arquebisbe de Caracas, Veneçuela) i Juan Luis Cipriani Thorne (arquebisbe de Lima, Perú).

El Papa ha nomenat a més dos cardenals de Portugal: el patriarca de Lisboa, José Da Cruz Policarpo, i José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. També ha nomenat tres cardenals dels Estats Units: l'arquebisbe de Washington, Theodore E. McCarrick; el de Nova York, Edward Michael Egan, i Avery Dulles, teòleg jesuïta i professor de la Fordham University de Nova York.

La geografia del catolicisme s'ha ampliat al col·legi cardenalici: Ivan Dias (arquebisbe de Bombai, Índia), Desmond Connell (arquebisbe de Dublín, Irlanda), Audrys Jouzas Backis (arquebisbe de Vilnius, Lituània), Bernard Agré (arque-

bisbe d'Abdiján, Costa d'Ivori), Louis Marie Bille (arquebisbe de Lió, França), Severino Poletto (arquebisbe de Torí, Itàlia), Cormac Murphy-O'Connor (arquebisbe de Westminster, Gran Bretanya) i Varkey Vithayathil (arquebisbe major dels siris malabaresos de l'Índia).

Cúria romana

Entre els nous cardenals de la Cúria romana també hi ha els arquebisbes Giovanni Battista Re (prefecte de la Congregació per als Bisbes), François Xavier Nguuyen Van Thuan (president del Consell Pontifici Justícia i Pau), Agostino Cacciavillan (president del Patrimoni de la Seu Apostòlica), Sergio Sebastiani (president de la Prefectura per als Afers Econòmics de la Santa Seu), Zenon Grocholewski (prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica), Ignace Moussa Idaoud (prefecte de la Congregació per a les Esglésies orientals), Mario Francesco Pompedda (prefecte del Tribunal Suprem de la Seu Apostòlica) i Walter Kasper (secretari del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians).

Una altra de les sorpreses del Papa ha estat el nomenament del patriarca d'Alexandria dels coptes, Stephanos II Ghattas, que va acollir el Pontífex en la seva peregrinació jubilar a Egipte; l'arquebisbe emèrit de Tours, Jean Honore, que va desenvolupar un paper important en la redacció del Catecisme de l'Església catòlica del 1992; el prevere jesuïta Roberto Tucci, del comitè directiu de Ràdio Vaticana i organitzador dels viatges papals, i Leo Scheffczyk, teòleg de l'arxidiòcesi de Munic. «Els nous purpurats», ha dit el Papa, «reflecteixen molt bé la universalitat de l'Església amb la multiplicitat dels seus ministeris. Juntament amb prelatos benemèrits pel servei que han rendit a la Santa Seu, hi ha pastors que gasten les seves energies en el contacte directe amb els fidels». (C.C.)

SIGNES D'AVUI

Era foraster...

El blau dels voluntaris amb la cita bíblica «Era foraster i em va acollir» es fon en la retina amb les siluetes dels santuaris i basíliques on milions de pelegrins van acudir a celebrar el Jubileu. Persones de qualsevol edat, sexe i condició van fer durant els 379 dies per períodes quizenals serveis de voluntariat. Sempre atents, amables, superant el cansament. A Assís, per a un coneixement més ampli del que veiem, vaig preguntar a una voluntària per la història de la *porciuncula*. La seva explicació va ser magistral i va saber unir el rigor amb la unció. No va recitar una lliçó sinó que va expressar una vivència personal. Que n'és d'important que les persones que expliquen monuments religiosos sàpiguen fer-ho bé! La seva tasca pot constituir una autèntica comunicació i catequesi.

Prop de 70.000 voluntàries i voluntaris van fer possible un Jubileu amb rostre humà i fratern. El Papa els va dir: «Conserveu al cor els moments jubilars en què heu participat i apliqueu a la quotidianitat de la vostra vida una actitud "de voluntari", que us faci reconèixer en cada persona a la qual us apropieu un germà a qui cal estimar i servir.» I va afegir: «El 2001 ha estat proclamat per les Nacions Unides Any Internacional del Voluntariat: en vosaltres desitjo saludar i encoratjar tots els voluntaris d'arreu del món, que ofereixen gratuïtament una part del seu temps a través de múltiples formes de solidaritat fraterna per a la promoció i l'educació de la persona humana, en particular estant a prop dels pobres i dels que pateixen materialment i espiritualment.»

El pes del voluntariat en l'Església és d'un valor incalculable. Persones que fan la catequesi, duen els comptes parroquials, netegen els temples i els adornen amb flors, il·legeixen les lectures a la missa o distribueixen la comunió, organitzen grups de joves, realitzen l'escolta, col·laboren en obres socials, embelleixen les celebracions comunitàries amb el cant i la música, duen a terme sessions de preparació al matrimoni, organitzen les festes, participen en comissions, posen a disposició de la parròquia els seus coneixements professionals... Moltes decisions seran més sàvies si es compta amb el seu parer i fins i tot amb el seu vot favorable. Ser voluntari o voluntària pot ser realitat per a moltes persones perquè les possibilitats de col·laboració són múltiples. Tots som necessaris encara que no siguem imprescindibles.

Lluís Serra i Llansana

L'Església qüestiona la llei d'estrangeria

MADRID.— L'Església considera que l'entrada en vigor de la nova llei d'estrangeria «condemna a la marginalitat i la clandestinitat. (...) Es viola així el principi ètic fonamental que diu que "als immigrants cal tractar-los sempre amb el respecte a la dignitat humana"». Amb la retallada de drets, l'increment de les causes d'expulsió i la pràctica inexistència de vies per a l'accés a la regularitat administrativa, es confirma que «la nova llei és més restrictiva que l'anterior». Per això, l'Església es compromet a promoure i donar

suport a totes les actuacions legítimes que afavoreixin la seva veritable integració a la societat. Aquesta posició de l'Església es troba recollida en una nota firmada per Càritas, Justícia i Pau, Mans Unides, Confer, Secretariat de la Comissió Episcopal de Migracions, Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral Social, Secretariat de Pastoral Obrera de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar i el departament de Pastoral Penitenciària de la Comissió Episcopal de Pastoral Social. (C.C.)

Espanya

Construir un món en pau

■ Fa 42 anys que Mans Unides lluita contra la fam

MADRID.— Durant els propers tres anys el treball de Mans Unides estarà orientat a construir la pau. Cada any es tractarà específicament un aspecte: 2001, «La pau es diu justícia»; 2002, «La pau en el cor dels conflictes», i 2003, «El desenvolupament és el nou nom de la pau».

L'organització

Mans Unides és una organització no governamental per al desenvolupament, catòlica, creada el 1960. Té més de quaranta anys d'experiència de treball en el camp de la cooperació, tant als països del Sud, a través de projectes de desenvolupament, com a Espanya, a través d'accions de sensibilització. Cada any publica les dades de totes les campanyes realitzades per una auditoria externa i en rendeix comptes a tots els seus socis. Un dels seus valors principals és l'austeritat, ja que només el 4,6% dels ingressos es destina a despeses d'administració i gestió (1999). És una organització amb una gran implantació social, ja que el 82,5% dels seus fons prové del sector privat.

A Catalunya, en la campanya passada va obtenir una recaptació total propera als 700 milions de pessetes, amb la qual cosa es va finançar totalment o parcialment un centenar de projectes a 30 països i diferents accions d'emergència a Moçambic, Veneçuela i altres regions.

Enguanys el lema de la campanya és «Si vols la pau, defensa la justícia» i proposa treballar en la construcció de la justícia com a nom de la pau, treballar pels drets humans, per unes condicions de vida dignes i de participació ciutadana. La tasca de Mans Unides se centrarà a aprofundir en les condicions de justícia que fan possible la pau i en l'eradicació de les situacions de violència estructural que són un obstacle en la construcció de la pau.

Mans Unides entén per «situacions de violència estructural» les estructures econòmiques, socials, polítiques i culturals injustes, que es manifesten sota formes de pobresa, opressió, marginació, exclusió, desigualtat, etc. Aquestes situacions atempten contra la dignitat i els drets fonamentals de la persona i, sovint, no són fàcils de percebre com una forma de violència, però n'afavoreixen el desencadenament.

Per construir la pau, el primer pas que cal fer per enfrontar-se i resistir a la injustícia i a qualsevol altra forma de violència és posar aquestes estructures injustes en qüestió. Tot el que contribueixi a una societat més justa, més participativa, més igualitària, és treballar contra la violència i per la pau.

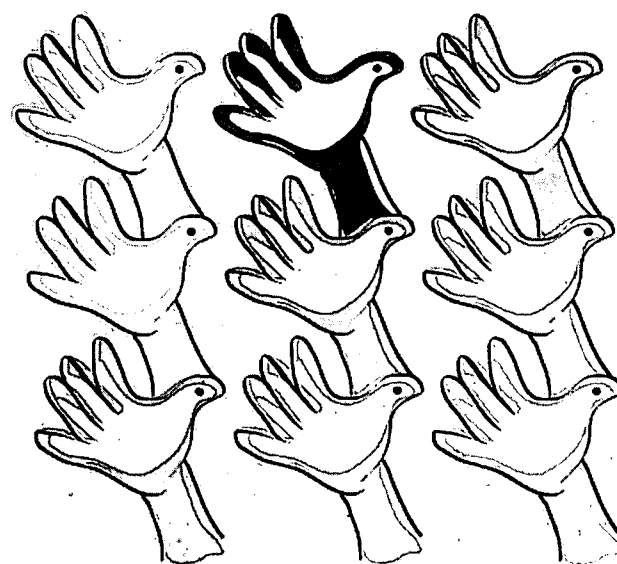
Segons l'organització, comprometre's amb la pau implica treballar per un futur més esperançat, alternatiu i positiu. El missatge de la campanya és ben clar: per construir una pau estable és imprescindible defensar la justícia.

El lema de la campanya d'enguany ha convertit les mans en coloms de la pau. La pau és en mans de tots i Mans Unides convida a sumar esforços per posar fi a la injustícia per establir la pau.

Llatinoamèrica, Àfrica i Àsia

L'organització treballa gairebé en 70 països. En aquesta campanya de sensibilització es recorda la situació de tres països: Guatemala, Moçambic i Timor Oriental, com a exemple de situacions d'injustícia.

A Guatemala, Mans Unides intenta contribuir a la sostenibilitat de la pau donant suport a projectes adreçats a generar o augmentar els ingressos familiars i a garantir la seguretat alimentària a zones camperoles i suburbanes on es concentra la població en situació de major risc i vulnerabilitat social. També donen suport a accions adreçades a promoure els drets humans, l'educació per la pau i la convivència, i el desenvolupa-

SI VOLS LA PAU.
DEFENSA LA JUSTÍCIA

Cartell de la campanya d'enguany.

Delegacions a Catalunya i Balears

- Barcelona:** rbla. de Catalunya, 32, 1r 1a - 08007 Barcelona, tel. 934 877 878
Girona: c/ Sant Joan B. de La Salle, 19, 2n 2a - 17002 Girona, tel. 972 200 525
Lleida: av. Blondel, 11, 3r - 25002 Lleida, tel. 973 269 104
Solsona: av. de Preixana, 16 - 25250 Bellpuig d'Urgell, tel. 973 320 183
Tarragona: c/ Sant Francesc, 16, 2n - 43003 Tarragona, tel. 977 244 078
Tortosa: c/ Cruera, 5 - 43500 Tortosa, tel. 977 511 428
Urgell: Casa del Bisbat, pati del Palau, 1-5 - 25700 La Seu d'Urgell, tel. 972 880 507
Vic: ronda Camprodon, 2 (seminari) - 08500 Vic, tel. 938 861 555
Eivissa: c/ Pere Francès, 12, 2n - 07800 Eivissa, tel. 971 312 774
Mallorca: Seminari, 4 (casa de l'Església) - 07001 Palma de Mallorca, tel. 971 718 911
Menorca: c/ Bastió, 1 - 07703 Maó, tel. 971 363 815

ment de l'organització comunitària.

A Moçambic l'organització coopera des de fa més de 20 anys per donar suport a la seva reestructuració productiva a través de projectes comunitaris de desenvolupament agrícola, però sobretot en projectes de tipus educatiu, especialment orientats als més joves per contribuir a l'eradicació de les desigualtats i la pobresa, i de la violència que aquestes puguin generar.

Més d'un any després que Timor Oriental s'hagi independitzat d'Indonèsia, ha d'afrontar problemes polítics, socials i econòmics. Mans Unides finança, des de fa deu anys, projectes centrats en la promoció de l'activitat agrícola, pecuària i pesquera. Actualment, potencia la reconstrucció d'infraestructures socials fetes malbé durant el conflicte postreferèndum. També col·labora econòmicament en la tasca d'atenció integral a refugiats del Servei Jesuïta de Refugiats.

Fam

Fa 42 anys que Mans Unides lluita contra la fam. L'objectiu de la campanya d'enguany és trobar els recursos necessaris per dur a terme al Tercer Món prop de 1.000 projectes comunitaris de desenvolupament amb els quals es podran millorar les condicions de vida de més d'un milió de persones que es veuen immerses en la misèria i la fam.

Entre els actes inicials d'aquesta edició de la campanya destaquen el Dia del Dejuni Voluntari (9 de febrer). En aquesta jornada es convida totes les persones a solidaritzar-se simbòlicament amb els que dejen cada dia. Té sentit si s'acompanya de gestos concrets i canvis en la vida quotidiana i en els compromisos personals. Una altra de les activitats que es duran a terme és la col·lecta popular de fons a les esglésies, els dies 10 i 11 de febrer. (C.C.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
 Més de 25 anys d'experiència.
 Dirigida per Psicòloga col·legiada.
 Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
 Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
 08007 Barcelona
 Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

«L'important és sortir al món per anunciar l'evangelí de Jesús»

■ Joaquín Perea, director de l'Institut diocesà de Teologia i Pastoral de Bilbao

Avui dia es constata la necessitat de reflexionar sobre la vigència del Concili Vaticà II. Joaquín Perea, amb coneixement de causa, ha descrit per a *Catalunya Cristiana* el procés que s'ha viscut des del 1965 amb la cloenda d'aquell gran esdeveniment per a l'Església que va ser el Concili.

—Què continua vigent del Concili Vaticà II?

—La seva substància fonamental, que podem resumir en el fet que va ser un concili pastoral que buscava la inculturació de l'evangelí en la societat moderna, o com va dir Joan XXIII, l'*aggiornamento*. Aquest va ser l'eix fonamental, i al voltant n'hi havia d'altres com l'obertura a la Paraula de Déu que continua cridant els creients, el fet que l'Església és un poble pelegrí i signe de Déu, i en tercer lloc, que l'Església és oberta i dialogant amb el món, que no sols vol ensenyar sinó que també aprèn i té com a objectiu l'anunci de l'evangelí a una societat que camina cap a la globalització. El que passa és que en cada un d'aquests punts s'hi poden penjar moltes qüestions.

—En canvi, hi ha fenòmens nous. Cal un Concili Vaticà III tal com alguns han suggerit?

—Hi ha qui parla d'un Vaticà III i qui considera que el Concili es va passar de rosca. Els segons tornen a reverdir en grups preconconciliaris que diuen que el postconcili no va anar per on calia i volen un punt d'autoritat més fort des de Roma, que posi les coses al seu lloc. En tot cas, els que voldrien una tercera edició detecten que 35 anys després de la cloenda hi ha elements radicalment diferents.

—Quins?

—El primer és un creixement econòmic i tecnològic impressionant que no ha anat unit a un creixement paral·lel en humanitat. En segon lloc, l'eix d'enfrontament est-oest ha estat substituït pel nord-

Joaquín Perea.

sud de manera que els pobles del Tercer Món se senten esclafats pel Nord, rebutgen aquesta opressió i volen ser lliures. En aquesta línia també hi ha la irrupció dels pobres en la vida política; la massa d'indigents vol viure el seu protagonisme i la història present s'ha de fer pensant en les víctimes. D'aquí vénen els moviments d'alliberament i les ONG que han fet sortir la consciència d'exploació. En quart lloc hi ha la reaparició de la religiositat. Es pensava que ja estava passat i en canvi apareix amb una força immensa malgrat les ambigüitats. Això demostra que la religió és una de les estructures més resistents.

També s'ha de tenir en compte el canvi de valors. La ràpida transformació de la filosofia i les ciències humanes han sacsejat el pensament cristià i laic. Marx, Nietzsche i altres han introduït reflexions noves sobre la individualitat, el desig de plaer, la privatització, etc. Paral·lelament hi ha un canvi antropològic, en especial pel que fa al paper de les dones i l'aparició de la cultura jove. Aquesta darrera es caracteritza per estils de vida alternatius

que trenquen o ignoren el passat, fins i tot entre els joves creients.

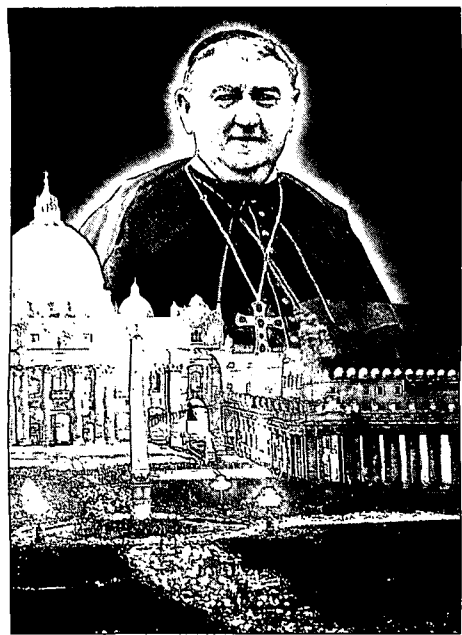
—I a l'interior de l'Església què passa? Sembla que creixi la tendència a recuperar elements que en els anys que van seguir el Vaticà II s'havien deixat de banda.

—La crítica que alguns han fet, com he dit, no era tant al Concili com al postconcili. És a dir, a l'aplicació de determinades formes de procedir que no corresponien als dinàmismes posats en marxa pel Concili, de manera que han resultat incoherents amb el que s'havia decidit. Un exemple és la subjectivitat que ha envaït la litúrgia, un altre aspecte referit a la *Gaudium et spes* (constitució pastoral sobre l'Església en el món actual, promulgada el 7 de desembre del 1965), o també pel que fa a la llibertat religiosa.

Hi ha hagut una fixació sobre problemes intraeclesials quan l'important és sortir al món i a la societat moderna per anunciar l'evangelí de Jesús.

Guillem Farré

ESPANYA

Manuel González García.

Beatificació de Manuel González García

BARCELONA.— El 29 d'abril tindrà lloc la beatificació del bisbe de l'Eucaristia Manuel González García, fundador de la congregació de les Missioneres Eucarístiques de Natzeret i de la Unió Eucarística Reparadora. Tota la família UNER i els coneguts i amics que vulguin afegir-se a aquest gran esdeveniment poden participar en alguna de les diverses opcions de viatge: per via terrestre (10 dies a Itàlia, 125.400 pessetes) o per via aèria (8 dies a Itàlia, 145.300 pessetes, o 4 dies a Roma, 102.500 pessetes). El termini límit per a la inscripció és el 15 de març. Més informació: Missioneres Eucarístiques de Natzeret, Mare de Déu la Salut, 26, baixos, 08024 - Barcelona, tel. 932 130 182. (C.C.)

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tels. 933 181 495 - 933 016 731 - Fax: 934 124 455

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

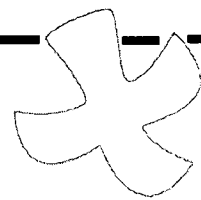
PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Taizé

«Hem vist la seva estrella»

BARCELONA.— Coincidint amb els darrers dies del Jubileu del 2000, hem tingut a Barcelona la Trobada Europea de Joves de Taizé. Ha estat marcada per les multituds; uns 80.000 participants, segons les xifres, amb una presència molt gran de pelegrins dels països de l'est. Tots ells amb dues característiques comunes, si més no: joves i cristians. Cal que aquesta realitat ens qüestionï. Especialment als qui, durant aquelles jornades, vam exercir d'amfitrions, en una ciutat que té moltes coses per admirar, però que té també la dissort de ser un dels llocs més secularitzats (per dir-ho amb l'expressió en ús), i on l'Església catòlica és tractada per molts de forma clarament dispreç.

Josep Miró i Ardèvol, en un article a *La Vanguardia* fa poc es preguntava, arran dels milions de pelegrins que han acudit a Roma per l'any sant, i també arran del gran nombre de missioners assassinats en les darreres dècades, quins són els motius que porten a tants homes i dones a actuar així; i encara: per què hi van?, poden servir-me a mi els seus motius?

Són preguntes que agraïm i que revelen un esperit inquiet i no donat a la fàcil acceptació dels arguments tòpics. Es tracta d'un exercici —aquest, de mirar amb ulls ben oberts, i de fer-se preguntes— que també hem de procurar en ocasió de la visita dels joves de Taizé a la capital catalana. Preguntem-nos senzillament dues coses: què han vingut a fer a Barcelona? i, com ho han portat a terme?

Fonamentalment, han vingut aquí a fer

pregària amb altres germans cristians. A la pregària li ha fet corona un temps de reflexió a partir de la carta del germà Roger i la participació a conferències i debats sobre temes d'actualitat, de prou importància i connexió amb la vida de fe. (No ens escandalitzarem pas del fet que també hagin aprofitat aquests dies per visitar la ciutat, en algun moment de la trobada, i per conviure lúdicament amb els amics; això vol dir, entre altres coses, que són «gent normal»). Amb tot, el testimoni bàsic que ens han donat és el de la pregària; encara més: el d'una vida de fe centrada en el tracte amb el Vivent, amb qui hom s'hi relaciona, i de qui es reconeix una presència i una paraula de vida per a tots i per a cadascú. Pregar és un acte de confessió de fe complet. Amb la pregària hom està dient que creu. És reviu el

Foto: Joan Ramírez Vallhonrat

L'estètica dels llocs de pregària convidava a la trobada personal amb Déu.

testimoni apostòlic que afirmava i afirma que «Jesús encara viu» (Ac 25, 19). És, per tant, el millor antídoto contra una comprensió del cristianisme en clau ideològica, ja que l'Evangeli no és un llibre de moral, sinó la Bona Notícia de l'alliberament definitiu del pecat i de la mort en Jesús de Natzaret, el crucificat, el ressuscitat. Pregar a Déu per Jesucrist en l'Esperit és la forma més evident d'haver acollit aquest Algú que ens ha sortit a l'encontre i ens afecta.

La segona pregunta (com ho han portat a terme?) reclama també una resposta reflexiva. L'estètica dels llocs de pregària a la Fira era acurada (primera dada que ens pot ajudar). Davant de grans imatges, on es concentrava la claror, s'hi situaven en actitud d'oració els monjos de Taizé, una mica elevats, bo i mirant les icones. La resta de l'estança quedava a la penombra, de tal manera que, en entrar, el tractament de la llum marcava perfectament l'espai i la direcció de la pregària. Els monjos, doncs, no estaven d'esquena a ningú sinó de cara a Algú —com tots— evocat per la iconografia allí present. La creació i la significació d'aquesta Presència és fonamental; es tracta de realitzar una pregària orientada vers Algú (sense que necessàriament hagi de ser per a nosaltres, llatins, occidentals, «orientalitzada»). La línia dibuixada, doncs, no era un cercle tancat sinó una fletxa. El contingut de l'oració era senzill, molt repetitiu amb bona pedagogia, ja que també la música i el cant són servidors de la realitat cercada: pregar. Les reflexions posaven l'accent en la interioritat, en la recerca de Déu en el cor, en una felicitat que no es pot trobar sinó allí. Un contingut, doncs, bàsic, per a persones —joves— que han d'anar madurant en la fe professada i viscuda.

Però també a les nostres parròquies s'aplegaven aquests nois i aquestes noies per a la pregària i per a l'eucaristia. També és bo prendre nota de la seva actitud durant la missa, ja que aquesta és el cim de

l'oració de l'Església. Quin fou, doncs, el seu capteniment en aquell moment? De pietat, de recolliment, de pau, de fervor, expressant-lo amb els seus cants, amb una participació activa, amb uns gestos religiosos eloqüents, donant mostres que el cos també prega, també celebra i també adora. El seu «estar en pregària» (permeteu-me generalitzar) també parlava d'una Presència. No era l'actitud dels qui són davant d'un conferenciant, ni en un acte públic més o menys engrescador. Hi ha formes de pregar que evoquen Déu amb transparència, i que provoquen en els altres un moviment de comunió. En la senzillesa de la pregària dels joves de Taizé ho hem vist, i especialment en aquells que venien de

l'orient, molts d'ells amb una experiència de fe ben diversa de la nostra, àdhuc a voltes marcada pel sofriment personal o proper. El seu testimoni, el seu tarannà, ens evangelitza i ens ajuda a oxigenar el nostre cor, ja que amb ells la nostra fe pot respirar —per recordar l'expressió del Papa— amb els dos pulmons del cristianisme: el

de l'orient i el de l'occident.

Just abans d'entrar al tercer mil·lenni cristià, a Barcelona hem viscut una particular epifania de la glòria del Crist: aquella que es manifesta en la vida dels cristians. I ens omple de joia veure-la en joves europeus; ells són la prova més evident que el vell continent no és ni una gran botiga, ni un gran banc, sinó un poble que té ànima i, per tant, té futur.

Els mags dels quals ens parla l'evangelista Mateu arribaren a Jerusalem, preguntant pel «rei dels jueus que acaba de néixer». Per tota senya: «hem vist a l'orient la seva estrella»; el seu propòsit: «venim a adorar-lo» (2,2). En aquest Nadal passat, milers de joves —molts de l'orient— han vingut a Barcelona a trobar-se amb el Crist, i en ells «hem vist la seva estrella».

Jaume González i Padrós
Institut Superior de Litúrgia de Barcelona

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

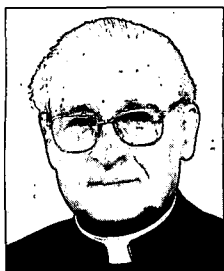
Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

Quan l'home pot esdevenir inhumà

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Davant l'afirmació de la Bíblia que l'home i la dona són creats a imatge i semblança de Déu, es diu de vegades que els homes construïm Déu a la nostra imatge i semblança, un Déu que no existeix i que mai no ha existit. El P. De Lubac es pregunta: qui té més raó? ¿El qui diu que Déu ha fet l'home a imatge seva (Moisès) o el qui diu que és l'home qui ha fet Déu a imatge seva (Jenofont)? «Totes les aparences estan a favor de Jenofont, però, malgrat tot, és Moisès el qui diu la veritat.»

Recordem que Déu és sobretot aquell que és inex-

pressable. La qüestió de Déu no ens ve de l'exterior, sinó de nosaltres mateixos, perquè si vingués de l'exterior no ens hauria interessat durant tant de temps. Hegel havia dit ja, a l'inici del segle XIX, que l'Absolut és en nosaltres des de l'inici.

Això em recorda que el Dr. Alexis Carrel, el famós metge, primer no creient i després convers, publicà un llibre en què parlava de les tres fonts o instints de la humanitat. Escribia, després ja de la seva conversió al catolicisme, sobre tres instints fonamentals: conservació, reproducció i superació espiritual. En parlar d'aquest tercer instint de superació o d'elevació espiritual parlava del desig d'immortalitat. Deia que la necessitat de Déu i d'immortalitat no la tindríem ja si ens vingués de fora i no de Déu. I afegia que si el desig d'immortalitat no tingués una resposta positiva, no tindríem desig d'immortalitat, perquè qualsevol instint que no pot assolir el seu objectiu desapareix i mor. I afirmava que no coneixia cap excepció a aquesta hipòtesi en el món biològic. Si l'home desitja la immortalitat a través dels segles, conclouia, és que existeix la possibilitat de la immortalitat.

La nostra existència està en contacte amb un misteri absolut que ens sobrepassa radicalment i que veiem d'una manera més o menys misteriosa. Saber quelcom sobre Déu, encara que sigui *un saber anònim de Déu* (Rahner) ens obre al sentit de la vida. I, per tant, ens obre a unes majors possibilitats de realitzar-nos com a persones. Henri De Lubac deia en una ocasió que l'home és un ésser alhora més petit i més gran que ell mateix. És cert que algú pot ser més petit que ell mateix? És encertat dir que algú pot ser més petit que ell mateix? Els sants són aquells que són més que ells mateixos. Però hi ha altres persones que arriben a ser més petites que elles mateixes.

Per exemple, quan algú fa un acte que el sentit comú qualifica com un acte inhumà, aquest fet demostra que aquella persona és més petita que ella mateixa. Tant és així, que no arriba a ser humana. És una persona, home o dona, però inhumana, no humana, no arriba a ser realment persona. Quan no obrem d'acord amb els valors que Déu mateix ens ha manifestat, esdevenim inhumans. També en això molts hi veuen una necessitat d'obertura a Déu.

Paraula i vida

Valor preuat de la vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primat

El valor preuat de la vida es troba en el centre del missatge de Jesús. No podia ser d'altra manera perquè Déu és l'autor de la vida i particularment de la vida humana.

El naixement del nadó de Betlem és proclamat com a joiosa notícia. Així ho va fer l'àngel: «Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.» Tanmateix el Nadal palesa a la vegada el sentit profund de qualsevol naixement humà. Podem afirmar que l'alegria messiànica constitueix el fonament i la realització de l'alegria per cada infant que neix.

Joan Pau II, en la seva encíclica *Evangeli de la vida*, fa un cant a la vida humana posant en relleu el valor i el caràcter inviolable de la vida de cada persona, des del primer moment de la seva concepció fins a la crida de Déu al terme de l'existència en aquest món. El Papa demana a cada persona en nom de Déu: «Respecta,

defensa, estima i serveix la vida, tota la vida humana! Només seguint aquest camí trobaràs justícia, desenvolupament, llibertat, verdadera pau i felicitat.»

Aquest anunci és particularment urgent davant la impressionant multiplicació i agudització de les amenaces a la vida de les persones i dels pobles, especialment quan aquesta és feble i indefensa.

Transcriu un text un xic llarg del Concili Vaticà II perquè detalla moltes accions contra la vida: «Tot allò que és contrari a la vida mateixa, com els homicidis de qualsevol mena, els genocidis, els avortaments, l'eutanàsia i el mateix suïcidi voluntari; tot allò que ofèn la dignitat humana, com les condicions infrahumanes d'habitatge, els empresonaments arbitraris, les deportacions, l'esclavitud, la prostitució, el tràfic de blanques i de joves [...]; tot això i altres coses semblants són certament mals que alhora enlletgeixen la civilització humana, embruten més els qui així es porten que els qui sofreixen la injustícia i són summament contràries a l'honor del Creador.»

No hi ha dubte que l'evangeli de l'amor de Déu a l'home, l'evangeli de la dignitat de la persona humana i l'evangeli de la vida són un únic i indivisible missatge. Per la paraula i per l'actuació, i per la mateixa persona

El Nadal palesa el sentit profund de qualsevol naixement humà.

de Jesús, l'home té la possibilitat de conèixer tota la veritat sobre el valor sagrat de la vida humana.

L'avortament és l'eliminació deliberada i directa, sigui quina sigui la manera de realitzar-lo, d'un ésser humà en la fase inicial de la seva existència, que va de la concepció al naixement, i això «és sempre un desordre moral greu», com ho recorda l'encíclica pontifícia.

L'eutanàsia és una acció o una omissió que per la seva naturalesa i en la intenció causa la mort amb la finalitat d'eliminar qualsevol dolor, i això és una «greu violació de la llei de Déu».

opinió

Zoom

Està força estesa l'opinió que als Estats Units tot és possible, que és el país on es poden acomplir les aspiracions de tots els ciutadans, independentment de la seva classe social. Enfilar-se fins al capdamunt de la política nord-americana sembla que no està privat a ningú. Només depèn de la pròpia iniciativa. Fins i tot el càrrec de president del país és a l'abast de qui s'ho proposi. Allà qualsevol pot arribar a ser president dels Estats Units. Qualsevol! Prou que s'ha vist! (E.B.)

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Arquitectes Sense Fronteres

A Catalunya Cristiana (11 gener del 2001) donàvem una informació i fèiem un comentari sobre la institució social i sanitària Metges Sense Fronteres. Després d'exposar la tasca que aquest col·lectiu duu a terme al Tercer Món, acabàvem dient que tant de bo hi haguessin també arquitectes, advocats i economistes «sense fronteres», en la mateixa direcció altruista.

Als pocs dies de facilitar la notícia vam rebre d'un amic —doctor arquitecte— un imprès amb el mateix títol: Arquitectes Sense Fronteres. Agraïm l'atenció, que complementa la nostra informació, i en fem un esment.

En el díptic esmentat, els arquitectes revelen qui són, a què donem suport i en què treballen.

-Som una organització, no governamental, per al desenvolupament sense ànim de lucre, que actua amb independència

de criteris polítics, religiosos o econòmics. Voluntàriament col·laborem en projectes integrals de cooperació.

-Recolzem els grups més vulnerables de les poblacions, afectades per l'exclusió social i la pobresa severa, sense cap discriminació per raons de raça, sexe, religió, filosofia o posició política.

-Treballem amb organitzacions del Tercer i Quart Món que sol·liciten la nostra col·laboració en temes relacionats amb el desenvolupament per dur a terme projectes conjunts en l'àmbit tècnic, de finançament o altres, sempre amb la intenció d'aconseguir-ne la sostenibilitat.

En el mateix imprès s'informa que els Arquitectes Sense Fronteres treballen al Tercer Món d'Europa, Àfrica i Àsia; i al Quart Món, en comunitats com Catalunya, Aragó i Madrid. I finalment, hi ha les adreces de les seves delegacions a les diverses demarcacions territorials.

La institució és una Fundació de la *Caja de Arquitectos*.

Dit tot això, creiem que queda adequadament anunciada la seva tasca. Ara seria bo poder assabentar-nos d'altres col·lectius versemblants, com d'avocats, economistes, pedagogs i altres professions liberals que també esmercen activitats a favor de les classes més desfavorides i marginades.

Bonum es diffusivum sui deien els antics: «El bo és difusiu de si mateix.»

Notes insignificants

Germà Adrià

Veneració

Cada dia venero més els assistents socials. Són com el para-xocs de molts organismes socials. Són com l'avançada social. Han de veure, d'escoltar, d'atendre, de servir, de posar remei... a tots els mals socials.

I molts pensen que, efectivament, tenen a les seves mans tots els poders de l'administració corresponent.

I m'imagino el turment i la suor amb què moltes vegades han de negar una ajuda o retardar-la.

Fa uns quants anys, quan la professió d'assistent social marcava com una secta privilegiada, alguns realment es creien superiors. I, fins i tot, al metro, moltes vegades n'havia reconegut algun pel seu encarament.

Avui dia, això ja no passa. L'assistent social és el soldat d'avançada de tots els problemes i moltes vegades se n'emporta la pitjor part.

En conec molts: de barri, de presons, d'entitats... i la majoria mereixen la meua admiració i el meu respecte.

Però, també entre aquests n'hi ha algun que...

Així ha passat fa dos dies.

Fa uns mesos que segueixo el cas de dues dones que tenen la sida. Totes dues han passat per serveis clínics; totes dues han estat hospitalitzades diverses vegades; totes dues han estat a la presó... I des de fa uns quants mesos viuen juntes i s'ajuden mútuament. Han dormit en una cova de Montjuïc, en un soterrani del Raval... I ara viuen en una pensió.

Vaig anar a una institució. La cap del departament em va dir que es farien càrrec de quinze dies de pensió. Que passessin a recollir un val.

Van anar-hi i la cap no hi era. Les va atendre una assistenta social que ja les coneixia. Li van demanar el val i els el va negar.

I la raó va ser, segons ella, perquè «eren lesbianes». Es van quedar desconcertades.

Com sap l'assistent que són lesbianes? Perquè van juntes i dormen en una cova o en un soterrani? Perquè s'ajuden mútuament?

Una d'elles té una filla; l'altra en té dos, de fills, però com que viuen juntes...

I per això no tenen dret a cap ajuda i és millor que dormin en un caixer o al carrer. És igual que tinguin la sida, o que estiguin en la misèria. I si fossin bòrnies, o coixes, o tinguessin la lepra, o estiguessin casades set vegades? L'assistent els pagaria la pensió?

Ja ho sabeu, abans de demanar una ajuda oficial, examineu-vos bé, perquè, tret que trobeu un assistent com el noranta-nou per cent, si teniu la mala sort que us toca aquest u per cent, esteu ben arreglats.

Punt de vista

Antonio Bordàs
 Doctor en Teologia

La tasca educadora de la Mare de Déu

No hi ha dubte que una de les característiques del nostre temps és el gran esforç que s'ha fet, com a complement de la família, per educar els infants i adolescents, fins al punt d'escolaritzar tothom de forma obligatòria i gratuïta fins als setze anys. Aquí està el fet, la recepció individual, serà problema de cadascú. Això em fa pensar en la tasca educadora que desenvolupa la Sagrada Família, tant Josep com Maria i simultàniament envers Jesús.

Llegim a l'evangeli: «A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,52). Jesús, el fill de Déu que es fa home, creix en l'aspecte físic, que depenia només de Maria, ja ho sabem que fou concebut per obra de l'Esperit Sant; els trets de la seva fesomia es degueren assemblar a ella; però la gent del carrer deia de Jesús que era el fill del fuster. En l'intel·lectual, adquiria un coneixement de la vida, fornit de l'experiència, la formació rebuda dels pares, de la sinagoga, sabia llegir, aprenia un ofici. En la formació espiritual, Jesús aprenia la pregària que repetien diàriament: «Escolta, Israel, el Senyor és el nostre Déu, és l'únic Senyor. Estima el Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb totes les teves forces» (Dt 6,4-5). Manifesta la seva vocació de dedicar-se a Déu: «No sabia que jo devia ser a la casa del meu Pare» (Lc 2,49), diu a Maria i Josep, quan es queda al temple.

Col·loqui familiar al taller de Josep, de Jerónimo Jacinto Espinosa (Museu Provincial de València).

Jesús va aprendre de Maria i Josep a Natzaret. Potser alguns es pensaran que es van limitar a la custòdia de Jesús; al contrari, van exercir una tasca educadora, com fan tots els pares. Diu l'evangeli: «L'infant creixia i es feia fort» (Lc 2,40). Jesús creixia sota l'influx educador dels pares. Cal que nosaltres conciliem l'excel·lència del Fill de Déu amb l'obra formadora i educadora de Josep i Maria. No es pot entendre l'autoeducació de Jesús, tan acabada, com que els pares se n'hagueren de desentendre. Josep i Maria són veritables educadors.

Pensar que Jesús no té necessitat dels pares, desvirtua l'obra de la Sagrada Família. Sant Tomàs diu: «La naturalesa no té solament la finalitat d'engendrar la prole, sinó de conduir-la i elevar-la fins a l'estat perfecte d'home com a tal, que és estat de virtut. Per tant, tenim tres coses dels pares, que són: l'ésser, el manteniment i l'educació que fa que el fill sigui semblant al seu pare o a la seva mare, també en l'aspecte espiritual» (S. Th III, 35.3).

Jesús va rebre la vida i fou educat, com tots els nois de la seva edat i en les circumstàncies d'una vila petita, Natzaret, amb pocs mitjans i encara de forma extraordinària sabia llegir. Hem d'acceptar els dos pols que hi ha en Jesús, home i Déu, amb una sola persona, que és divina, i les dues naturaleses, humana i divina, d'aquí que com a Déu, tenia coneixements infinits i com a home, hagué de ser educat. Aquí rau el misteri de la seva persona. Veritablement home i veritablement Déu. Maria i Josep són educadors de Jesús; però ensems, són deixebles, perquè aprenien d'ell, perquè era savi; els mateixos doctors de Jerusalem, estaven meravellats de la seva doctrina. Un misteri immens que nosaltres intentem aprofundir i esbrinar, que ens serveix als homes, per al treball de l'educació, tan important avui dia.

Jesús es va posar en bones mans per ser educat, ell portaria l'empremta del caràcter, del llenguatge, de les inclinacions de Maria, la seva mare; realment un misteri que ens alegra, pel gran do que és l'educació, que una generació ha exercit envers la que segueix.

saber escoltar

Per què s'han de fer bé les coses, si es poden fer malament?

Un amic, davant de certs actes amb poca cortesia o fets amb l'oblit d'elements formals importants, em sol dir amb ironia: «Per què s'han de fer bé les coses, si es poden fer malament?» Jo hi responc amb un lleu somriure, situat segurament entre la llàstima de l'ocasió perduda i el desig del que hauria de ser i no ha estat. I dono la raó al meu amic. La seva expressió s'assembla a aquella de la llei de Murphy: «Si una torrada cau, sempre cau pel cantó més ben condimentat.»

Els humans som limitats. El límit és experiència quotidiana. Tanmateix el límit ens permet arrodonir un xic les accions. No ens impedeix, generalment, que siguin assenyades i que posseeixin els ells i utes que tan necessita el tracte amb el proïsme. Perquè tots ens omplim la boca de dir que l'altre ha de ser respectat i ben tractat. Tots afirmem que la persona és intocable. El fet de proclamar el respecte, no vol dir que actuem segons la seva normativa obligatòria. L'altre necessita ser vertaderament respectat. Delicadament valorat. Tractat de la millor manera. Fins i tot —això és exigència cristiana— quan s'hagi fet mereixedor de menyspreu.

La xarxa de les relacions humanes és sagrada i ha de ser estesa de la millor manera. No s'hi val a ser matusser en el

tracte per la improvisació, per no pensar les coses o per no documentar-se prou. Massa sovint —en la vida diària— es presenten situacions que han de ser dutes amb mans fines i també condicions que afecten profundament el proïsme i que, per tant, cal que siguin guiades pel veritable respecte, per l'amor.

El desig és que la pregunta «per què hem de fer les coses bé, si les podem fer malament?» esdevingui falsa en la comunicació entre els humans. D'aquí la ironia. Perquè és llàstima que podent fer les coses bé, les fem malament. Obrant amb precipitació, irreflexió o improvisació és possible deixar l'altre moralment esclafat. I situar-lo en una posició que, per poca destresa, li fa mal i l'aboca a la ira o al poc control emocional. Fer bé les coses, mentre depenguin de nosaltres, és la corona del fer. Actuar bé i obrar el bé. Això s'espera dels deixebles de Crist. No ho oblidem: «Tracta els altres tal com t'agrada que et tractin a tu mateix.» A l'hora de decidir i tractar el proïsme tinguem la finor de posar-nos abans en la seva pell.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Illes Galápagos

Constato aquests dies que els dos conjunts humans fonamentals de l'emigració d'aquí i ara, els africans i els llatinoamericans, són tractats profusament pels mitjans de comunicació social. Llegeixo unes consideracions serioses i encertades, però les considero insuficients. L'anàlisi que pugui fer un polític o un sociòleg pot diferir del que faci un antropòleg o algú que faci servir criteris purament cristians (a hom li sonen al seu interior paraules evangèliques que diguin alguna cosa com: heu sentit que diuen... però jo us dic). El cristià, ancorat si voleu en la seva realitat espai-temporal, ha de tenir, no obstant això, la mirada fixada en l'eternitat. I vist així, a vegades, els diagnòstics difereixen.

Sovint, en algunes explicacions sobre diferents religions, s'atén més a les descripcions ideològiques que a realitats dinàmiques. Vull dir que conceptes com expansió, evangelització, missió, anunci, assimilació de nous membres, no tenen cabuda en alguns col·lectius. Penseu, per exemple, en l'hinduisme, els drusos i, d'alguna manera en el judaisme. També en l'Església primitiva va existir aquesta tendència. Va ser a Jerusalem mateix; es van recloure al voltant del promontori de Sió, en espais propers al Cenacle, allà on va haver-hi l'úter i el bressol de l'Església. Genèticament i genuïnament eren cristians, descendents d'Abraham i batejats, però el seu entossudiment va fer que pocs segles després de l'edict de Milà, la poca quantitat de pelegrins que la visitaven, l'observaven com un fòssil vivent, de manera que no va trigar a desaparèixer. Una cosa semblant a la història de l'evolució de les espècies constitueixen les illes Galápagos, per més boniques i interessants que siguin.

Si en un principi va poder existir un cert immobilisme, accidents com la caiguda de Pau camí de Damasc, l'autostop que va practicar el diaca Felip per la ruta que conduïa l'eunuc d'Etiòpia, i la mateixa rebel·lió jueva i la consegüent repressió romana, a la Jerusalem dels anys setanta, ho van impedir. Algunes comunitats volen romandre recloses en si mateixes per por de la pèrdua de l'anomenada identitat, es consideren autosuficients i, a poc a poc, s'apergamenen.

No oblidem que als ulls d'un sociòleg Pau a Corint, segurament després a Tarragona, Pere a Antioquia i posteriorment a Roma, Ireneu a Lió i Agustí a la península itàlica, i tants d'altres, que no anomeno per no fer-me pesat, eren als ulls dels sociòlegs, si existien, mers emigrants. I per als polítics de pes, eren perillosos elements subversius que amenaçaven les essències més genuïnes de la imperial ciutat de Roma.

Els tan esbombats signes dels temps no són tan sols els avenços o les intuïcions de la ciència. També les mancances humanes. Potser no ens hem adonat que quan preguem demanant vocacions sacerdotals o religioses nadiues, no hem de pensar forçosament en països llunyans, ens fan més falta aquí que a Colòmbia, Argentina o Guinea, per posar un exemple. Potser entre tots els africans que arriben aquí hi ha algun sant Cebrià o una santa Bakhita i no volem adonar-nos-en.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

☐ Educar per a una nova societat

En el Congrés Catòlics i Vida Pública, celebrat recentment a Madrid sobre el tema que serveix de títol a aquesta carta, es va presentar un Comunicat al qual pertanyen aquests paràgrafs:

- «El creixement de les separacions matrimonials és espectacular. La xifra de l'any 1982 (17.436) es duplica ja el 1989 (34.672) i es triplica el 1997 (54.728). Si el 1982 se separaven un de cada deu matrimonis, el 1994 se'n separaven un de cada cinc.

- «Els germans són col·laboradors d'extraordinària importància en l'educació, però a les llars espanyoles aquests comencen a brillar per la seva absència. 1,07 fills per dona significa que la gran majoria de matrimonis —nou de cada deu— tindran tan sols un fill, això és: la "família gran", tan valuosa com a complement i ajuda de la "família nuclear" serà desconeguda pels nostres néts. Amb l'empobriment consegüent.»

- «Aquest és el gran repte que té actualment la dona: harmonitzar la feina fora de casa —de tant valor per a ella, per a la llar i per a la societat— amb les seves responsabilitats familiars i amb la realitat meravellosa en què aconsegueix la seva plenitud com a dona: ser mare.»

- El Comunicat conclou així: «El dia en què la societat espanyola aconsegueixi o s'apropi d'una manera raonable a aquests tres objectius: aconseguir l'èxit dels pares com a esposos, redescobrir davant del fill únic els valors de la família mitjana i nombrosa i harmonitzar la vida laboral amb la vida familiar i posar en un lloc d'honor la maternitat, l'educació dels fills haurà fet un pas de gegant en el camí recte, amb els efectes beneficiosos que se'n derivaran per als fills, per a les famílies i, en definitiva, per a tota la societat.»

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

☐ Recicles o embrutes?

Aquests dies veiem una campanya de la Generalitat de Catalunya amb la finalitat que la població prengui consciència sobre el reciclatge de les ampolles de vidre, etc. I ens pregunta: recicles o embrutes? També hi ha una altra campanya

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

☐ Època de rebaixes

Actualment hi ha una inclinació en les persones a rebaixar-ho tot, sense tenir en compte les possibles conseqüències. Aquesta atracció a la rebaixa està tan arrelada que es manifesta en tot. És la llei del «menys»: menys preu, menys feina, menys esforç, sense tenir en compte que el preu sempre ha de ser el just i l'escaient, que la feina ha d'estar ben feta i acabada, i que en qualsevol activitat cal posar l'esforç necessari.

Aquesta tendència es manifesta en l'àmbit material i en l'espiritual. Exemples d'aquest últim podem veure'ls en la cultura i en l'ensenyament, on se suprimeixen assignatures o es buiden de continguts per passar-les amb més facilitat.

Doncs bé, aquesta tendència a la rebaixa també es vol estendre a l'àmbit religiós, tant pel que fa al coneixement com a l'exercici, la qual cosa dóna lloc a catequesis superficials i a relaxaments pràctics. Sempre sota el pretext que aquest empobriment de la doctrina —«menys exigència», ho anomenen— atregui més persones, la qual cosa és totalment errònia, perquè l'ésser humà en aquesta matèria vol tan sols el que és autèntic, la veritat sense rebaixes, al marge que, d'altra manera, sempre voldria continuar rebaixant.

Penso que les rebaixes degraden valors importants de les persones i de la societat, per tant, convé reflexionar-hi i actuar en conseqüència.

CARMELO FILIZZOLA SÁNCHEZ
El Masnou

de la mateixa institució que persuadeix els joves perquè facin servir el preservatiu amb la finalitat d'evitar la sida, sense oferir cap altra opció natural.

Pregunto a la Generalitat de Catalunya, des de l'àmbit de l'ètica i la moral: recicles o embrutes?

JOAN JUVENTENY VERGÉS
Barcelona

☐ La missa de la televisió

Tinc 98 anys i en fa quatre que estic en una cadira de rodes. Cada festa segueixo la missa dels malalts per televisió. Molt sovint ens quedem sense aquesta missa perquè a TV2 retransmeten la missa solemne del Sant Pare, que dura unes dues hores. Som molts els que ja no tenim les condicions necessàries per resistir dues hores de missa. Per què no podem tenir

els malalts una missa amb un horari fix i segur que no falli mai?

MANUEL MUNDET OLLER
Llagostera

☐ Montserrat: el cor de Catalunya

Acabem de pujar a Montserrat, amb els Joves de Cristiandat de Girona. En aquesta ocasió hem celebrat els disset anys que hi pugem, que fem aquesta experiència per preparar l'Any Nou.

Els joves van quedar impressionats seguint les laudes i les vespres. Els monjos, pregant exemplarment, els van enflammar a tots. La concelebració eucarística va completar solemnement aquesta impressió. Un dels joves em deia emocionat: «Els monjos creuen en el Senyor i per això preguen així.»

Les conferències que ens van dirigir els monjos van estar molt encertades pel que fa a la formació cristiana de la joventut. D'altra banda, l'al·locució del pare abat, Josep M. Soler, va ser molt completa i inspirada en el que la Mare de Déu va dir als servents en la boda celebrada a Canà de Galilea: «Feu tot el que Ell us digui» (Jn 2,5).

Gràcies, Montserrat! Gràcies, monjos benedictins! Gràcies, pare abat! Certament, Montserrat és el cor de Catalunya. És la Casa de la Mare. I com diu el nostre patriarca espiritual de Catalunya, el Dr. Torras i Bages: «La Mare, a la casa, uneix i alegra la llar.» Per això mateix, el cor de Catalunya és Montserrat!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

☐ Clonació d'embrions i drets humans

Per què hi ha aquest interès desmesurat per obtenir cèl·lules d'embrions humans si la prestigiosa revista científica *Science* ja va demostrar que és possible aconseguir el mateix amb el cordó umbilical, la placenta, el fetge, el cervell, la medulla òssia etc., per guarir malalties com la leucèmia, el Parkinson, etc.?

Però, sembla que aquí ningú no se n'ha assabentat i es continua criticant l'Església i altres persones de bé perquè s'oposen al fet que es facin servir embrions en totes les fases del seu desenvolupament, sense cometre, així, cap atemptat contra els drets humans.

L'embrió no és un ésser humà minúscul?

MARIATERESA LLADÓ
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi el DNI, l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

La missa dominical, element essencial de la vida cristiana (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Un goteig d'individualisme

«Sóc cristià, però no pas practicant.»
«Tinc la meua manera de creure en Déu...»
«Vaig a missa quan en sento la necessitat.» «Ara, ja no és obligació anar a missa els diumenges.» «Vaig a missa quan em va bé, sense fanatismes...»

No costa gaire escoltar frases com les precedents. Segurament les hem sentides més d'una vegada, dites àdhuc de bona fe. Què en pensem? Quina valoració personal en fem, dins la diversitat d'actituds que expressen? Ben mirat, però, la diversitat no és tanta, si anem al fons de la qüestió. En totes les frases hi ressona un element bàsic: «Estic convençut que cadascú pot decidir i decideix sobre el que significa ser cristià i catòlic.» En un terme molt sintètic: l'individualisme.

Curiosament, algunes vegades fan afirmacions d'aquest tipus persones cristianes que, en altres aspectes de la vida, proclamen el sentit comunitari, la solidaritat, el compromís de l'Església com a poble de Déu, etc. En aquests casos esde-

vé encara més incoherent presentar una visió individualista precisament només d'allò que és, objectivament, l'acte eclesial per excel·lència, la font i la culminació de tota la vida cristiana: l'Eucaristia.

Una crida a la reflexió

La darrera etapa de la pastoral jubilar ha estat d'una particular insistència sobre la participació a la missa dominical. Amb raó, per cert, atesa la seva importància. L'any jubilar ha estat, per voluntat de Joan Pau II, un any intensament eucarístic. La carta *Dies Domini* es, tota ella, una esplèndida catequesi de la missa dominical, amb un accent clar i precís sobre el sentit del precepte. L'homilia de Joan Pau II als joves participants en les Jornades mundials de l'agost passat acaba amb una exhortació raonada del que han de fer en el ritme normal de la vida cristiana: la missa del diumenge! Recentment, en la carta *Novo millennio ineunte*, el Papa torna a parlar de la importància i l'obligació de l'Eucaristia dominical en la pasto-

ral ordinària.

És necessària tanta insistència? Sí. És necessari que tot cristià vegi clar el lloc privilegiat de la missa dominical per al manteniment i enfortiment de la vida cristiana, no pas com si es tractés d'una devoció especial, que pot ésser assumida o no, i per la qual poden oferir-se alternatives. La missa dominical és important perquè és el ritme volgut per Crist per celebrar el seu misteri pasqual, i entrar una i altra vegada en l'«avui» de la seva obra redemptora, que és el «misteri de la fe».

Una nova ajuda

De cara a la reflexió pastoral i espiritual sobre la celebració de la missa, se'n ofereix ara un instrument: la nova edició de l'*Ordenament general del Missal Romà*, publicat per la Congregació per al Culte Diví i la disciplina dels sagraments, com a anticipació d'una nova edició del Missal Romà. Es tracta del document que precedeix en tots els missals els textos litúrgics mateixos, i en el qual es descriu

el significat dels diversos elements de la missa i la manera de posar-los en acció. El primer text d'aquest *Ordenament* fou publicat l'any 1969, i sis anys després — el 1975 — s'hi introduïren algunes variants i aclariments.

Aquest document encara no està vigent en allò que disposa; cal que primer es publiqui el *Missal Romà* en la seva tercera edició oficial. Però la seva lectura serveix perquè nosaltres, pastors i fidels laics, ens sentim convidats a tornar ja des d'ara sobre els nostres criteris i la nostra pràctica. La missa dominical, i tota missa, és una acció de Crist i de l'Església, i no simplement un acte de devoció particular, que cadascú pot organitzar quan vol i com vol. Sense un sentit d'Església viu serà molt difícil que es pugui arribar a una veritable participació eucarística, i àdhuc a comprendre per què els cristians som convidats —ungits espiritualment—, cada vuit dies, a celebrar el memorial del Senyor, tal com Ell l'ha donat a la seva Església. «No podem viure sense el diumenge!»

petites homilies

«Envieu-m'hi»

Josep M. Aragonès,

rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

És la resposta del creient. Resposta i oferta. Disponibilitat personal. Al servei de Déu. *Qui enviaré? Qui ens hi anirà?* La fe obre un interrogant de servei. No es tracta únicament de rebre el do i guardar-lo gelosament. La fe és un portal obert a l'estança de Déu i al món dels homes. Una invitació a viure i a anunciar la Bona Nova rebuda. A fer-ne participants els altres. *Germans, us recordo la Bona Nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu.* La fe és vocació. Una crida. Som cridats a creure. A mantenir viva la flama de l'esperança. Cridats sobretot a estimar. Estimar Déu a través de la seva obra. Present en totes i cadascuna de les persones humanes. Cada cristià és un cridat. Déu ens crida un per un, cadascú pels seu nom propi. Ens crida a creure i a compartir. A ser solidaris amb ell i amb les altres persones. A anunciar la salvació. Apòstols. Enviats.

La crida de Déu s'insinua a l'interior de cada creient. Déu no imposa. Demana. I ofereix l'ajuda necessària per poder realitzar allò a què ens destina. *Per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa.* Déu crida tothom. Espera la nostra resposta. A cadascú li ofereix l'oportunitat de col·laborar a la seva obra transformadora de la humanitat, no sols d'acord amb la capacitat de cada persona concreta, sinó amb allò que contribueix millor a la seva realització personal. Vet aquí com la vocació —la vocació universal a la salvació i la vocació particular al servei con-

cret— no és únicament un encàrrec laboral, sinó que és bàsicament construcció de la persona cridada en l'àmbit de la solidaritat. *He treballat més que tots, no jo, sinó la gràcia de Déu, que ha treballat amb mi.* Per això quan Isaïes sent dintre seu la crida de Déu, respon: *Aquí em teniu: envieu-m'hi.* Disponibilitat. La seva boca —la seva personalitat— ha quedat purificada —apta per al ministeri— per la brasa ardent treta de l'altar. Acabava de néixer un profeta.

Veniu a mi, diu el Senyor, i us faré pescadors d'homes. És una manera de ser persona. Ni millor ni pitjor que altres maneres de ser-ne. Però si fos la nostra, caldria ésser-hi fidel. *Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.* Que cadascú escolti la crida de Jesús que el realitza. Tothom al seu lloc. Tothom és necessari. Els serveis a fer són moltíssims. Però l'Església no pot viure sense els ministres —els servidors— ordenats. És també una manera de realització personal. Per això, aquí, més que en cap altre terreny, es fa necessari avançar cap a una personalitat adulta. Forta. Oberta. Disponible. La personalitat que ha de tenir el prevere. L'ancià, no per l'edat, sinó per la maduresa. L'enviat de Crist a la comunitat.

La pregunta de Déu és oberta: *Qui ens hi anirà?* Calen respostes generoses, valentes. Plenes de fe i d'esperança amoroses. Qui la té? I, sobretot, qui la donarà?

«L'elecció de Pere i Andreu.» Pintura anònima dels segles XIV-XV (Museu d'Art de Catalunya).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

FEBRER

4. Diumenge

V de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 6,1-2a.3-8 / Salm 137 / 1 Corintis 15,1-11 / Lluç 5,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rembert, b.; Gilbert, prev.; Fileas, b. mr.; Josep de Leonessa, cap.; Joan de Brito, s.j.; Santa Joana de Valois, reina.

Festa Major: a Campmany.

5. Dilluns

Santa Àgata, vg. mr. (MO) Vermell. Lectures: Gènesi 1,1-19 / Salm 103 / Marc 6,53-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu, ab.; Aviti, Ingenú i Albuí, bs.; Santa Calamanda, vg. mr.

6. Dimarts

Sant Pau Miki i companys màrtirs, del Japó (MO) Vermell. Lectures: Gènesi 1,20-2,4a / Salm 8 / Marc 7,1-13ALTRES CELEBRACIONS: *El Sant Misteri de Cervera.* Sants, Vedast (Gastó), b.; Guari, card.; Teofil, mr.; Santes, Dorotea, vg. mr.; Revocada, vg. mr.

Festa Major: a Cervera.

7. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 2,4b-9.15-17 / Salm 103 / Marc 7,14-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Ricard, rei; Santes, Juliana, vda., i Coleta, vg.

8. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 2,18-25 / Salm 127 / Marc 7,24-30. Si es vol: *Sant Jeroni Emilià (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau, Llucià i Ciríac, mrs.; Santa Elisenda, vg.

9. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 3,1-8 / Salm 31 / Marc 7,31-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí i Ansbert, bs.; Nicèfor, mr.; Santa Apol·lònia, vg. mr.

10. Dissabte

Santa Escolàstica (MO). Blanc. Lectures: Gènesi 3,9-24 / Salm 89 / Marc 8,1-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zòtic, Ireneu i Jacint, mrs.; Guillem, erm.

Lectures bíbliques

Diumenge V de durant
l'any

Cicle C

Lectura primera

Is 6,1-2a, 3-8

Aquí em teniu, envieu-m'hi

Lectura del llibre d'Isaïes

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistent, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors, uns dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

Salm responsorial

137,1-2a, 2bc-3, 4-5, 7c-8 (R.: 1c)

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. Us vull cantar a la presència dels àngels,
Senyor.

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meua ànima. **R.**

En sentir el que vós heu promès,
tots els reis de la terra us lloaran,
celebraran que vós obreu així:
«Que n'és de gran la glòria del Senyor.» **R.**

La vostra drèta em salva.
Que el Senyor continuï afavorint-me.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. **R.**

Lectura segona

1C 15,1-11

*Això és el que tots prediquem, i això és el que
vosaltres heu cregut*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, [us recordo la Bona Nova que us
vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us

hi manteniu fermes i per ella obteniu la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la Bona Nova.] Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Queses i després als Dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

[Perquè jo sóc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots, no jo, sinó la gràcia de Déu que ha treballat amb mi. Però, ¿què hi fa?]

Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

Al·leluia

Mt 4,19

*Veniu a mi, diu el Senyor,
i us faré pescadors d'homes.*

Evangeli

Lc 5,1-11

Ho deixaren tot i el seguien

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.» Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.» Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

Barcelona

diòcesis

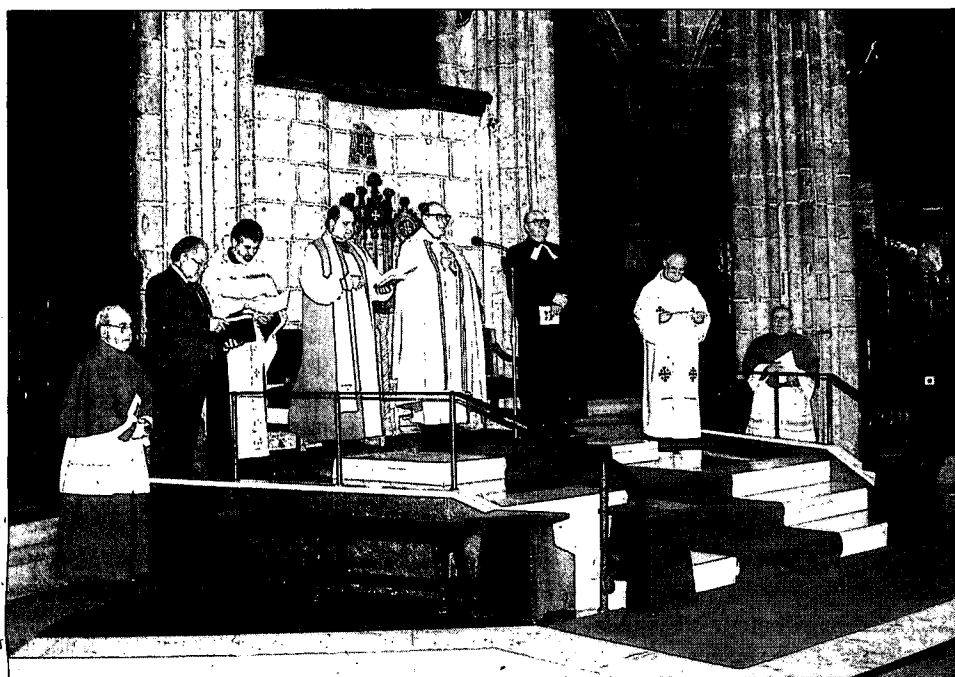
Celebració ecumènica a la catedral

■ Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

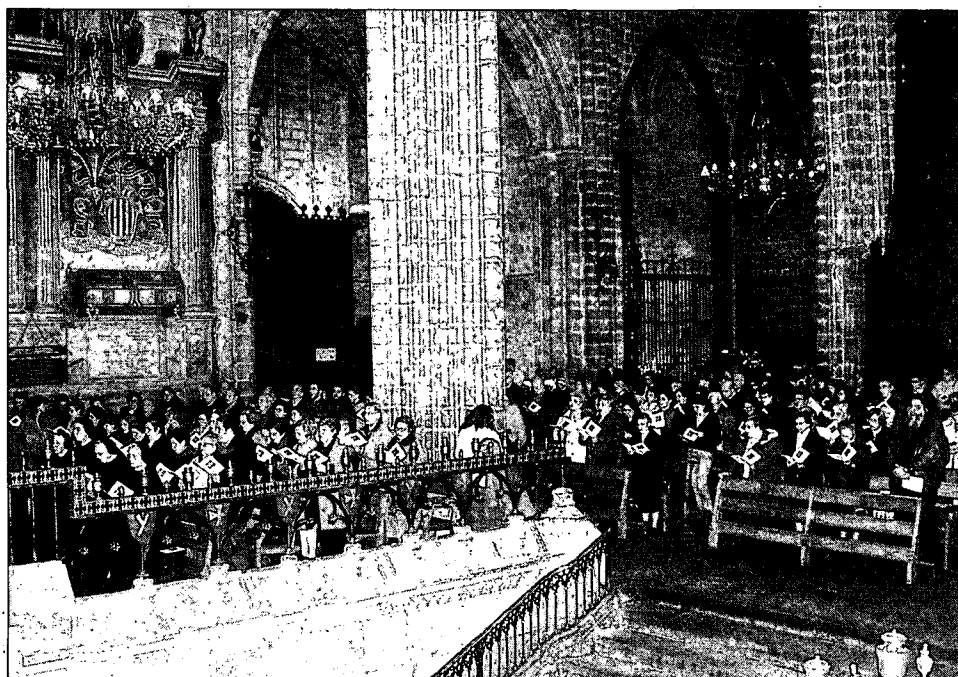
BARCELONA.— El dijous 18 de gener va tenir lloc una celebració ecumènica a la catedral amb el tema «Jo sóc el camí, la veritat i la vida», essent aquest un dels actes principals de la setmana de pregària per la unitat dels cristi-

ans. La celebració va ser presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Pere Tena i va comptar amb la participació de Mons. Carlos López Lozano, bisbe de l'Església reformada Episcopal Espanyola; del protoprevere Ivan

Bonev, responsable de l'Església ortodoxa de Bulgària a Barcelona; de Karl Haverkamp, pastor de l'Església evangèlica alemanya, i del pastor Josep Monells, director del sud d'Europa del moviment Àgape.

La recerca de la unitat passa per la pregària comuna.

Els assistents van participar activament en la celebració.

La celebració va ser presidida pel bisbe auxiliar Pere Tena en absència del cardenal Ricard Maria Carles, i la presentació de l'acte va anar a càrrec de Mn. Jordi Sánchez-Bosch, que va haver de substituir Mons. Jaume González-Agápito, el qual, tot i ser

el delegat episcopal d'Ecumenisme, no va ser-hi present per motius familiars.

L'acte va començar amb una sèrie de testimonis de cada confessió sobre el tema d'enguany. En conjunt cal destacar l'afany expressat per cada predicador d'assolir la

unitat de tots els cristians. Tots van coincidir en el gran avanç que està experimentant l'ecumenisme avui dia, malgrat els obstacles lògics d'entesa i de diàleg que apareixen entre les confessions diverses. També van coincidir en l'esperança de

superar-los i de trobar-se tots els cristians en la unitat de Crist, camí, veritat i vida. El responsable de l'Església ortodoxa, el protoprevere Ivan Bonev, va fer una crida a la santedat a cadascun dels cristians com a condició indispensable per atènyer la unitat: «En la mesura en què cada cristià estigui cada cop més en comunió amb Crist, tots estarem més en comunió entre nosaltres.»

La celebració va prosseguir amb un acte penitencial, en què es va demanar perdó per les divisions i els pecats de les diverses confessions. Tot seguit, es va proclamar la Paraula de Déu i Mons. Pere Tena va predicar l'homilia. El bisbe va parlar sobre la importància de pregar per la unitat i pel seu sentit: «La pregària per la unitat dels cristians és unir-se a la pregària de Jesús. La pregària és un do de Déu, però tots els homes i dones hem de treballar i demanar a Déu la unitat i hem de fer-ho amb amor, sense por, ja que l'amor allunya la por.»

L'acte litúrgic va continuar amb un espai meditatiu, la pregària dels fidels, la donació de la pau i, va concloure amb la benedicció del bisbe.

Els assistents que van omplir mitja nau del temple pertanyien a diferents confessions cristianes i van quedar molt satisfets d'haver participat en aquesta celebració, ja que s'acomplia d'aquesta manera la voluntat de Jesucrist: «Que tots siguin u, com tu Pare estàs en mi, i jo en tu» (Jn 17).

El cardenal Carles prega per la pau al País Basc

BARCELONA.— «Omplir de pau el més profund de les ànimes dels qui maten.» Aquesta va ser la idea central de l'última Pregària per la Pau a Euskadi, que es va celebrar el dimecres 17 de gener a la parròquia barcelonina de Sant Agustí. En aquesta quarta edició, l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, va voler unir-se físicament a la iniciativa, promoguda per diverses entitats cristianes, i va presidir l'eucaristia que emmarca la trobada des de l'octubre passat. Entre les prop de 500 persones que van participar en la celebració, destaca la presència del conseller de la Presidència de la Generalitat, Joaquim Triadú, i d'altres polítics.

La missa va començar amb un missatge llegit per Pere Júdez, un dels impulsors de la pregària, que va destacar la dimensió divina i providencial de les últimes detencions practicades a la Ciutat Comtal en relació amb el comando d'ETA que actuava a Catalunya. «Haver trobat els terroristes no és fruit de la casualitat. Déu hi ha intervingut i i ha permès que uns quants catalans no hagin estat assassinats», va assegurar Júdez. Dins la mateixa monició inicial, es va llegir el missatge enviat pel papa Joan Pau II a la pregària que les diòcesis basques i la navarresa havien organitzat pocs dies abans a Vitòria.

El cardenal Carles, durant la seva homilia, va destacar la importància de treballar cada dia, amb la pregària i l'acció, per salvar vides. En aquesta línia, va dedicar un record molt

especial a tots els qui viuen darrerament amenaçats pel terrorisme i va fer una crida a pregar perquè recuperin la llibertat. Curiosament, el text evangèlic del dia incloïa el missatge de Jesús en què justifica la guarició de malalts en dissabte, el dia sagrat per als jueus. «Com sempre, l'Evangeli és molt adequat en una pregària com aquesta en què tots volem demanar a Déu que salvi vides humanes no un dia o un altre, sinó sempre», va assegurar l'arquebisbe de Barcelona. Finalment, el cardenal Carles es va referir a la conversió dels assassins com la gran prioritat en la lluita pel final del terrorisme: «Els qui maten no donen pau, però poden donar-la si la introdueixen fins a la fondària de les seves ànimes.»

Al final, abans de la benedicció, un altre membre de l'organització, Giorgio Chevallard, va llegir un missatge de cloenda com a agraïment al cardenal Carles per la seva participació: «El centre del nostre ésser i del nostre obrar és la presència de Crist, i no les ideologies. Ell i la seva Església són fonts de pau i reconciliació per a tothom, com ha dit recentment Carlo Maria Martini.» En aquest sentit, es va referir a la comunió com a element central a l'hora d'organitzar, des de l'Església, trobades com aquesta. La propera edició d'aquesta Pregària per la Pau al País Basc serà, com cada tercer dimecres de mes, el 21 de febrer a les 20.00 hores a la mateixa església de Sant Agustí, a Barcelona.

Ignasi Miranda

Magda Marqués i Toni Matons

Fotos: Toni Matons

Joana Ortega, professora al seminari protestant de Castelldefels

«La “Dominus Iesus” pot convertir-se en llavor de diàleg per al futur»

El diàleg ecumènic no és senzill per les dificultats que continuen existint. Segons Joana Ortega, doctora en filosofia i llicenciada en teologia protestant, ja s'han superat moltes diferències teològiques. Però això no impedeix que en la percepció de cada confessió, a partir de la història pròpia, el camí vers la unitat continuï sent un procés dolorós en què no sempre és senzill expressar les dificultats que cadascú té, senzillament per descobrir quins són els esculls reals que ens separen.

Ortega és membre de l'Església metodista, una nominació que va sorgir durant la «segona reforma» (renovació del evangelisme al segle XIX) i que està implantada a Barcelona i a Girona. També dona classes al seminari que forma els pastors de totes les denominacions reformades amb presència a Catalunya.

—Quins són els problemes de fons que continuen dividint catòlics i protestants?

—Penso que temes com la justificació

per la fe o la Mare de Déu ja estan superats i que més o menys creiem el mateix. Actualment la qüestió més important és l'eclesiològica, i en conseqüència temes de forma, com el del celibat, que en el protestantisme és un fenomen molt minoritari. Pel que fa a la discussió de fons, s'ha de parlar de la jerarquia, del papat, dels governs, de la independència de les diferents Esglésies... per exemple entre nosaltres hi sol haver un govern sinodal que és més democràtic.

—I és fàcil el diàleg en qüestions que per al catòlics són fonamentals?

—Hi ha punts sobre els quals es pot dialogar més fàcilment, tot i que és complicat. En canvi, a la vida quotidiana, pel que conec, em sembla que a les bases i a les parròquies es treballa com nosaltres, tot i que encara sigui necessari el sacerdot per administrar els sagraments i que no es vulguin desvincular de Roma, i ho comprenc.

—Es diu que cap Papa ha treballat tant per la unitat com Joan Pau II. Què en pensen, vostès?

Joana Ortega, membre de l'Església metodista.

—El Concili Vaticà II va ser molt important perquè va donar a l'Església catòlica nous aires d'obertura i de toleràn-

cia. Però ara hi ha molts catòlics que diuen que s'ha reulat i que s'oblida el que es va aconseguir. El Papa actual té moltes coses positives, però durant el seu papat tenim la sensació que s'ha anat enderrere pel que fa a l'ecumenisme. Per exemple, en medis reformats la declaració *Dominus Iesus* es va considerar com una regressió. Així i tot, el fet que es tingui en compte les diferents espiritualitats és una mostra de sensibilitat cap als altres, i pot convertir-se en llavor que prepari un futur per continuar el diàleg ecumènic.

—I en les Esglésies evangèliques, què hauria de canviar?

—El nostre taló d'Aquil·les és la diversificació de les Esglésies. La gran independència que hi ha és en principi una avantatge, però després es converteix en un obstacle per treballar junts. Per això de vegades som poc operatius i predominen les divisions originades al llarg de la nostra història, així com la manca de diàleg entre els àmbits més conservadors i progressistes. (G.F.)

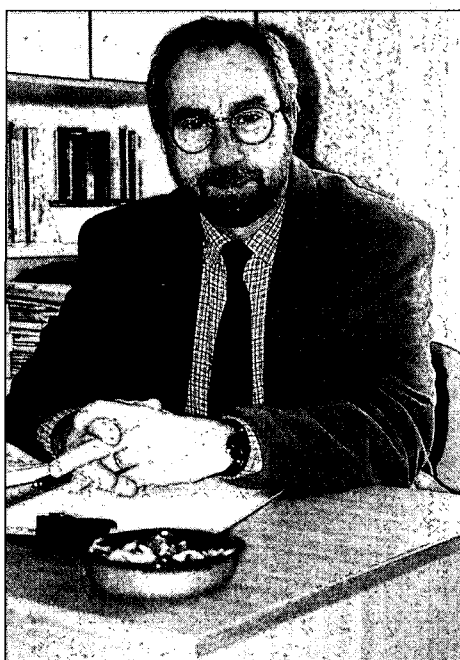
Jordi David, membre del Patriarcat ortodox de Bulgària a Barcelona

«Nosaltres vivim la setmana ecumènica durant tot l'any»

Fa 17 anys que practica la confessió ortodoxa, que ha anat vivint i experimentant cada vegada amb més intensitat. Jordi David ha trobat el que buscava, la seva pròpia transformació, una experiència que l'apropa al Crist i que el fa esdevenir un home nou. En aquests darrers anys, l'arribada de gent de l'Est a Barcelona ha fet créixer moltíssim la comunitat eslava a la qual pertany. Cada dissabte i diumenge celebren la litúrgia a la parròquia de Maria Reina, on s'hi troben com a casa, amb la seva pròpia capella i amb una comunió cada vegada més gran amb els seus germans catòlics. Aquest és l'ecumenisme que coneixen, el de cada dia, que els fa vèncer prejudicis i els apropa en l'amor a Déu.

—Malgrat les diferències, sempre s'ha dit des d'Occident que l'Església catòlica i l'ortodoxa constitueixen els dos pulmons d'una mateixa Església. Què n'opinen, vostès?

—Es tracta exactament de la mateixa Església, unida fins al 1054, amb els mateixos dogmes i els mateixos fonaments. Les diferències només arriben quan aprofundim sobre alguns aspectes d'aquesta base comuna. Entre aquestes diferències destaca el fet que per a nosaltres el patriarcat és un bisbe, elevat a aquest càrrec per qüestió jurisdiccional. En l'ortodòxia hi ha diferents patriarcats, però l'Església és sempre la mateixa, sense cap diferència, l'única diferència és la llengua i els usos i

Jordi David, membre de l'Església ortodoxa.

costums. Es destaca que no hi ha un patriarcat que sigui superior als altres. El Crist és el cap de l'Església, ningú més, no ho és cap ésser humà.

A part de l'autoritat eclesiàstica també hi ha la qüestió del sacerdoti. El sacerdoti el rebem tots durant el baptisme. Entre aquest sacerdoti, conegut com a sacerdoti universal, i el sacerdoti funcional, exercit pel capellà que celebra la litúrgia i els sagraments, no hi ha cap mena de diferència, és exactament el mateix sacerdoti.

L'Església de Roma sí que marca molt aquesta diferència.

Una altra diferència important podria ser la qüestió de Maria. A Orient no es desvincula Maria de la humanitat i per tant creiem que Maria neix amb pecat original. Després és purificada totalment per l'acció de l'Esperit Sant i això possibilita el naixement del Crist.

Són diferències degudes sobretot a qüestions de mentalitat, perspectives diferents, a causa de la distància i de malentesos que s'han anat perpetuant al llarg de la història. Orient no ha entès Occident ni Occident ha entès Orient.

—És possible encara la unitat?

—Sí que és possible. La unitat és la gran preocupació ja des de les primeres èpoques del cristianisme. No és un tema nou, en les litúrgies de totes les Esglésies es prega per la unitat, des del començament, i el mateix Crist ja ho va fer. Tots aspirem a la unitat. Cap Església ha volgut formar una Església independent, ja que seria una concepció anticristiana.

—Des de fa uns quants anys Barcelona acull unes quantes comunitats de l'Església ortodoxa. Vostè forma part de la comunitat eslava, concretament del Patriarcat de Bulgària. Com han estat rebuts per l'Església catòlica?

—L'acolliment que hem tingut per part de l'Església catòlica ha estat immillorable. En cap moment ens han desviat de res, ni dogmàticament ni litúrgicament, hi ha

hagut un gran respecte del que som i això fa créixer l'amistat i la valoració mútua. Fins al punt que aquí, a Catalunya, tot i no celebrar junts la litúrgia, compartim amb els catòlics els mateixos temples. En el cas de Barcelona es tracta de la parròquia de Maria Reina, on hem pogut fer una capella ortodoxa. Cada diumenge ens veiem, ens saludem, ens interessem els uns pels altres, s'estableix amistat i això sí que és un avanç quant a la unió. Així, nosaltres vivim durant tot l'any la setmana ecumènica, especialment els dissabtes i els diumenges.

—Deixant de banda les diferències teològiques, què és el que vostè ha trobat en l'ortodòxia que no li donin les altres confessions cristianes?

—Una de les coses que l'Església occidental i fins i tot les de la Reforma ha perdut bastant i que per a nosaltres és molt important és el concepte de deïficació, més conegut a Occident com a santificació. És un concepte que aporten sobretot els Pares orientals i que esdevé l'objecte de la nostra vida. És on hem d'arribar, que visqui el Crist en nosaltres, com deia sant Pau. És una incorporació total de la persona del Crist a la persona humana. Aquest és l'objecte fonamental de la teologia oriental. I per arribar-hi cal una transformació radical de la persona, una metànoia. Aquí està resumida tota la teologia ortodoxa.

—I també la catòlica...

—Sí, és clar, però s'ha perdut la precisió del concepte. Es parla de santificació, pel que he observat, com una cosa llunyana i només accessible per a la gent que se separa del món. Tots hem d'arribar al mateix objectiu, i és clau per entendre i viure la vida amb joia i alegria. (S.G.)

Urgell

Un alumne de Mn. H. Anglès, investit «honoris causa»

■ El Vaticà reconeix així el treball del musicòleg Josep M. Llorens, fill de Guissona

GUISSONA.— L'Institut Pontifici de Música Sacra del Vaticà, el dia 18 de gener, va investir doctor *honoris causa* el musicòleg Josep Maria Llorens i Cisteró, fill de Guissona.

L'eximi musicòleg, a causa de la salut, no va poder assistir i rebre personalment la distinció. En l'acte el va representar Ventura Bajet, amic del homenatjat. Amb Llorens van ser investits doctors *honoris causa* quatre personalitats més procedents de Suïssa, Polònia, el Líban i Itàlia.

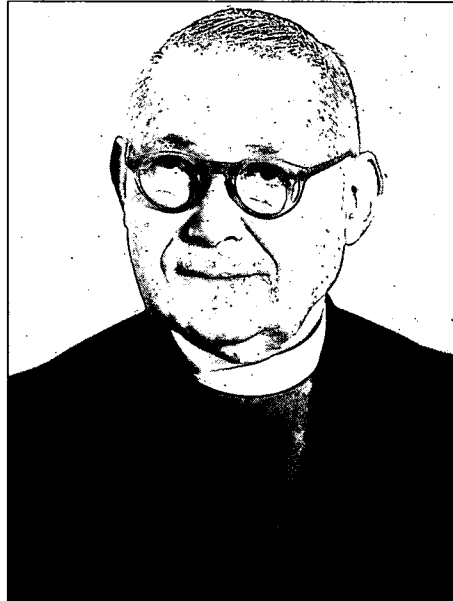
La cobla la Principal de la Bisbal va acabar l'acte oficial amb la interpretació d'una sardana. Hi assistien Mons. Lluís Martínez Sistach, president de la Conferència Episcopal Tarraconense; Jordi Vilajoana, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya; Lluís Sagrera, conseller de l'ambaixada espanyola davant la Santa Seu, i Ignasi García Clavel, director general de relacions amb les confessions religioses de la Generalitat de Catalunya.

Cal emmarcar l'acte en la commemoració del 90è aniversari de la fundació de l'Institut Pontifici de Música Sacra i el

30è aniversari de la mort del seu president durant més de vint-i-cinc anys, Mons. Higiní Anglès, professor del musicòleg de Guissona.

La distinció vol remarcar la llarga tasca d'investigació i difusió de la música per part de Josep Maria Llorens. Nascut a Guissona (la Segarra) l'any 1923, va cursar els estudis eclesiàstics a la diòcesi de Barcelona, va ser ordenat sacerdot l'any 1949, es va matricular a l'Institut Pontifici de Música Sacra del Vaticà, on es va doctorar l'any 1968. Deixeble d'Higiní Anglès, el va succeir en la direcció del Departament de Música de la Biblioteca de Catalunya i de l'Institut Espanyol de Musicologia del Consell Superior d'Investigacions Científiques. També va ser professor del Conservatori Superior de Música del Liceu, de Barcelona.

Les persones que coneixen Josep Maria

L'insigne Higiní Anglès va ser professor de Josep M. Llorens.

Llorens realcen, entre altres virtuts elogiades, els resultats d'una vida dedicada a la investigació musical i la seva capacitat singular de treball. Avui encara al seu refugi particular, a Palau de Plegamans, harmonitza treball i repòs.

Antoni Mirabet

GIRONA

El bisbe Camprodon es troba amb els seminaristes

GIRONA.— El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, es va trobar el 4 de gener amb els sis seminaristes de la diòcesi aprofitant un recés vocacional en el qual els aspirants

de la seva generació, si ja no hi havia el suport social que sostenia els seminaristes de fa quaranta anys. «Ell em va respondre sense pensar-s'ho: Jesucrist», declarava el

cap de la diòcesi gironina. Paral·lelament, Mons. Camprodon va definir el capellà com aquell que «passa fent el bé».

Els seminaristes, per la seva banda, pensen que els sacerdots del futur han de ser «molt sensibles a les necessitats de l'home d'aquesta època perquè hi pugui descobrir què de-

mana la societat a l'Església d'avui». Per això han de ser persones «centrades en Crist» i arrelades en la vida de pregària. Pel que fa als bisbes, creuen que el seu tarannà no difereix del dels preveres, però que en tot cas han d'aprofundir la línia que ja segueixen actualment, és a dir, «posar-se al capdavant de la diòcesi per estar a prop dels capellans i de la gent, tot vivint l'evangeli amb austeritat».

Els sis estudiants segueixen els cursos del Seminari Interdiocesà durant la setmana i serveixen a parròquies gironines de la capital, Olot, Figueres, Cellera, Calella i Sils. Aupí és el segon que és cridat a ordes.

L'altre, Ramon Jacquet, ja ha acabat els estudis i està en l'any de pastoral, per la qual cosa és probable que rebi l'ordenació diaconal el curs que ve.

Durant el curs es programen dos recesos per als futurs sacerdots, un per Pasqua i l'altre durant l'octava de Nadal. A més, els seminaristes gironins són els únics de les diòcesis catalanes que organitzen trobades junts sota la seva plena responsabilitat, i dirigides als escolans de les parròquies. Girona és la tercera diòcesi en nombre de seminaristes, darrere de Barcelona i Tarragona. (G.F.)

BARCELONA

400 anys de la canonització de sant Ramon de Penyafort

BARCELONA.— El 7 de gener van començar els actes amb motiu del quart centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort. El Gegants del Pi van dedicar una desfilada processional a la catedral de Barcelona i van fer una ofrena al sepulcre del sant, mentre a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès es va celebrar una solemne eucaristia oficiada pel rector, Mn. Ignasi Mora. Va proclamar l'homilia el canonge de la seu de Barcelona i rector de Torrelavit, Mn. Josep M. Aragonès.

També el mateix 7 de gener, l'arquebisbe de Tarragona i primat, Mons. Lluís Martínez Sistach, va celebrar una missa a l'església del Castell de Penyafort (Santa Margarida i els Monjos), concelebrada per disset preveres de Barcelona i del Penedès. Seguidament, i com a obertura d'aquest quart centenari de la canonització de Sant Ramon de Penyafort, l'alcalde del municipi de Santa Margarida i els Monjos, Jordi Girona, va donar la benvinguda a la nombrosa assistència. En aquella ocasió, el membre de la comissió organitzadora del quart centenari Salvador Guasch va destacar la importància d'aquell català que va merèixer ser sant de l'Església i copatró de Vilafranca del Penedès, de Barcelona i de tants altres llocs.

D'altra banda, la parròquia de Masllorenç, a l'arquebisbat de Tarragona, en cloure els actes de la festa major, va festejar el mateix 7 de gener la diada de Sant Ramon de Penyafort amb una processó pels carrers del poble i la celebració d'una missa solemne en què va predicar el Dr. Joan Guiteras, president del Capítol dels canonges de la catedral de Barcelona.

Un dia després, el 8 de gener, a la capella del sepulcre de sant Ramon de la catedral de Barcelona, l'associació d'amics i devots del sant, que des del 1927 celebra una missa, va iniciar la commemoració del centenari. Va presidir l'eucaristia el bisbe auxiliar de Barcelona Pere Tena, que en l'homilia va glossar la figura del sant jurista i la seva projecció en la societat d'avui, tot anunciant l'obertura de l'any raimundià, que tindrà continuïtat en els mesos successius. (C.C.)

Mons. Camprodon, en l'admissió a ordes d'Aupí.

al sacerdot van poder donar testimoni de la seva vocació a uns joves dels bisbats de Girona i de Vic. Durant la celebració de l'eucaristia, Salvador Aupí va ser cridat a ordes, ritu pel qual l'Església admet oficialment un candidat al sacerdot.

Durant l'homilia, Camprodon va descriure la crida al sacerdot com el «seguiment d'una persona, Jesucrist, i no d'un programa», cosa que esdevé característica del cristià, encara que en moltes coses coincideixi amb visions humanistes. Reforçant la dependència a Crist, el bisbe va explicar que feia uns dies havia preguntat a un prevere jove què aguantava l'opció

JARDÍ RESIDÈNCIA PEDRALBES

Residència assistida, totalment nova, adaptada a tot tipus de discapacitats i sense barreres arquitectòniques.

Ens avalen 18 anys d'experiència en geriatría.

Situada en una zona privilegiada. Habitacions dobles i compartides, amb bany. Cuina pròpia que permet adaptar-se a les necessitats dietètiques de cada persona.

c/ Bisbe Català, 14 - 08034 Barcelona
Tel. 932 051 103
932 036 095

«Cada lloc es mereix el seu edifici»

L'arquitecte Joan Puig-Pey ha reformat l'hostatgeria del monestir de les Avellanes

LES AVELLANES.— «Volem arreglar casa nostra.» Amb la concisió d'aquestes paraules els Germans Maristes indicaven a l'arquitecte Joan Puig-Pey (Barcelona, 1956) la voluntat que encapçalés la reforma de l'hostatgeria del monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes (Noguera). L'arquitecte, associat amb Jaume Pujol i posseïdor d'una gran experiència en reformes i ampliacions de caràcter religiós, els l'ha «arreglada». El resultat és un edifici adaptat al segle XXI que ofereix una estada autèntica en un entorn privilegiat.

—Quan li van oferir el projecte?

—L'encàrrec formal em va ser comunicat el dia 20 de maig del 1999, però la cosa venia de lluny. Durant l'any 1998 el Consell Provincial Marista i la comunitat resident al monestir van començar a estudiar seriosament què fer amb les parts desocupades de l'edifici, funcionalment obsoletes. Des que el 1994 va deixar de ser seminari s'emprava ocasionalment per a l'acollida de grups, cursets i recessos, tot aprofitant-ne les habitacions, els menjadors i la cuina, encara activa.

—Quines directrius li van marcar els maristes?

—Poques i clares. «Volem arreglar casa nostra», em va manifestar el provincial en la primera reunió de treball. Aquesta observació, tan senzilla, em va orientar. Costa tant trobar un client amb les idees clares! Els vaig captar una voluntat de permanència en el lloc i el desig de posar l'edifici al dia. Ells intuïen per al seu monestir una reforma que, sense furtar-li el caràcter propi, el convertís en un edifici còmode, modern i apte per obrir-lo a qualsevol persona, sense luxes i ben equipat, però desconeixien el camí per arribar-hi. Així que ens hi vam posar a treballar plegats. La comissió d'obres em va presentar el programa, i em va deixar fer amb plena llibertat i confiança. Era el marc ideal per desenvolupar-me amb espontaneïtat i creativitat. Convinguérem no tocar res de la zona monumental, però de la resta, carta blanca. Vaig intuir que ho posaria tot potes enlaire. Més apassionant.

—Va intuir «que ho posaria tot potes enlaire»... Els maristes es van espantar?

—Reconec que van ser molt valents i agosarats. Al començament volien actuar

sobre 900 m² i van acabar reformant-ne més de 3.000, perquè no es podien quedar a mitges. Hauria estat un bunyol històric. En les grans reformes que s'han fet al monestir al llarg del segle XX, cada trenta o trenta-cinc anys, també s'ha tocat tot. Per tant, la història ens hi ajudava, però calien nassos, creure-s'ho i empenta. Per si fos poc, pensi que desmuntàvem i enderrocàvem elements bastits fa trenta anys per germans que encara són vius i que, a sobre, viuen al monestir! La complexitat era tan gran que primer vam confegir un pla rector: ens donàvem arguments seriosos, definíem línies mestres d'actuació i ordenàvem les fases d'execució en el temps. Quan el maig del 1999 el Consell Provincial em va encarregar la redacció del projecte, aquest abastava la majoria de fases. Posats a fer pols, fem-la tota de cop —argumentaren—, i en un any. Aquella nit, de l'ensurt, no vaig dormir.

—I l'endemà al matí, a projectar un hotel!

—Pot semblar-ho, però als maristes el mot *hotel* els feia la sensibilitat. El concepte *hostatgeria* reflecteix més bé el que ofereixen, és més autèntic. El meu equip havia de descobrir el seu tarannà i, sense caure en tòpics ni llenguatges historicistes fàcils i carrinclons, personalitzar la nova obra. Funcionalment, tot estava clar: menys habitacions, però totes dobles i amb bany; el menjador i les sales d'estar, obertes al claustre; aules noves i equipades informàticament; xarxa a totes les habitacions; climatització per aire —fred i calor— a tot el monestir; dos ascensors i les rampes necessàries per suprimir barreres arquitectòniques; i, en el cor del monestir, un nou oratori de caràcter ecumènic. Aleshores, la

L'encant del paratge embolcalla el monestir i es presenta com a avantsala d'una vivència d'espiritualitat i recolliment a la llar marista.

pregunta era quin aspecte havia de tenir tot això? Com integrar la part nova i la part vella? Com vestir-ho?

—Com ho va fer?

—Tenia una idea del que volia, pels anys d'experiència en l'ampliació del monestir de Sixena (Osca), però en aquest cas l'enfoc era diferent. Així que me'n vaig anar de viatge: milers de quilòmetres per l'Estat espanyol i Portugal, vaig visitar 47 instal·lacions que creia que em podrien aportar informació i elements d'estímul; monestirs de tota mena amb hostatgeria i sense, cases d'espiritualitat, monestirs-hotels, paradors. Parlava amb directors, abats i abadesses, pares hostatgers, administradors, cuiners, dones de fer feina... Em fixava en els detalls i sobretot en el lloc físic on s'emplaçaven. Vaig arribar a casa amb moltíssimes notes i centenars de fotografies.

—Tenia clar des d'un primer moment

que l'hostatgeria del monestir havia de contenir referents del seu entorn immediat?

—Sí. Personalment crec que és desitjable. La paraula *monestir* està formada per la paraula *monos*, que vol dir «únic», i el sufix *sterion*, que indica «lloc amb estabilitat».

Monestir, doncs, pot aplicar-se a qualsevol construcció apta perquè hi pugui viure solitàriament una persona i, malgrat que no es pot establir amb rigor científic una relació predeterminada monestir-paisatge (no es disposa de treballs empírics basats en estadístiques fiables), a mi sempre m'ha resultat suggeridor detectar aquesta relació, tant en ells com en les seves hostatgeries. La paraula *monestir*, en contenir implícita una referència qualitativa de l'emplaçament, em permet diluir el dualisme edifici-lloc. Així mateix, això és una constant de la meua arquitectura: cada lloc es mereix el seu edifici; no crec en l'arquitectura de

«Qui entri a les Avellanes amb l'oïda afinada escoltarà que és el seu cor qui parla amb les pedres»

Les cambres permeten al visitant entrar en contacte amb els materials senzills i nobles de la terra: la fusta i el fang.

El claustre, on s'aboquen el menjador i les sales d'estar, ofereix un espai de silenci per a la trobada amb un mateix i amb Déu.

catàleg. I en el nostre cas, actuar honradament sobre el monestir implicava analitzar i comprendre el conjunt i el lloc on s'emplaça.

—Els germans maristes «arreglen casa seva». Però no són monjos...

—Els maristes no tenen res a veure amb els premonstratencs que en el segle XII degueren sentir-se captivats pel lloc i el van considerar apte per bastir-hi una construcció on poder viure establenent la seva soledat i el seu tancament com a opció de vida.

No viuen tancats amb clau, en clausura. Ells, religiosos de vida activa, tenen un tipus de construcció, d'arquitectura pròpia: el convent o, més senzillament, la casa religiosa (i recentment pisos normals i corrents), arquitectura més lligada a la ciutat que a la muntanya. S'ajusta més al seu tarannà. Per això em vaig preguntar: què hi deuen trobar a les Avellanes? Aquell «volem arreglar casa nostra» em va donar peu a conèixer-los per dintre, a captar la seva teologia, el seu tipus de vida religiosa, la seva mística.

—Què hi va descobrir?

—Uns homes molt propers a mi; comunitats vives en procés de refundació, de trobar i de donar respostes des de l'òptica del seu fundador a necessitats emergents. La imatge que jo tenia del marista-mestre a l'aula d'un col·legi se'm va desintegrar. Molts d'ells, compromesos fins a les cel·les, sense ser monjos, quan s'acosten a les Avellanes senten dintre seu el ressò autèntic de la simplicitat. Déu hi parla. L'entorn del monestir és el mateix del segle XII, tan sols manipulat pel que fa al paisatge, al conreu i a la transformació del camí de carro en carretera, sor-

tosament molt poc transitada. Els valors més significatius, el silenci i la soledat, hi resten presents. Ho vaig veure clar: prioritzaria el respecte a aquests valors, no tan sols controlant fonts emissores de soroll, sinó sobretot cuidant l'elecció dels materials, les formes, els colors, la decoració, que no «desentonessin». Fidel a la modernitat, empraria un llenguatge d'arquitectura actual i posaria els mitjans tècnics que calguessin, però amb sensibilitat extrema. Aquest rigor em ga-

rantia no trair-los i adulterar el lloc. Permetre que l'hoste del segle XXI, que s'acosta atret per l'encant d'aquests paratges, experimenti íntimament la seducció que devien sentir els nostres besavis del segle XII.

—En aquest sentit, es va inspirar contemplat el paisatge que envolta el monestir?

—Sí. L'entorn és privilegiat. Deixades les planes de conreu de Balaguer, trobem el monestir. El paisatge, treballat

pels maristes al llarg del segle XX, és canviat. Poder-lo contemplar, a pas lent, en els seus detalls, és evocador. Parla d'una altra mesura del temps, d'un temps *kairos*, en què la vida sempre comença. Com deia abans, vaig decidir que el paisatge es fiqués dintre del monestir, que formessin una unitat. El moment d'obertura que viuen els maristes m'ho permetia. Vam començar a recuperar finestres cegades, a obrir perspectives insòlites, a treure forjats inútils, a deixar passar i modular la llum natural... Amb eines pròpies diluïa la divisió interior-exterior. Vaig prioritzar aquesta opció, agosarada, sobre la lectura fòssil i romàntica del monestir.

—Quins elements ha fet servir per dotar-lo d'aquesta personalitat?

—Materials naturals, poc manufacturats

La font i la creu de terme, peces artístiques de gran expressivitat, presideixen l'entrada i donen la benvinguda al visitant. L'una ens recorda l'aigua, font de vida física i espiritual, i l'altra ens parla d'un lloc identificat amb el seu entorn i beneït per Déu.

i objectes existents al convent i rodalia. Hi ha una bellesa amagada en el cor de les coses: la bellesa de l'inacabat, de l'imperfecte, del que és mudable. Els materials naturals, poc manufacturats, l'expressen perfectament: la pedra, la fusta, la terra cuita, el ferro, el vidre, el paper, el cotó... Rel·lotges de la història que mudant lentament el seu aspecte, el seu color, la seva textura, ens parlen també de la nostra evanescència. Aquests elements evoquen simplicitat i autenticitat, en sintonia amb el món marista i els seus orígens. Respecte dels objectes existents, he escollit els que sent vells reflecteixen el treball intel·ligent en la seva factura; una peça antiga té valor per això, no perquè sigui vella. Els he canviat de lloc tot aconseguint un efecte sorprenent: memòria històrica convertida en peces artístiques de gran expressivitat. La creu de terme, del 1756, a l'interior enmig de l'entrada; la Font de la Vida, del segle XIX, que, perduda i oblidada en un marge entre esbarzers, ara presideix la zona de recepció; la campana fosa qui sap quan, suspesa al gran espai central, després d'un llarg viatge d'anada i tornada; les reixes de l'antiga presó del monestir, del segle XVI, teixides artesanalment amb barres forjades, ara es troben a les finestres de l'entrada; i sobretot les impressionants fulles de fusta treballada, d'edat inescrutable, de la

porta principal de la muralla del monestir, ara penjats a una paret neutra del porxo d'entrada, oberts de bat a bat. Tot un missatge.

—Les pedres poden transmetre espiritualitat?

—Des de temps immemorials les pedres han suggerit, evocat. La pedra, en bast o pacientment treballada, solitària o sàviament combinada, ha servit per desvetllar-nos sentiments, emocions i per expressar la nostra creativitat artística. Les pedres d'Avellanes parlen a qui les sap escoltar. Parlen els vestigis del segle XII, les pedres més recents i les actuals. Més encara: qui entri a Avellanes amb l'oïda afinada escoltarà que és el seu cor qui parla amb les pedres. A les parets, a les habitacions, no hi ha gaire decoració. «Menys és més», que deia Mies van der Rohe. L'important no és la decoració, és la persona. Aquesta mesura permet que les pedres parlin, que la persona vibri, es trobi, i que el monestir exerceixi el seu poder terapèutic.

—Fins a quantes persones pot albergar?

—Poden pernoctar-hi còmodament 96 hostes, si bé amb un tercer llit s'augmenta la capacitat fins a 140 hostes. Tanmateix, per a estades de dia o menjar, l'oferta és molt superior. Per a més informació es pot trucar al telèfon 973 438 006.

Carme Munté

Fotos: Xavi Sánchez

La campana, fosa qui sap quan, ens fa present que en la vida monàstica hi ha temps per a tot, per pregar i per treballar.

Sorprenen les fulles de fusta treballada que evoquen la simplicitat i l'autenticitat marista de les Avellanes. Són símbol de l'acollida i de la història de la casa.

Tarragona

Recull dels concilis tarraconenses

■ Mn. Josep Raventós és autor de «La sinodalitat a Catalunya»

TARRAGONA.— La síntesi històrica dels concilis tarraconenses es troba recollida en el llibre *La sinodalitat a Catalunya*, obra de Mn. Josep Raventós i Giralt. El volum es va presentar el 18 de gener a la seu de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona (Insf).

Sens dubte que la compilació en un llibre de la llarga història dels concilis de la Tarraconense és un treball cabdal, fins ara mai assolit. D'aquí que el treball de Mn. Josep Raventós esdevingui de gran utilitat en la historiografia de la metròpoli tarraconina.

La presentació del llibre va anar a càrrec del professor d'Història de l'Església antiga i medieval de l'Insf Andreu Muñoz. Prèviament, el director de l'esmentat institut, el doctor Armand Puig, va felicitar l'autor per la seva dedicació «a un estudi tan reeixit». Per la seva banda, Andreu Muñoz va destacar que «es tracta de la primera síntesi realitzada sobre la història dels concilis de la Tarraconense i a la vegada palesa la gran capacitat de sintetització de Mn. Raventós». El presentador, posteriorment, va fer un recorregut per l'estructura del llibre i en va ressenyar els aspectes històrics més interessants, des de l'època tardoromana fins a

arribar al concili del 1995. Andreu Muñoz va qualificar l'obra «de gran valor, des d'una dimensió científica, divulgativa i pastoral».

El canonge Josep Raventós va voler deixar clar que «no sóc del gremi dels historiadors, però sí intensament de la pastoral en què vivim» i va afegir que «l'Església és sinodalitat, caminar junts, ja que Església és comunió. D'aquí la importància de la sinodalitat. A mi el Concili de la Tarraconense em va fer experimentar la sinodalitat, ja que una altra cosa és la col·legialitat. Crec que aquest fet és més important que el referent a la Conferència Episcopal Catalana».

Tal com va indicar l'autor, *La sinodalitat a Catalunya* és fruit d'un treball de divuit anys. «Va passar que en el curs

Mn. Raventós, a la dreta, acompanyat d'Armand Puig i d'Andreu Muñoz.

1997-98 em van encarregar a l'Insf unes lliçons sobre la història dels nostres concilis. En acabar el curs, el director del centre em va suggerir la possibilitat de publicar-ne els apunts i aquest és el resultat del treball», afirma el canonge tarraconí, el qual assegura que «la principal font documental, després de les edicions dels antics canons, és sens dubte l'Arxiu Històric de l'arquebisbat de Tarragona, en l'anomenat armari de la província eclesiàstica».

Mn. Raventós expressa que el seu propòsit, a través del llibre, és «donar una visió àmplia de la trajectòria sinodal de la Tarraconense. Es tracta senzillament d'un treball de divulgació sobre el fet sinodal que emmarca els concilis dins la història de l'Església a Catalunya i dóna pistes per al treball i la reflexió personals».

El llibre *La sinodalitat a Catalunya* abasta l'època antiga, on s'expliquen els primers passos sinodals; el període narbonès, amb els intents secessionistes i la introducció de la reforma gregoriana o romana; la represa de la pràctica sinodal,

amb la restauració de la seu metropolitana de Tarragona l'any 1091; la reforma tridentina; l'aplicació del concili tridentí als segles XVII i XVIII, i finalment la represa de les celebracions sinodals sota l'impuls del Concili Vaticà II. Al llarg d'aquests sis capítols es fa una síntesi cronològica dels concilis de la Tarraconense, així com del paper dels diversos prelatos que els van impulsar.

Joan Boronat

Ordenació diaconal de Marc Mercadé

REUS.— Marc Mercadé va ser ordenat diaca al servei de l'Església de Tarragona, de mans de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, el diumenge 21 de gener, a la prioral de Sant Pere de Reus.

Marc és un jove de 26 anys que va decidir discernir la vocació al ministeri ordenat a la seva parròquia d'origen (Sant Joan de Tarragona). Després de completar l'etapa formativa al Seminari i servint pastoralment a les parròquies de Sant Maties de Montblanc (també col·laborant a tot l'arxiprestat de la Conca de Barberà) i darrerament a la parròquia de la Sang de Reus, ha rebut l'ordenació diaconal com a darrer pas per esdevenir prevere diocesà. Molts fidels d'aquestes parròquies van voler acompanyar Marc en aquesta diada tan especial i van omplir la prioral de Sant Pere, juntament amb una bona part del presbiteri diocesà, així com també companys d'estudi de Marc i alumnes seus al Col·legi de La Salle de Reus.

La data va ser del tot encertada ja que l'Església diocesana celebrava els sants Fructuós, Auguri i Eulogi. Va ser molt emotiu veure com després de tots els anys que separen aquests fets l'Església diocesana encara pot celebrar que hi hagi joves amb ganes de servir-la pel ministeri del diaconat. Va ser una gran festa per a tota l'Església arxidiocesana i, en acabat, tots els assistents van poder compartir un refrigeri als locals de l'actual parròquia de Marc, la de la Puríssima Sang de Reus. (Joan Àguila)

El rector de Torredembarra rep la medalla de plata

TORREDEMBARRA.— Mn. Antoni Morell va rebre el 14 de gener la medalla de plata de l'Ajuntament de Torredembarra, en reconeixement als seus 25 anys al servei de la parròquia de Sant Pere Apòstol de la localitat i a la comunitat torrenca. L'alcalde de la vila, Miquel Àngel Lecha, li va lliurar la distinció a la sala de plens de la casa de la vila, que es va omplir de gom a gom.

L'Ajuntament de Torredembarra ha atorgat la medalla de plata a Mn. Antoni Morell a proposta de les entitats que ha impulsat: la Coral de Santa Rosalia, la Confraria de la Creu, l'Obra Musical de l'Orgue Barroc i el Consell Parroquial. Tal com va indicar l'alcalde Lecha, «la tasca parroquial desenvolupada per Mn. Antoni no ha passat

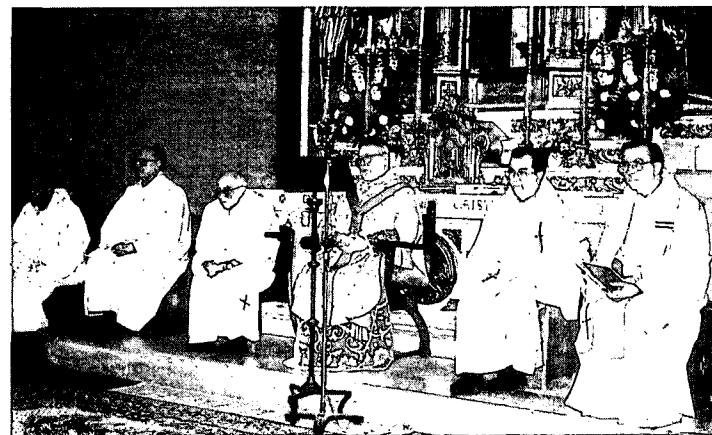
desapercebuda sinó que és valorada i tindrà continuïtat». Per la seva banda, Mn. Antoni Morell va indicar que «aquesta distinció la considero més un reconeixement a la missió que en el seu dia se'm va encomanar que no pas a la meua pobra persona».

Mn. Antoni Morell va néixer a Vila-seca i va ser ordenat sacerdot el 31 de maig del 1952 —l'any 2002 celebrarà les noces d'or com a prevere—. Tal com es diu des de la parròquia de Torredembarra, «mossèn Anton ha estat un bon pastor. La seva predicació ens ha fet comprendre més bé la bona nova de l'Evangeli; amb l'administració dels sacraments ens ha fet arribar la gràcia de Nostre Senyor Jesucrist». (J.B.)

Noces d'or de Mn. Isidre Saludes

ALTAFULLA.— Mn. Isidre Saludes va celebrar amb els feligresos de la parròquia de Sant Martí d'Altafulla, d'on és rector des de fa 20 anys, el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal. Mn. Isidre Saludes va néixer a Alforja i va rebre l'orde sagrat a la prioral de Sant Pere de Reus, el 24 de desembre del 1950, un diumenge, vigília de Nadal. Casualment, el dia 24 de desembre del 2000, dia de les noces d'or presbiterals, també s'escaigué en diumenge. L'eucaristia, molt participada, va ser concelebrada per cinc sacerdots més.

Les associacions parroquials i les entitats van palesar l'estima envers el seu mossèn. En l'homilia, Mn. Isidre Saludes va manifestar «l'agraïment a la misericòrdia de Déu, per haver-me escollit com a vehicle de la seva gràcia i poder-la transmetre al poble, mitjançant els sacraments». (J.B.)

Fa 20 anys que Mn. Saludes és rector d'Altafulla.

Lleida

Missa prèvia a la beatificació de Francesc Castelló

■ El bisbe Ciuraneta va presidir la celebració

LLEIDA.— Amb una eucaristia que va omplir la catedral nova el 14 de gener, Lleida va voler celebrar anticipadament i alhora donar gràcies i preparar, tant en l'àmbit diocesà com ciutadà, la propera beatificació del jove màrtir Francesc Castelló i Aleu, que

tindrà lloc a Roma l'11 de març. A la celebració hi van assistir les germanes del màrtir, Teresina, que viu a Lleida, i Maria, resident a Saragossa, amb els seus fills, néts, nebots i altres familiars; a més de la Comissió Diocesana Pro Beatificació.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, va presidir la concelebració amb altres cinquanta preveres, diaques i religiosos. Entre els concelebrants hi eren presents els dos vicepostuladors de la Causa, el rector de Santa Maria de Gardeny, Mn. Gerard Soler, i el monjo i alhora biògraf de Francesc Castelló el P. Romuald Díaz; així com el jesuïta P. Rafael Queralt, de l'Institut Químic de Sarrià, d'on el màrtir va ser alumne.

El bisbe, en l'homilia, després de qualificar la propera beatificació d'esdeveniment important per a la diòcesi, va assenyalar que els beats i sants mai no reemplacen el Crist. «Ells —digué el prelat— ens porten a Crist, l'únic model i l'únic intercessor. Amb tot, la memòria agraïda de l'Església no pot oblidar, sinó que ha de recordar, els seus fills que més bé han transparentat el Crist i el camí evangèlic. Si l'Església ens vol proposar uns servents de Déu com a exemples de radicalitat és per fer-nos l'Evangeli més proper, el segui-

ment de Jesucrist, més atractiu i el desig d'imitar el Crist, més contagiós.» El bisbe, fent una crida a la santedat, va afirmar que la memòria dels beats i dels sants és indispensable i precisa, alhora que va qualificar el servent de Déu Francesc Castelló com un «model proper i estímul convincent del seguiment de Crist». Ciuraneta va acabar l'homilia afirmant que amb aquesta beatificació es podia dir que l'Església de Lleida inaugurava un nou mil·lenni.

El moment de l'ofertori va estar ple d'un simbolisme significat especialment en l'ofrena de 22 roses vermelles, els anys que tenia Francesc Castelló quan va morir màrtir. Les roses van ser presentades a l'altar per dos nebots del màrtir. Seguidament dos germans maristes, recordant que el màrtir

El bisbe de Lleida va presidir l'eucaristia.

fou alumne del seu col·legi a Lleida, ofrenaren la llum del Crist, significat amb quatre llànties i una palma, símbol del martiri. Dos familiars de Maria Pelegrí dels Soleràs, que fou la promesa de Castelló, ofrenaren

una branca d'olivera i una altra d'ametller florit, així com oli, ametlles i olives, fruits de les Garrigues, mentre que un veí de Juneda, poble on Francesc Castelló va viure de jove amb la seva mare, presentà al bisbe el document final del procés de beatificació. Així mateix una professora de l'Institut del qual també fou alumne el màrtir oferí les darreres publicacions de la Comissió, mentre que dos joves del Casal de Joves Cristians Francesc Castelló van presentar el pa i el vi. Abans de la benedicció final es van llegir fragments de les tres cartes que Francesc Castelló va escriure moments abans de la seva mort dirigides a les seves germanes, al seu amic el jesuïta P. Galán i a la seva promesa, Maria, que són avui un testimoni impressionant.

Finalitzada la celebració, tots els fidels van poder recollir un exemplar de l'exhortació apostòlica del bisbe Ciuraneta dedicada a Francesc Castelló, així com el darrer butlletí de la Comissió Promotora de la seva beatificació i una estampa que reproduïx la seva fotografia original del 1936 i que conserven, com un tresor, les seves germanes. La solemne i participativa eucaristia va acabar amb el cant de l'*Himne a la Perseverança*, molt popular en els anys trenta, cantat per l'anomenada

Obra dels Exercicis Parroquials i pels fejo-cistes, i que el mateix Francesc va cantar moments abans d'anar a la mort, el 29 de setembre del 1936.

Jordi Curcó

Vint-i-dos anys magnífics.

Físicament atractius. Era l'encís d'un cos fort i esportiu, d'un físic harmoniós, elegant, en el marc d'un tarannà comunicatiu, simpàtic, irresistible.

Intel·lectualment brillants. Una brillantor universitària, poliglota; a més de la passió per la ciència, la literatura, la poesia, la música i l'art.

Moralment irreprotxables. Nets. Oberts a la solidaritat i la fraternitat. Enamorats de la feina; com van ser amants de l'estudi i estimen el món, la vida i l'home.

Espiritualment modèlics. Encarnant una plenitud de fe traduïda en una vida interior intensa i una dedicació generosa al pròxim.

Humanament apetitosos. Sense llússor social ni riquesa; però ben relacionats. Col·loquialment «un bon partit».

En definitiva, vint-i-dos anys que resumeixen un passat fecund, ofereixen un present falaguer i prometen un futur il·lusionador.

Vint-i-dos anys fets malbé... El jove químic i militant catòlic lleidatà Francesc Castelló Aleu s'ho va jugar tot, heroicament... per amor a Déu. Era el sagnant estiu espanyol del 1936.

Tot plantant cara al Tribunal Popular:

—Si ésser catòlic és un delict, accepto de bon grat ser delinqüent, perquè la felicitat més gran que pot trobar l'home en aquest món és morir per Crist. I si tingués mil vides les donaria sense dubtar ni un moment per aquesta causa. Així és que us agraïxo la possibilitat que m'oferiu per assegurar la meua salvació.

Cantant cap a la mort

Ja en «capella», fent una pausa en l'espera cantada, escriu a les seves germanes:

—Acaben de llegir-me la pena de mort i mai he estat més tranquil que ara. Tinc la seguretat que aquesta nit estaré amb els

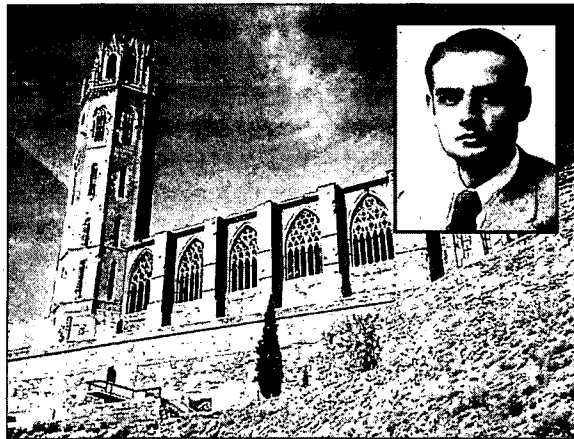
meus pares al cel (...). La Providència de Déu ha volgut escollir-me (...). Jo vaig amb gust i tranquil·litat a la mort. (...) Estic molt i molt content. (...)

I al seu director espiritual: —Estic tranquil i content, molt content. Espero poder estar a la Glòria d'aquí a no gaire.

I li dibuixa un croquis i l'instrueix sobre el projecte en marxa que possiblement

t'hauria estimat, les tendreses que et tenia reservades, els feliços que hauríem estat. (...) Casa't, si pots. Jo des del Cel beneiré la teua unió i els teus fills. (...)

I, tancant precipitadament l'escriptura, surt cap a la mort. Novament amb cants de fe i d'esperança als llavis, vessant fermesa. I enardint el grup que l'integra, camí del sacrifici suprem. Amb les ombres de la nit de la tardor recentment estrenada, davant

La catedral va emmarcar l'inici martiriàl de Francesc Castelló.

del paredó del cementiri, neix el màrtir.

Prèviament, trencant el dens i commogut silenci, havia suplicat:

—Un moment, si us plau! Us perdono a tots. Fins a l'eternitat!

És el naixement del màrtir i la glorificació del model. «El model dels joves d'Acció Catòlica d'arreu del món», que proclamarà Pius XI, davant del seu secretari d'Estat —Eugenio Pacelli—, la veu tremolosa i els ulls humits, tot guardant-se, després de la lectura emocionada, els preciosos textos epistolars, arribats a les seves mans. Les cartes que esdevindrien famoses! Circulen clandestinament, des del primer moment, en còpies manuscrites; guardades amb veneració i llegides amb fervor, en els dies durs de la persecució religiosa, a la presó i entre ambients religiosos i socials més enllà de les reixes penitenciàries. Es propaguen en reproduccions ciclostilades fins i tot a l'altra ribera de l'Atlàntic. I salten a les pàgines de la premsa confessional italiana. Els textos que van donar a conèixer al món tanta fortalesa, tanta generositat, tanta serenitat i tanta joia, desconegudes des dels temps de les persecucions romanes! Quan els cristians també resaven i entonaven melodies i vessaven d'alegria esperant el martiri...

Cantant cap a la mort...

Va ser un esbós biogràfic. La semblança heroica propera a l'esperada glorificació oficial eclesiàstica i model vàlid per a la joventut actual, garbellada per altres ofertes alternatives en voga.

Jacinto Peraire Ferrer

Tortosa

Seminari, col·legi i residència

■ Mons. Xavier Salinas raona en una carta un pla de restauració i remodelació

TORTOSA.— El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, ha enviat una carta sobre el Seminari als sacerdots i als consells pastorals parroquials amb motiu del 50è aniversari del Seminari en què raona un pla de restauració i remodelació.

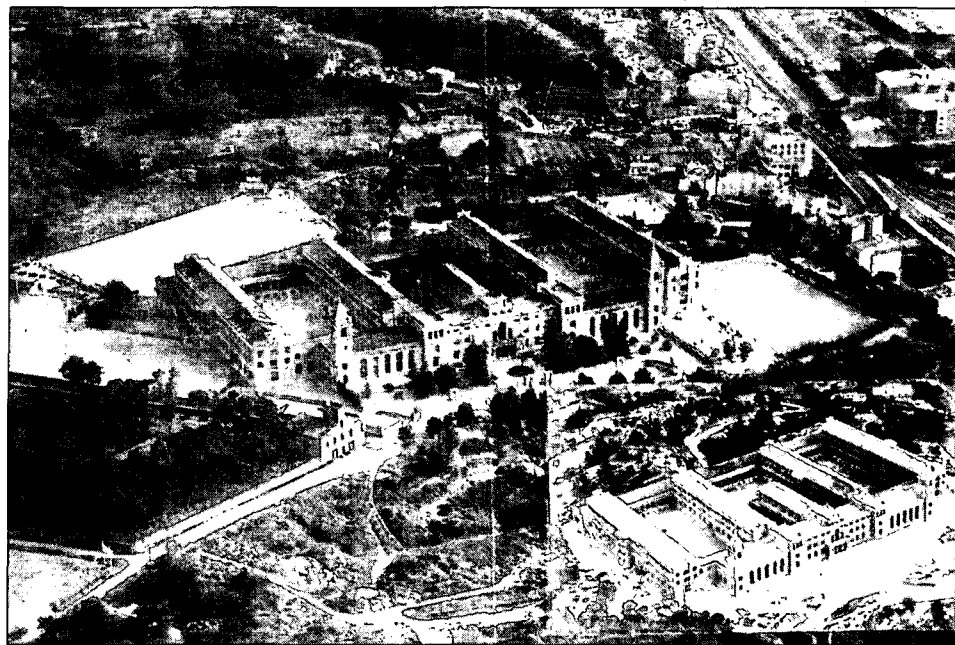
La restauració es justifica com a consolidació, ja que el 60% de l'estructura de formigó està afectada. La remodelació, en canvi, s'explica per les noves exigències educatives, especialment dictades per la Conselleria d'Ensenyament i altres organismes oficials. Ja fa tres anys que es va manar la reforma total de les instal·lacions elèctriques. D'altra banda, el fet que tres quartes parts de l'edifici les utilitzi el Col·legi diocesà de la Sagrada Família, amb 920 alumnes en internat i mitja pensió, exigeix uns mínims més confortables que els dels anys cinquanta. El prelat també ha oficialitzat la ubicació d'una residència amb el nom del papa Adrià VI que alberga 75 interns, entre els col·legials propis i els universitaris de fora.

El segon pavelló —el B— està destinat al Seminari, el qual, comptant totes

les instal·lacions complementàries, fa 5.520 m². D'aquesta part es fa responsable econòmic el bisbat, mentre que de la resta, en part proporcional, la residència i sobretot el Col·legi diocesà de la Sagrada Família, que des del present curs ha rebut alumnes i professors del Col·legi de Sant Josep.

«Si hem heretat una obra com és el Seminari», afirma el prelat en la carta, «no podem deixar de tenir-la en compte a l'hora de dissenyar el nostre futur. Per això, tant el Seminari diocesà, com el Col·legi de la Sagrada Família i la residència Adrià VI formen part de la nostra proposta pastoral».

El bisbe Salinas posa l'èmfasi no en els diners i sí en la seva responsabilitat de pastor amb mirada de futur de fe. Les proves són, d'una banda, el nomenament de Mn. Carles L. García, llicenciat en

El Seminari diocesà: passat, present i futur.

Ciències de l'Educació, com a responsable coordinador de la Pastoral del col·legi diocesà i, de l'altra, el fet que el vicari episcopal d'Apostolat, Mn. Josep L. Arín, presentés com a setè signe i compromís

del Jubileu 2000 «revitalitzar la Pastoral Vocacional en totes les seves dimensions, tot insistint molt especialment en la sacerdotal».

Mn. Blanc i Bahima

LLEIDA

Lleidatans a l'encontre de Taizé

LLEIDA.— Els joves van ser de nou notícia a la diòcesi de Lleida: per la seva participació a la Trobada Europea de joves de Taizé i per la convocatòria de la XXIV Jornada d'Agents de Pastoral Juvenil.

Més de 200 joves lleidatans van rebre l'any nou a Barcelona, mentre participaven en la Trobada Europea de Joves que des del 28 de desembre a l'1 de gener va aplegar a la Ciutat Comtal més de 80.000 joves vinguts de tot Europa. Entre el grup present a la Trobada de Taizé hi havia joves del Moviment de Joves Cristians Comarques i grups de diverses parròquies i comunitats, com els joves de la parròquia de la Verge dels Pobres, del barri del Secà de Sant Pere; de la parròquia de Sant Salvador, del barri de Pardinyes, i de Sant Antoni Maria Claret, del barri Balàfia, així com altres joves pertanyents a la parròquia-santuari de Santa Teresina, dels pares carmelites de Lleida, i del grup de pregària de Taizé de la parròquia de Sant Ignasi, dels pares jesuïtes.

Roser Garcia, delegada de Pastoral Juvenil de la diòcesi de Lleida, que va assistir també a l'encontre, ha manifestat la seva satisfacció per la presència

lleidatana en aquesta trobada de Taizé: «Ha estat molt maco i sens dubte diferent, ja que celebrar el cap d'any pregant no es habitual i més quan els protagonistes són milers i milers de joves.» Garcia destaca que els joves han estat molt actius durant la trobada, ja que molts han participat activament en l'or-

dels textos evangèlics, tot compartint la fe, l'amistat i la vida amb altres joves d'arreu d'Europa», explica alhora que destaca la bona acollida que Barcelona va donar als joves.

Jurado i els altres joves del grup reconeixen que aquestes trobades són com una eclosió de sentiments i vivències,

però que després, en tornar a casa, cal pair tot el que s'ha viscut. En aquest sentit assenyalen la importància del fenomen Taizé per als joves. «Fa adonar-nos que els joves arrelen en l'Església i la transformen. Això és molt important», tot assenyalant que Taizé no és res si no s'hi hi va a fons per Jesús.

Els joves lleidatans van ser presents a tots els actes amb la bandera de la ciutat de Lleida. I és que en paraules seves: «A Taizé també s'hi pot anar amb esperit lleidatà.»

Quant a la XXIV Jornada diocesana de Pastoral Juvenil del bisbat de Lleida, bisbe Francesc Xavier Ciuraneta hi va prendre part, el 3 de gener. Organitzada per la Delegació de Pastoral Juvenil del bisbat de Lleida, hi van participar uns seixanta agents de la Pastoral de Joves. El tema central de reflexió fou *Pastoral Juvenil i pobresa*, amb una ponència presentada pel jesuïta Joan Suñol. (J.C.)

Un grup de joves del Secà de Sant Pere amb la bandera de Lleida a Montjuïc.

ganització i en l'acollida dels joves europeus.

Un dels grups lleidatans participants en l'encontre, el de la parròquia de la Verge dels Pobres del Secà de Sant Pere, encapçalat per Josep Ramon Jurado, destaca que milers de joves s'apleguin per compartir la fe d'una manera única, «amb els cants propis de l'estil Taizé, que ajuden a aprofundir en la pregària i la lectura

Neix la Capella de Música de Sant Llorenç

LLEIDA.— El diumenge 21 de març, en la missa major de la parròquia de Sant Llorenç de Lleida, va cantar per primera vegada durant la celebració la recentment creada Capella de Música de Sant Llorenç, que té com a finalitat la interpretació, estudi i divulgació de la música, especialment la religiosa. Els cants litúrgics de la nova capella de música van ser acompanyats pel magnífic orgue de 21 registres i 1.389 tubs, construït per l'orguener Gabriel Blancafort, que va ser beneït i inaugurat solemnement el 22 de desembre del 1997.

El seu director, Lluís M. Virgili i Trilla, que inicià la seva formació musical a l'Escolania de Montserrat, ha explicat que per aquest motiu la vol interpretar al lloc per al qual fou pensada i escrita: l'església. «Aprofitarem els instruments polifònics de què disposen els temples —orgues, harmòniums— per donar la màxima solemnitat possible a l'acte que s'hi celebri. Per això la nostra música s'oferirà en aquelles localitats que disposin d'esglésies amb aquests instruments», ha manifestat.

Virgili ha dit també que buscarà col·laborar amb les agrupacions instrumentals necessàries per a la interpretació de cada obra en concret. El repertori que la nova Capella de Música proposa oferir abraça música de tots els temps, des de l'època medieval fins a la música contemporània. Els seus membres són cantaires amb una àmplia trajectòria dins del món coral i amb coneixements musicals. (J.C.)

Unir esforços per una acció solidària

■ «La Vinya» ha obtingut el premi Voluntariat 2000 en l'àmbit local-comarcal

L'Associació per l'Acció Social Bellvitge-Gornal «La Vinya» és una entitat sense ànim de lucre que té com a finalitat treballar en el camp de la solidaritat. Promou la realització de pro-

jectes que ajuden a la integració de col·lectius en risc de marginació i exclusió social, com són els infants, els joves, les famílies desestructurades, els presos i les seves famílies, i totes aquelles

persones que es troben amb mancances importants per al seu desenvolupament digne i complet. També impulsa projectes de col·laboració internacional, especialment al Tercer Món.

Bellvitge i el Gornal són dos barris de l'Hospitalet de Llobregat que van néixer a finals dels anys seixanta i començaments dels setanta. El gruix de la població pertany a una classe popular i obrera, però també s'hi troben importants bosses de pobresa i de marginació, provocades principalment per l'atur, la delinqüència, les drogues i la soledat. Els rectors de Sant Joan Evangelista, Santa Maria del Gornal i Mare de Déu de Bellvitge van decidir constituir el 1998 una entitat amb personalitat jurídica que coordinés i fomentés les nombroses activitats de caire social que s'impulsaven des de les tres parròquies als esmentats barris i que donés cabuda en el futur a altres projectes.

Així es va crear l'Associació per l'Acció Social Bellvitge-Gornal «La Vinya». Ben aviat es va registrar a l'Institut Català del Voluntariat, ja que, segons afirma Josep Sánchez García, vicepresident de l'entitat, «gràcies als més de cent voluntaris que hi col·laboren i que fan una tasca importantíssima es poden dur a terme totes les activitats programades». L'any passat es van presentar al premi Voluntariat 2000, en l'àmbit local-comarcal, i en van resultar guanyadors.

Les activitats que desenvolupa «La Vinya» estan estructurades en dos blocs. El primer està dedicat a programes d'atenció a la infància amb risc de marginació social, que se subdivideix en dues seccions: activitats durant tot l'any (casal d'infants i casal d'adolescents) i activitats durant l'estiu (casal-menjador per a infants de tres a deu anys i colònies per a nois i noies d'onze a catorze anys).

Arribar als més necessitats

El segon bloc està constituït per set projectes d'acció social i solidaritat: Portes Obertes, Arc de Sant Martí, Assessoria jurídica, Atenció psicològica, Bellmón, Ajuda fraterna i Promoció de la dona. «Amb aquestes activitats —explica Josep Sánchez— es vol intentar donar

Josep Salon Olivé, president de l'entitat, agraeix la concessió del premi Voluntariat 2000.

una resposta concreta i eficaç a situacions d'injustícia social, així com sensibilitzar l'opinió pública en la solidaritat. És per això que l'Associació per l'Acció Social Bellvitge-Gornal «La Vinya» està disposada a sumar esforços per arribar als més necessitats i, fins i tot, als més oblidats.»

El projecte Portes Obertes, que va sorgir de la parròquia de Santa Maria del Gornal, atén presos i els seus familiars. Hi ha un grup de voluntaris que cada quinze dies visita presons de les comarques barcelonines i organitza tallers i xerrades per a les persones privades de llibertat. Analitzen la situació personal i les necessitats de cada cas per tal d'elaborar un pla d'ajuda i seguiment. Els acompanyen en el procés de reincorporació a la societat quan surten dels centres penitenciaris.

Arc de Sant Martí és un programa d'ajuda a dones soles amb fills menors a càrrec seu. Un equip de voluntaris es reuneix setmanalment amb elles i les anima a participar en tallers, xerrades i sortides. Generalment són dones joves amb una formació molt precària. Mentre

elles desenvolupen les activitats, els infants són acollits en una llar d'infants ubicada al mateix local.

L'Assessoria jurídica és un servei d'acollida i orientació legal impartit per un grup d'advocats joves i adreçat a gent que té algun problema de tipus jurídic i que no disposa dels recursos per afrontar-los. «Véuen a nosaltres a través de grups parroquials o per recomanació dels assistents socials de Càritas o de les administracions públiques», assegura Josep Sánchez. Pel que fa a l'Atenció psicològica, és un programa que atén el grup de les mares de l'Arc de Sant Martí, els adolescents del casal i altres casos amb necessitat d'atenció psicològica. Una professional és la responsable d'aquest servei.

Solidaritat amb Nigèria i Nicaragua

Bellmón és un programa de col·laboració solidària amb països del Tercer Món, que es va gestar a la parròquia de Sant Joan Evangelista. Enguany s'han posat en marxa uns projectes molt ambi-

ciosos per ajudar Nigèria i Nicaragua. Al país africà es pretén cobrir els salaris del personal de l'escola St. Martin's Catholic School, fundada per les Germanes de l'Infant Jesús, de la comunitat de Ganye, a l'estat d'Adamawa. A Nicaragua es volen fer realitat, entre d'altres, aquests objectius: la reconstrucció d'una escola rural a la localitat de Masaya, l'alimentació i l'atenció sanitària i escolar de la comunitat de Baetania a Posoltega, la construcció d'habitatges per a aquestes famílies i per als veïns de Sant Gilbert i el complement alimentari de quaranta infants de 0 a 3 anys, fills de mares adolescents, del barri de Sant Judes, a Managua.

Ajuda Fraterna és un grup que des de les parròquies proporciona una atenció a les necessitats bàsiques de les famílies (essencialment, alimentació i roba). «Hi ha gent als barris de Bellvitge i el Gornal que encara no té el mínim indispensable per viure amb dignitat», subratlla el vicepresident de l'Associació per l'Acció Social Bellvitge-Gornal «La Vinya». Promoció de la Dona és el servei més recent que s'ha creat i a través de tallers i trobades solidàries vol donar un suport a la dona.

Miquel Àngel Codina

**ASSOCIACIÓ PER
L'ACCIÓ SOCIAL
BELLVITGE-GORNAL
«LA VINYA»
AV. EUROPA, 30
08907 L'HOSPITALET DE
LLOBREGAT
TEL. 933 359 999**

**Dóna
Suport**
al voluntariat
a través del món
associatiu

**Fomenta la
Formació**
dels voluntaris

**Facilita
Informació**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Vivències dels avantguardistes de la FJCC en temps del president Companys

Centenars de bons cristians de més de 70 anys, que a la seva juvenesa eren avantguardistes de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, ens expliquen vivències, algunes de ben doloroses, singularment quan recorden la violenta persecució religiosa que sofrí l'Església del 1936 al 1939. En aquells anys, Lluís Companys era president de la Generalitat.

De petitets —comenten els que foren joves avantguardistes— creixérem amb gran respecte i amor a Déu i a la Verge. Educats en el catecisme, érem respectuosos amb els pares, els mestres i els sacerdots. Vivíem feliços. La nostra vida transcorria entre la casa, l'escola, l'església i el carrer. Estudiàvem, jugàvem a futbol, fèiem excursions, teatre, col·laboràvem en el cor parroquial i assistíem als cercles d'estudis i els novenaris. Molts de nosaltres havíem fet d'escolans a la parròquia i pertanyíem als Avantguardistes de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, una organització que educava la joventut amb fe i amor a l'Església i que pacíficament plantava cara a l'ateisme corruptor que intentava desarrelar el cristianisme de l'arbre de la pàtria. Tots sabíem ballar sardanes i sentíem per Catalunya l'amor d'un bon fill.

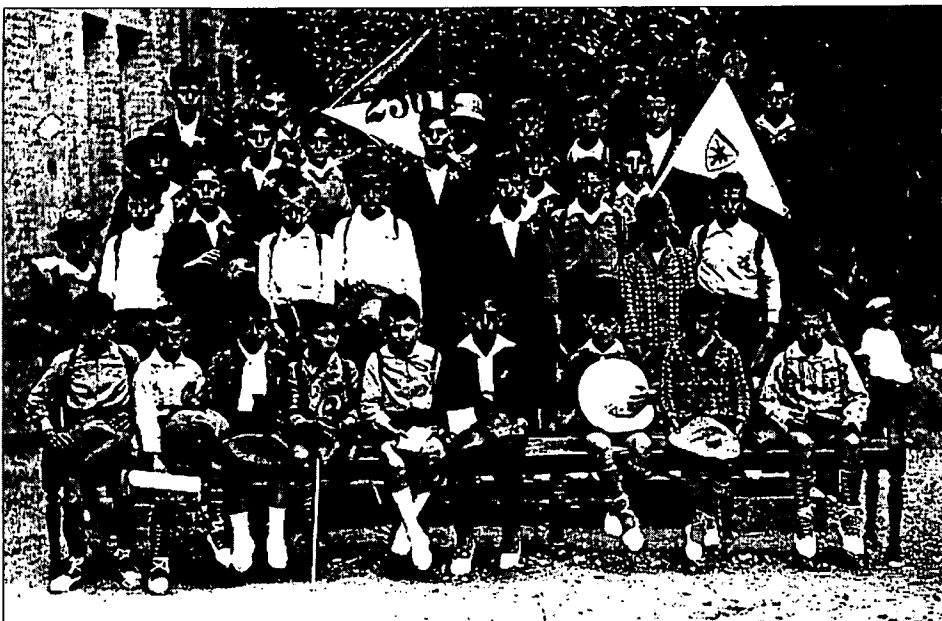
La gent gran, especialment des del 1934, estava preocupada. Preveia una revolució sagnant en la qual l'Església perillava de ser sacrificada i martiritzada. Un ambient polític empenyia la societat cap a un règim anticlerical amenaçador. El nostre himne «avantguardista», sota la lletra del poeta Joaquim Ruyra, preveia la persecució religiosa, però nosaltres no ens n'adonàvem. I tranquil·lament cantàvem: «Formem en un esbart on no hi ha cap covard, on tots morir sabrem abans d'anar endarrere.» «Oh pare no ens planyeu, oh mare no ens ploreu, si ens veieu maltractats per sectes enemigues.»

Fins que a partir del 21 de juliol del 1936 vegérem cremar i destruir els altars, les imatges, els ornaments sagrats i els bancs de les parròquies dels nostres pobles. Tots els temples foren confiscats per la Revolució com també les escoles religioses. Cremaren els llibres d'anar a missa i els crucifixs de les famílies cristianes. Perseguien a mort els capellans. Durant els tres anys que durà aquella Revolució foren immolats cinc bisbes en terres catalanes, a la diòcesi de Barcelona sofriren martiri 930 sacerdots, foren assassinats 750 joves de la Federació de Joves Cristians i uns cinc mil a Catalunya, entre sacerdots diocesans, religiosos, religioses i pares de família, fidels a l'Església.

Des d'aleshores no poguérem cantar més el *Viralai*, ni aquells cants tan bonics amb versos de mossèn Cinto que parlaven de la Mare de Déu i de l'Eucaristia. No poguérem fer més «pastorets» ni «passió», ni teatre catòlic, nica-ramelles i la gent semblava que s'havia oblidat que hi havia un Déu creador del cel i de la terra.

Qui governava a Catalunya? Qui era el president de la Generalitat? Es deia Lluís Companys. Aquest polític va proclamar la Revolució per ràdio el dia 21 de juliol del 1936, i armà uns escamots anomenats milicians els quals s'apoderaren dels poders públics a tots els pobles i ciutats de Catalunya i capgiraren les estructures econòmiques, polítiques, judicials i socials del país. Portaven un mocador vermell al coll, una pistola a la cintura i saludaven amb el puny enlaire.

La gent catòlica tenia molta por, fins i tot, no s'atrevia a dir «adéu-siau» quan se saludaven pel carrer. Dissimulaven i deien «avant». A les cases resàvem el rosari, en veu baixa, amb tota devoció, preguntant pels sacerdots i

Grup d'avantguardistes amb les banderoles a l'Assemblea juvenil a Montserrat, el 1933.

Martiri de 15 germans de Sant Joan de Déu, afusellats col·lectivament a prop de la Residència del Sanatori de Calafell, on tenen cura, amb gran caritat, d'infants discapacitats. Un dels crims més abominables de la història martirial. (Pintura de J. J. Fuentejada).

Els infants quan trobaven un sacerdot el saludaven estimant-li la mà.

ciutadans de totes les edats i condicions, detinguts i assassinats.

La major part dels pobles i ciutats de Catalunya no visqueren la guerra civil «físicament», llevat d'alguna zona de Ponent i de la ribera d'Ebre. De la joventut cridada a files els que podien s'amagaven o travessaven la frontera. D'altres s'hi incorporaven forçosos. La gent passava gana i nosaltres, infants frustrats, somiàvem pa, pau i llibertat religiosa.

Finalment vingué el temps tan esperat. Jesús sacramentat tornà a ocupar el seu lloc als sagraris de les parròquies, tothom freturava per tornar a anar a missa, es batejaren els infants nascuts durant aquells tres anys, la gent feia cua per confessar-se, poguérem veure de nou el viàtic portat pel senyor rector, acompanyat de llums i parenostres dels veïns, a donar consol i fortalesa als malalts, i els enterraments es tornaren a fer sota el signe de la Creu, durant quasi tres anys vexada i profanada. Es reconstruïren els temples i s'ompliren els seminaris de joves aspirants a sacerdot.

Aquell president, anomenat Companys, s'hagué d'escapar, vençut, els primers dies de febrer del 1939. Més tard, va córrer la remor que l'havien detingut a França i que portat a Barcelona fou afusellat, com ell tants n'havia fet afusellar abans. Les nostres mares deien: «Déu l'hagi perdonat, com el perdonem nosaltres.»

Després de la Guerra i de la Revolució es veu que hi hagué algunes venjances de gent que els «rojos» els havien mort algun parent o amic i els havien robat o perseguit. Però també sentíem a dir que molts catòlics, ben aconsellats per zelosos sacerdots, es negaren a presentar cap denúncia contra ningú. Els nostres pares sempre deien que s'havia de tornar bé per mal. Que així ens ho havien ensenyat, els màrtirs de la Fe, al moment de ser assassinats.

Avui, en ple any dos mil u, els que hem rebut el testimoni dels avis de les famílies cristianes protestem que alguns polítics catalans vulguin fer creure al poble que Lluís Companys, afusellat per fets de guerra, és un «símbol» de Catalunya. Ens enganyen o no coneixen la història. Companys i la seva Revolució del 1936 intentaren desfer a bocins les arrels cristianes que són el fonament de la pàtria. Quan vençut s'escapà per la Vajol, el febrer del 1939, deixà una Catalunya mutilada culturalment, desfeta religiosament, oprimida políticament, trossegada econòmicament, amb catalans empresonats, assassinats, exiliats i dividits.

Francesc A. Picas

(fent ressò dels exavantguardistes de la FJC de C.)

Escut dels avantguardistes i de la Federació de Joves Cristians.

societat

La veu del metge

Malalties sorprenents (5): la síndrome de Moebius

«Jo tinc la síndrome de Moebius, cosa que vol dir que no tinc certs nervis en els músculs de la cara, els quals permeten a les persones tenir expressió facial i parlar clarament. Jo sentia que la meua síndrome era com una màscara, que em feia incapaç d'expressar-me veritablement davant dels altres. Era la primera vegada que anava a un congrés sobre la meua malaltia. La primera companya que vaig veure va ser una dona d'uns cinquanta anys, amb cabell negre ondulat. Ella tenia la síndrome, però li havia estat diagnosticada feia poc, precisament per la seva raresa. Almenys la meua síndrome havia estat reconeguda aviat.

»Una noieta rossa d'uns quinze anys em va donar la benvinguda i em va demanar que m'assegués a xerrar. La seva parla era bastant pitjor que la meua, i en escoltar-la, vaig començar a tenir una perspectiva diferent sobre el meu estat. Constantment molestada a la seva escola, deia que la gent riuria de la seva síndrome. El darrer dia de la conferència es va organitzar una barba-coa en un gran menjador de l'hotel. Mirant al voltant de l'habitació, estava consternat veient tota aquella gent amb la mateixa síndrome que jo. Una persona que vaig conèixer tenia una mà deformada. Quan ell era petit, va passar uns quants anys en una institució mental. La seva síndrome de Moebius havia estat mal diagnosticada com a retard mental. Una altra persona havia patit quaranta-cinc operacions i tenia cames ortopèdiques, però tenia tanta energia com una adolescent.

»Aquestes eren persones, algunes força més afectades que jo, per a les quals la síndrome no els havia suposat cap càrrega per al progrés. Quan vaig tornar a Charleston, la meua ciutat, em vaig mirar al mirall de la cambra de bany des d'un nou punt de vista. Segur, he de esforçar-me una mica més que

els altres per parlar clarament i no puc somriure com ells. Però jo somric dins del meu cor. No m'havia adonat de com n'era, d'afortunat.» (Extret de *Moebius Syndrome News*, www.moebius.org).

Descripció de la síndrome de Moebius

És de causa desconeguda. Afecta infants sense distinció de sexe, però els símptomes no es desenvolupen en tots els infants de la mateixa manera. És extremadament poc freqüent. Es manifesta des del naixement, i produeix principalment una paràlisi permanent dels músculs de la cara. Dos nervis cranials (el sisè i el setè) no es desenvolupen completament i causen paràlisi facial i manca de parpelleig, moviment lateral dels ulls i les múltiples expressions de la cara. Unes altres parts del sistema nerviós, que inclouen altres nervis cerebrals que controlen diverses sensacions i funcions, poden estar també afectats.

En alguns casos, aquesta síndrome s'associa amb problemes físics en altres parts del cos. De vegades, la capacitat de xuclar i mamar està afectada, i la primera manifestació en el nou-nat és una debilitat per xuclar, amb baveig excessiu i mirada fixa sense parpellejar. Hi pot haver alguna deformitat de la llengua o de la mandíbula. Quan els infants creixen, el més palès és la falta d'expressió facial, la incapacitat per somriure i també dificultats de la parla (especialment amb sons que impliquen l'ús dels llavis i els que necessiten tancar la boca: «b», «m» i «p»).

Als infants amb síndrome de Moebius se'ls ha de donar llibertat per explorar i expressar els seus sentiments.

Els afectats d'aquesta síndrome no tenen cap tipus de problema mental, per tant els seus resultats en tests d'intel·ligència són normals. A causa que els seus símptomes són infreqüents, es produeixen errors o retards en el diagnòstic. Poden tenir problemes de comunicació i d'integració social, a causa de la variable dificultat de pronunciació i comunicació no verbal. La necessitat de la resta de persones de percebre comunicació a través de l'expressió de la cara fa que l'esforç dels afectats per relacionar-se normalment sigui encara més gran. Si no reben un tracte i un ensenyament adients els pot causar retards reals i injustos. Les dificultats més grans són les relacions socials, conèixer gent nova i la dificultat per ser entesos verbalment i emocionalment.

Tractaments professionals

La cirurgia i l'ajuda dels professionals també pot millorar la qualitat de vida d'aquestes persones:

- L'estrabisme (ulls creuats) es pot corregir amb la cirurgia.
- Les deformitats de la mandíbula també es poden corregir amb cirurgia i, en alguns casos, algunes tècniques quirúrgiques poden proporcionar una habilitat per somriure.
- Els problemes auditius i respiratoris han de ser atesos hospitalàriament.
- La logopèdia per millorar les habilitats i la coordinació en el parlar i menjar.
- Tècniques d'estimulació muscular i rehabilitació dinàmica facial per millorar-ne els símptomes.

La família i els grups de suport

El factor més important per al desenvolupament de les persones amb Moebius és l'actitud de la família, de l'escola i de les altres persones. Els pares hauran de donar-los sovint mostres d'afecte. Cal evitar la superprotecció, donar-los llibertat per explorar i expressar els sentiments, i dedicar molt de temps i energia emocional per explicar i reexplicar aquesta condició rara al fill i a l'altra gent per millorar així la comprensió sobre la malaltia.

A finals del 1996 els pares d'un nen de nou anys van veure la fotografia d'una nena amb una gran retirada amb el seu, publicada en un diari, on es descrivia el que ells no van saber del seu fill fins que aquest va tenir quatre anys. Van esbrinar l'existència d'una associació als Estats Units que dóna suport i informa els afectats sobre la síndrome. Així es van adonar que no eren els únics i van buscar altres afectats a tot l'Estat espanyol. Van crear la Fundació Síndrome de Moebius d'Espanya.

Abans que ells, la mare d'una nena dels Estats Units, després de tenir cura durant anys de la seva filla, explica: «Quan jo vaig dir als metges que volia trobar-me amb altres persones que tenien la malaltia, van pensar que no trobaria mai ningú.» Va llegir tot el que podia aconseguir i va escriure a l'Organització Nacional per a Malalties Rares. Onze mesos després, va trobar una altra mare la filla de la qual, Chelsea, té Moebius. Tot i que vivien relativament a prop, les famílies no s'havien trobat mai. Les dues mares van crear el que ara és la Fundació Síndrome de Moebius, amb més de 850 membres arreu del món.

«Les persones ja no han de patir en silenci.» Informar-se, conèixer i contactar amb persones que comparteixen un mateix fet pot ajudar tothom a comprendre més bé per què reaccionem com ho fem, i també que davant dels mateixos problemes hi ha moltes formes de reaccionar, algunes de més adequades i saludables que d'altres.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

El primer miracle

Hola, amics! Quan Jesús començà la seva vida pública, va arribar el seu primer miracle de cara al poble. Va ser en un casament, concretament a Canà de Galilea. Anava acompanyat de la seva mare. Tothom sap l'interès que hi ha per part dels amfitrions d'una festa d'atendre tan bé com es pugui els convidats. Us imagineu aquest matrimoni quin compromís que passaria en veure que s'acabava el vi? Jesús se'n va adonar, però va aparentar indiferència i no va dir res. Tan sols quan Maria, la seva mare, la sensibilitat de la qual és exquisida i pateix al mateix temps que els nuvis pel fracàs, li demana que els ajudi, només llavors, Jesús fa el miracle.

Què ens ensenya aquesta manera d'actuar? Senzillament, que Déu coneix els nostres problemes, preocupacions i desitjos, però vol que dipositem la nostra confiança en Ell i que ens hi acostem amb humilitat, amor i ganes, com un fill parla al seu pare i llavors ens escolta. Estigueu segurs que si li demanem alguna cosa positiva sens dubte ens ho concedirà.

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

**VOLEU DONAR
SENTIT A
LA VOSTRA
VIDA?**

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

Dirigits per un sacerdot de la Unió Lumen Dei.
Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

ORGANITZA: LUMEN DEI

**DATES: 3 i 4 DE FEBRER
(S'entra el 2 a la tarda)**

933 013 194

c/ Xuclà, 10 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

cultura

L'Institut de Teologia i Humanisme, un centre d'apostolat doctrinal

BARCELONA.— Amb motiu del quart centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort, el segon trimestre del curs de teologia que s'imparteix a l'Institut de Teologia i Humanisme (c/ Bailèn, 10 - 08010 Barcelona, tel. 932 463 300) ha iniciat les activitats amb dues ponències sobre la figura i l'obra del sant català més universal.

El P. Jordán Gallego Salvadores, o.p., director de l'Institut de Teologia i Humanisme des de l'any 1975, explica que el 15 d'octubre del 1966, festa de sant Albert Magne, s'inaugurava al convent de Santa Caterina de Barcelona dels Pares Dominics l'Institut de Teologia i Humanisme. «La fundació d'aquesta institució cultural responia al desig tants cops manifestat pels dominics de tenir a la Ciutat Comtal un centre d'apostolat doctrinal, on es formés i s'orientés sobre els problemes teològics i humanístics», afirma el P. Jordán Gallego.

L'acte d'inauguració, que va tenir lloc a l'aula magna (coneguda com a Sala Penyafort), va estar presidit pel Dr. Gregorio Modrego, arquebisbe de Barcelona, i pel P. Jesús Azagra, provincial dels Dominics. Per la seva part, el Dr. Manuel Úbeda Purkins, o.p., va impartir la conferència inaugural sota el títol *Situació de l'Església en el món actual*. «D'aquesta manera —subratlla el P. Jordán Gallego— obria les portes la Sala Penyafort com a centre de formació teològica i humanista.»

Homenatge a sant Ramon de Penyafort

En el segon trimestre del Curs de teologia 2000-2001 de l'Institut de Teologia

i Humanisme s'ha commemorat el quart centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort (Santa Margarida del Penedès, ~1185 - Barcelona, 1275). «La ciutat de Barcelona s'ha mobilitzat preparant aquest centenari d'un dels seus fills més gloriosos. No podem oblidar que sant Ramon va ser un religiós d'aquest convent dels dominics de Barcelona i que la seva imatge presideix la Sala Penyafort», puntualitza el director de l'Institut de Teologia i Humanisme.

El 24 i 25 de gener es van programar dues conferències: *Sant Ramon de Penyafort davant del repte d'una societat pluralista en un ideal d'unitat i irradiació ecumènica de la figura i obra de sant Ramon de Penyafort*, totes dues a càrrec del P. Lorenzo Galmés, o.p. En la primera el ponent va ressaltar que el sant va propiciar «la formació d'una Europa unida en la seva diversitat. Unida en l'esperit cristià, però oberta a la pluralitat d'opcions, en justícia, pau i respecte mutus», informa el P. Jordán Gallego. Els anys d'estudiant a Bolonya, la seva tasca com a decretalista i al capdavant de l'orde dominic el van capacitar especialment per a aquesta missió.

En la segona conferència, que va coincidir amb l'últim dia de la Setmana de la

P. Jordán Gallego.

Unió de les Esglésies, es va evocar que Ramon de Penyafort va viure molt de prop el problema de l'ecumenisme en l'Església. Va ser el creador de les primeres escoles de llengües orientals per al diàleg i l'evangelització d'àrabs i jueus, no tan sols a Barcelona, sinó també a València i Tunis.

Temes que amoinen la societat actual

Les pròximes ponències seran les següents: *La celebració de la Pasqua en la comunitat cristiana primitiva* (7 febrer); *Els gestos i les paraules de Jesús en l'Últim Sopar* (8 febrer) i *Sentit dels gestos i de les paraules de Jesús en l'Últim Sopar* (9 febrer), a càrrec del P. Gerardo Sánchez, o.p., i *L'home a la recerca de*

sentit (14 de març); *Dona i home els va crear* (15 de març), i *Home i dona, la mateixa imatge de Déu* (16 de març), a càrrec del P. Martín Gelabert, o.p.

Segons el P. Gallego, l'Institut de Teologia i Humanisme «sempre està atent als problemes que passen al carrer, al món, i que inquieten la societat actual». Aquesta inquietud es trasllada als temes tractats en el curs de Teologia i en el curs de Formació permanent per a religiosos, religioses i seglars. El balanç de tots aquests anys de funcionament ha estat «molt positiu, ja que ha estat germen de nombroses iniciatives com el Grup Cristià de Drets Humans, l'Escola de Catequesi Bíblica, etc.», manifesta el P. Jordán Gallego.

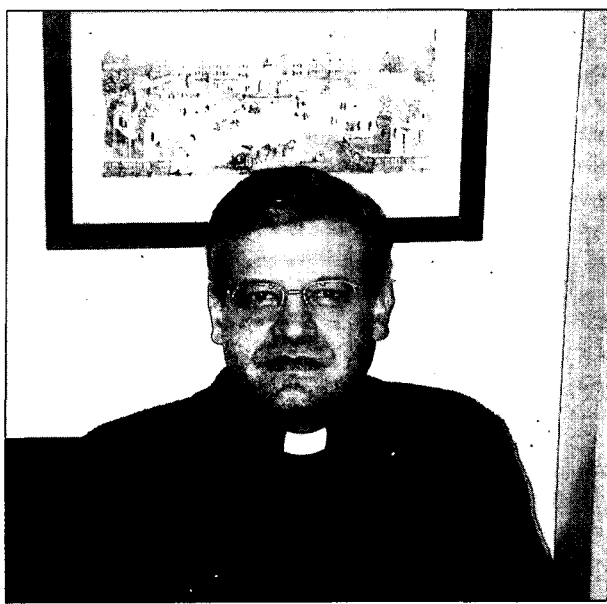
Miquel Àngel Codina

«Cal recuperar la idea de qui és Déu»

BARCELONA.— Mn. Albert Barceló és el rector de l'oratori de Santa Maria de Bonaigua (c/ Jiménez i Iglesias, 1 - 08034 Barcelona, tel. 932 049 551), on es fan diverses activitats formatives. Durant el primer trimestre d'enguany tindrà lloc una nova edició de l'Aula de Teologia, que ja té una certa tradició a la nostra ciutat.

—Ens pot parlar de l'Aula d'enguany?

—Fa anys que organitzem aquestes aules de Teologia amb la intenció d'ajudar a la formació permanent dels laics. Aquests últims anys hem aprofitat la preparació del Jubileu per parlar sobre Jesucrist, l'Esperit Sant i Déu Pare. I el cert és que van tenir molt bona acollida. Enguany, l'hem organitzat amb el títol

Mn. Albert Barceló.

de «Jesucrist, ahir, avui i sempre». Pretenem que la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, de Joan Pau II, ens ajudi a posar una base sòlida a l'enfocament de

l'edició d'aquest any, que és el de la moral de salvació predicada per Jesucrist.

—Per què aquest interès en la moral?

—L'indiferentisme i la pèrdua del sentit del pecat, tan característic de la nostra època, es deu a una pèrdua del sentit de Déu. Penso que hi ha solucions per recuperar en la consciència dels homes una idea més lluminosa i més preciosa de qui és Déu, i per tant, de la noció de bé i de mal.

—Quan es desenvolupa l'Aula?

—Les sessions tenen lloc al saló d'actes de l'oratori, que és molt ampli. L'horari, seguint una tradició de bons fruits, serà l'habitual; és a dir, els dissabtes, a les 12 del migdia. La

sessió inaugural va tenir lloc el 27 de gener i a partir d'aquest dia, cada dissabte de febrer i de març, fins al 31 d'aquells mesos: en total deu sessions.

—Qui imparteix les conferències?

—Tenim emparaulat el cicle de conferències amb diversos professors que uneixen a la seva preparació acadèmica la praxi pastoral, per poder impartir amb vivesa i realisme les diverses sessions.

—Ens pot fer un resum dels temes que es tractaran?

—Lògicament, la primera sessió serà introductòria i s'hi donaran les línies mestres del curs. A partir d'aquí es desenvoluparan els diversos temes que tindran a veure amb la Sagrada Escripura i el seguiment de Crist, en la part de fonamentació; quant als problemes morals concrets, procurarem que siguin els que de debò preocupen, com l'activitat política i social, el món dels negocis, la bioètica, la família, etc. (C.C.)

La concentració castellera més gran de la història

■ Amb motiu de les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela

VALLS.— Un total de cinquanta-set colles van participar en la trobada castellera de les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela 2001, que es va celebrar el 28 de gener passat al barri del Fornàs de la capital de l'Alt Camp. Aquesta xifra, que reuneix gairebé totes les colles castelleres existents, va fer que la trobada esdevingués la més participativa de tota la història castellera i superés les previsions de l'organització.

Les cinquanta-set colles castelleres participants en la trobada, de les seixanta que integren la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya, és un nombre que gairebé triplica la participació de les trobades celebrades en passades Decennals i que va significar la reunió d'uns cinc mil castellers en un mateix indret. Amb la incorporació de la colla dels Castells de Vilafranca, totes les colles de nou van ser

presentes a Valls. Tan sols quatre colles no van prendre part en la trobada per diversos motius: els Castellers de Martorell, els Vaillets de Gelida, els Xiquets de Cambrils i els Xiquets de Vila-seca.

Van arribar a les nou del matí a la plaça del Portal Nou de Valls. Des d'aquí els membres de les formacions castelleres es van dirigir a la plaça del Blat, on van aixecar un pilar de salutació. A peu de

plaça, l'alcalde de Valls va donar la benvinguda a cada colla, a qui va lliurar un record per la seva participació en la trobada. A continuació, les colles es van dirigir en cercavila fins al monument als castells que hi ha a la plaça Font de la Manxa i després van marxar cap al barri del Fornàs.

L'actuació castellera va tenir lloc al carrer Francesc Gumà i Ferran, a la plaça President Companys i al passeig President Tarradellas. Era una trobada de germanor que buscava la convivència entre els castellers, sense cap mena de rivalitats. Acabada l'exhibició castellera, hi va haver un dinar de germanor servit al pàrquing cobert de Sant Francesc, ubicat davant del Pius Hospital de la capital de l'Alt Camp. Després de l'àpat, les colles van visitar els locals de les dues colles castelleres vallesques.

La trobada castellera de les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela 2001 estava organitzada per una comissió especial formada per tres representants de la Colla Joves Xiquets de Valls, tres de la Colla Vella dels Xiquets de Valls i dos

Actuació de la Colla Vella dels Xiquets de Valls.

membres de la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya. Va ser una diada sense precedents que va tenir els castells com a protagonista, dins del marc de la celebració de les primeres Festes Decennals del nou mil·lenni. Unes festes —que se celebren coincidint amb els anys acabats en 1— dedicades a la Mare de Déu de la Candela, la imatge de la qual és venerada en una capella de l'església de Sant Joan, i a la que la ciutat de Valls professa filial devoció.

Joan Boronat

Pessebre monumental amb mapes de Palestina

Imatge del pessebre realitzat per Marisa Miró.

les peixeres i les dones que renten al llarg del riu. Les parets queden aprofitades, ja que hi figuren mapes de Palestina amb descripcions dels territoris de les tribus de Judà, amb l'arbre genealògic de sant Josep, de la dinastia de David. Un pessebre vital d'història. Com a novetat d'enguany, ha fet sortir la molsa i el gaset de forma natural. Marisa Miró ja pensa en les novetats de l'any vinent.

EL VILOSELL.— El pessebre de Marisa Miró, que ja es tradicional en les festes nadalenes, introdueix any rere any diferents motius artístics. Compta amb trenta metres quadrats, que ja és tot un rècord. El 1997 va aconseguir un accèssit a un premi de concurs de pessebres organitzat a la Ciutat Comtal.

El pessebre té com a fons la serra la Llena, on destaca la cascada de Sant Miquel de la Tosca, origen del riu Set, un riu de la nostra prehistòria amb vestigis evidents del diluvi. No hi manquen els molins, els pous,

Lluís Noguera Pastó

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Els Papes i els Anys Sants: Pius XII

Eugenio Pacelli (Roma, 1876-1958), dins el si d'una família noble. Era un gran col·leccionista de numismàtica i filatèlia. El 1899 és ordenat sacerdot. Doctorat el 1901 en ambdós Drets i en Filosofia, tres anys més tard és nomenat cambrer secret de Sa Santedat, amb dret de fer servir el títol de monsenyor. El 1909 ocupa la càtedra de Dret Eclesiàstic i del 1912 al 1917 va a Munic com a nunci. És nomenat cardenal el 1929. En morir Pius XI el febrer del 1939, i reunit el conclave l'1 de març, és elegit Papa en el segon escrutini. El 1950 té lloc l'Any Sant, en plena postguerra. Pius XII el proposa com l'ocasió ideal per a la restauració moral i la renovació de Roma i de la societat mundial.

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf BISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
104.4 FM	Solsonès BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM	Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

Llibres

Ernesto Juliá,
Cuatro encuentros con Cristo.
Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid
2000, 148 pàg.

Jesucrist, agua viva

En aquestes pàgines es detallen quatre trobades amb Crist: la de la cananea, la de la samaritana, la de la pecadora penedida i la de Nicodem. La primera és una trobada de fe, una obertura a Déu d'una intel·ligència que se sap criatura i, com a tal, necessitada. La segona és un diàleg d'esperança, la memòria d'un present i un passat que només consumeix el seu futur a la vida eterna. La tercera consisteix en una abraçada de caritat, l'obertura d'una voluntat que no s'avergonyeix d'assumir el seu pecat. La quarta trobada comença en la fe, continua en l'esperança i es consuma en la caritat com amor personal de Déu. (C.C.)

A la gruta de Massabielle

Tots els anys uns cinc milions de persones visiten la ciutat de Lourdes motivades per la fe a la Mare de Déu. Destaquen els malalts, vinguts de molts llocs amb l'esperança secreta d'un guariment, i la devoció de la gent. El que es viu a Lourdes és fruit d'una història que es va iniciar el 1858. Bernadette Soubirous, una pageseta de catorze anys, va revelar que se li havia aparegut la Mare de Déu a la gruta de Massabielle. «Bernadette —afirma Josep Lligadas— no enganyava ningú quan deia que havia vist la Mare de Déu. I, a través del seu testimoni, ha arribat a molta gent una veritable acció salvífica de Déu.» (C.C.)

Josep Lligadas,
Nuestra Señora de Lourdes.
Centro de Pastoral Litúrgica,
Col·lecció Sants i Santes,
Barcelona 2000,
24 pàg.

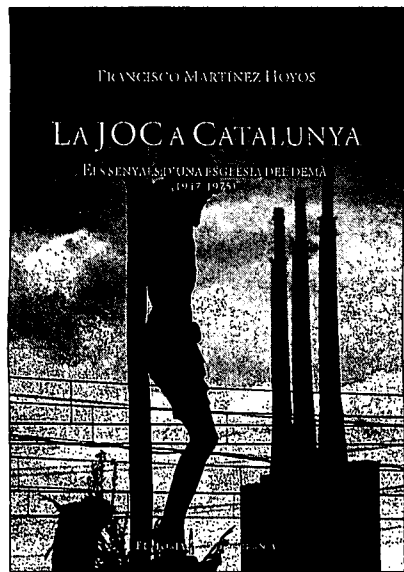

Alberto Maggi,
Jesús y Belcebú. Satán y demonios en el evangelio de Marcos. Editorial Desclee De Brouwer,
Col·lecció Temas Bíblicos, Bilbao
2000, 206 pàg.

Esperits malignes

Qui són els dimonis? Qui els ha creat? Per què Jesús es dirigeix a Pere anomenant-lo Satanàs? Com s'explica que Jesús fos anomenat *Beelzebub*? A aquestes i altres preguntes vol respondre aquest llibre, on s'examinen tots els passatges de l'antic i el nou Testament on hi ha presents esperits impurs, dimonis i diables. Els resultats d'aquesta investigació historicoexegètica, exposats amb un llenguatge accessible per a tothom, no deixen de sorprendre i subratllen una vegada més la victòria i l'alliberament, aportats per Jesús i el seu missatge, de les creences que condicionaven la vida dels nostres avantpassats. (C.C.)

Cristians en la lluita obrera

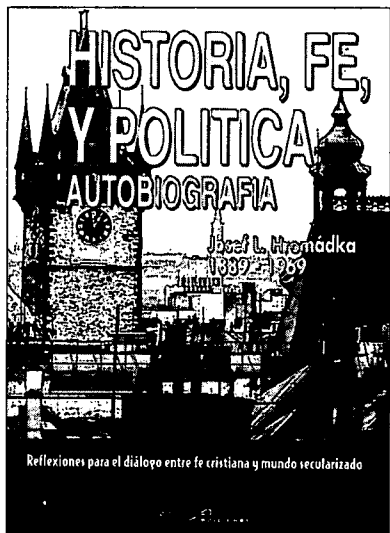
En un exhaustiu treball d'investigació, l'historiador Francisco Martínez Hoyos, membre de l'Equip de Pastoral Obrera de la parròquia de Sant Pere Ermengol de Barcelona, recupera la memòria històrica dels militants de la JOC (Joventut Obrera Cristiana), un moviment fundat pel canonge belga Cardijn. Els nois i noies membres de la JOC pretenien, amb el mètode de la revisió de vida, unir les seves creences cristianes amb la vida obrera. Conèixer la història de la JOC és conèixer una part important de la història de l'antifranquisme i d'una Església encarnada en les inquietuds contemporànies. (C.C.)

Francisco Martínez Hoyos, *La JOC a Catalunya (1947-1975). Els senyals d'una Església del demà.* Editorial Mediterrània, Barcelona 2000, 333 pàg.

Església i societat

Josef L. Hromádka (1889-1969) va ser un dels teòlegs protestants de l'antiga Txecoslovàquia més coneguts del segle xx. Després de la Segona Guerra Mundial, va destacar sobretot per la seva crida als cristians de l'Europa central i oriental perquè es prenguessin seriosament el repte del comunisme i tractessin de donar testimoni de Jesucrist en una situació que havia canviat radicalment. Durant el període de la guerra freda, va impulsar el diàleg entre totes dues parts. Com es desprèn de la seva autobiografia, Hromádka va contribuir a l'anàlisi de la relació entre l'Església i la societat. (C.C.)

Josef L. Hromádka, *Historia, fe y política. Autobiografía.* Gayata Edicions, Barcelona 2000, 156 pàg.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Es diu que la maionesa...

Es diu que la maionesa ve de Maó. Altres diuen el contrari. O sigui que, com en totes les coses, a vegades es fa difícil posar-se d'acord. Siguí com sigui, a partir d'una fórmula genèrica inicial amb l'ou, l'oli, la sal i l'afegit de llimona, vinagre o mostassa, es pot aconseguir una variadíssima gamma de salses diverses segons s'hi vagin afegint elements com les fines herbes, el curri, el puré de tomàquet, avellanes picades, nata líquida, una picada de marisc bullit, trossets de pernil dolç o salat, pollastre picat, ou dur, anxoves, cogombres...

Fixeu-vos-hi, les seves aplicacions són infinites. Fa 15 anys, vaig treballar —entre els molts llocs en què vaig estar— en un restaurant on tenien 30 salses diferents elaborades de maionesa com a base i que tenien, totes elles, una gran acceptació entre els clients. En aquell restaurant hi acudien grans artistes i polítics. Encara tinc una gorra a la cuina amb un autògraf de la Sara Montiel i una frase que m'hi va dedicar que deia: «Per al cuiner més...» Prefereixo no continuar.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

El llibre de la setmana

Crònica d'un cinisme

Les pàgines que escriu Estzer al final de la vida són un exercici d'autoflagel·lació, confiat a la mateixa memòria. Cada línia evoca la frustració d'un amor a una persona que destrueix el més elemental i el més nimi de la seva vida amb el cinisme i la mentida, basat en el joc de la seducció.

Lajos és l'home que es passeja per les vides alienes i exhibeix la seva inconsciència, i destrueix amb el seu egoisme, tot fent impossible la marxa enrere. Al seu pas queda la terra cremada de la desolació, sense cap esperança que un dia la vida potser hi torni a florir.

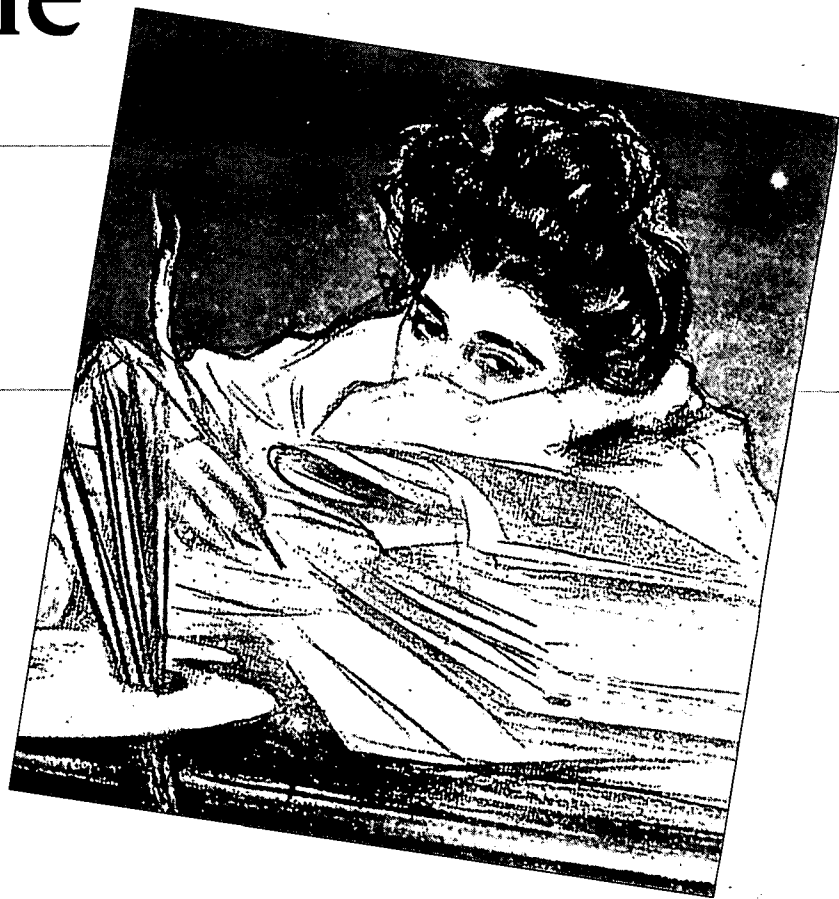
Hom comprèn i lamenta que l'autor de *L'herència d'Estzer*, l'escriptor hongarès Sándor Márai, s'acabarà suïcidant al sol de Califòrnia, després de patir les persecucions i els exilis dels països de l'Est europeu. La seva visió de la vida sense transcendència, reflectida en aquesta breu crònica del cinisme i de la mentida, no són altra cosa que el reflex d'uns records personals que l'acorrallen.

La vida de família que Márai reflec-

Sándor MÁRAI,
L'herència d'Estzer.
Empúries Salamandra/Narrativa,
Barcelona 2000, 158 pàg.

teix en aquestes pàgines, fan pensar en l'afirmació sartriana que «l'infern són els altres». Potser hauríem de precisar a l'autor francès que aquest «altres» és massa genèric, perquè sempre es personalitza en la vida qui ens la fa impossible. En aquest cas, com passa moltes vegades, les generalitzacions són dolentes, perquè sempre hi ha un epicentre des del qual sorgeixen les onades successives de destrucció o de dolor.

Si aquest petit llibre —que és incisiu i preocupant— es llegeix amb atenció i sense presses, és un exercici de revisió d'actituds personals. La vida està plena de Lajos cíncics en un grau més o menys elevat. Cadascú de nosaltres poc o molt

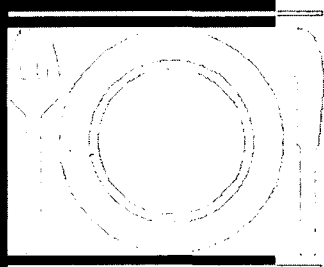
sempre ténim a mà l'instrument de la mentida egoista. Moltes vegades som capaços d'esgrimir sense escrúpols els arguments que ens convenen, i creiem que els altres amaguen el cap sota terra, com els estruços, i no s'adonen de res. Però sí que ho saben i ho veuen, i ho experimenten dolorosament, o amb rebel·lies justificades.

Sándor Márai ha deixat, al final de la seva vida tràgica, un exemple negatiu del que pot ser el fet d'introduir en l'existència aliena la pretensió absurda i rebutjable que estem sols a la vida i que la nostra llei és l'única que val, tant si es vol com si no es vol.

Cristóbal Sàrrias

INGREDIENTS:

Una daurada
sal
aigua

PREPARACIÓ:

Com que molta gent m'ha demanat que els ensenyés com es fa la daurada a la sal, avui us ofereixo la recepta.

Deixeu el peix sencer sense escamar-lo i renteu-lo tant per dins com per fora. En una plata de forn poseu una capa gruixuda de sal i col·loqueu-hi a sobre el peix cobert per una altra capa de sal. Mulleu aquesta última capa amb aigua i després pressioneu-la bé amb les mans.

Poseu la plata al forn a una temperatura màxima durant uns 40 minuts i, passat aquest temps, traieu-la; retireu-ne la sal i ja ho podeu servir.

Aquesta recepta també es pot fer amb altres ingredients, com un pollastre sencer, o llom de dos colors.

Ja ho veieu, és un plat senzill, però també és bo saber fer plats tan fàcils... i que alhora són tan bons.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La sardana i la dansa

Cursets de sardanes

Possiblement una de les activitats sardanístiques menys agraïda i també menys recompensada és la dels cursets per a l'ensenyament de la sardana, a càrrec de gent voluntariosa i anònima. Aquesta tasca és important perquè inculquen uns coneixements, principalment a l'infant, que en un futur transmetrà als seus descendents.

Potser no seria imprescindible assistir cada setmana, durant dos o tres mesos, a unes classes per aprendre a ballar sardanes. Per experiència puc dir que vaig saber comptar, repartir i ballar sardanes sense haver anat mai a cap curset. El concepte «sardanista» s'aplica a aquella persona que tan sols va a ballar sardanes, i generalment només té aquesta activitat com a esplai. Veient el caire que pren avui el nostre jovent a les sardanes, podem pronosticar una decadència sardanística tal com entenem ara la sardana.

N'hi hauria prou que tot català i tota persona arrelada a Catalunya conegués i sabés ballar la sardana, encara que només ho fes de tant en tant. També seria

bo que tots els nostres pobles, els més grans, celebressin com a mínim una ballada cada mes. Si aquestes xifres mínimes fossin una realitat, l'expansió de la sardana hauria guanyat molts i molts enters, perquè seria comuna a tot el país, sense excepcions.

La realitat, però, és ben diferent, gairebé oposada a aquesta idea, en una societat de consum cada dia més materialista, menys humana, més ambiciosa, menys caritativa, més voluptuosa, menys creient, i tants els «més o menys» com vulgueu afegir-hi.

I és aquí on sorgeix la necessitat dels cursets sardanistes per a uns deixebles que, probablement, després no es llencin a ballar sardanes, com fan els dansaires d'avui, però que conservaran al seu interior les ensenyances rebudes que, segons el temps, trobaran prou útils per ser l'esplai o un dels esplais per oferir als fills.

O sigui, dit amb poques paraules: assegurar-ne la continuïtat.

Josep Ventura

Pastoral catequètica: la catequesi d'adults (III)

Bases sòlides per evangelitzar

EL NUCLI

Sens subte, l'arrel de la catequesi d'adults se centra en la figura de Crist. És Jesús qui empeny el creient a comprometre's cada dia més amb la seva fe. La fe mou muntanyes, i en el cas de molts adults, encara és capaç de fer veritables miracles en el rumb de la seva vida.

La nova evangelització convida l'adult a madurar en el camí de la seva fe. I afirma el nucli de la seva fe: la Bona Nova i la solidaritat per l'home. La Bona Nova anuncia que Jesús entra en la vida dels homes com una realitat viva i misteriosa, que els implica definitivament i els condueix a la veritable salvació.

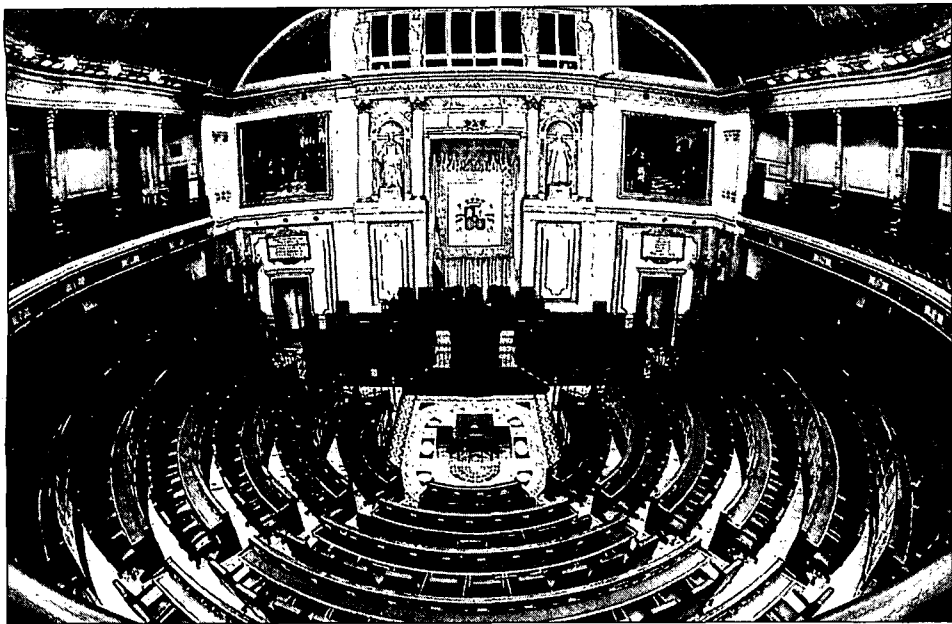
L'única preocupació de la catequesi d'adults ha de ser **evangelitzar** l'ésser humà, primer i fonamental camí per a l'Església, sobretot quan l'home pateix i és marginat pels seus semblants.

La Bona Nova anuncia que Jesús entra en la vida dels homes com una realitat viva.

ELEMENTS CLAU

Un lector de *Catalunya Cristiana*

Aconseguir una presència activa en aquells espais on es gestiona el rumb de la societat és un dels elements clau per a l'evangelització.

em va preguntar l'altre dia sobre el tema de l'adult i l'evangelització missionera. Vegem-ne uns elements clau:

1. Potenciar la tasca missionera en persones **allunyades** de la fe.
2. Potenciar els espais on poder desenvolupar un **diàleg** entre fe i cultura.
3. Potenciar el testimoni dels creients en la vida pública. Esforç sobretot en aconseguir una presència activa en aquells espais on es gestiona el rumb de la societat.
4. Autoevangelització o evangelització interior de la comunitat cristiana. Per aprofundir i purificar la mateixa fe, com promesa en les transformacions de la nostra vida i de la societat.

AUTOEVANGELITZACIÓ

Sovint passa que desitgem evangelitzar els altres, quan nosaltres mateixos encara no ens hem evangelitzat prou. L'autoevangelització ha de passar per aquests punts:

1. Iniciació i reiniciació cristiana dels adults, la fe dels quals no està prou fonamentada.

2. Organitzar trobades ocasionals amb els allunyats en la fe que acudeixen a la comunitat cristiana amb motiu d'algun esdeveniment religiós.

3. Dotar els agents de pastoral d'una profunditat religiosa i d'una sensibilitat social. Juntament amb un esperit eclesial i apostòlic audaç.

Recordem el que ens diu l'*Evangelium nuntiandi* en el número 55: «En aquest món modern no podem negar l'existència de valors inicialment cristians o evangèlics, almenys sota forma de vida o de nostàlgia. No és exagerat parlar d'una crida, poderosa i tràgica, a ser evangelitzat.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado
(stein@mixmail.com)

Entrevista al pare Marcelo Romero, coordinador de Pastoral a Roma

El pare Marcelo, després de doctorar-se en Teologia, es va dedicar al món de la Pastoral d'Adults en diferents parròquies de Roma. Des del 1991 és coordinador d'activitats d'animació i evangelització d'adults.

—**Pare Marcelo, en què consisteix la seva feina?**

—La meua tasca evangelitzadora és senzilla: apropar les persones a Déu, especialment els adults. Que l'adult redescobreixi aquesta dimensió religiosa del seu ésser i que s'apropi a la Veritat amb il·lusió i testimoni de vida.

—**Com ajudar l'adult a apropar-se a Déu?**

—Amb el nostre testimoniatge de vida. Ha de descobrir alguna cosa nova, sobretot, que el condueixi a rebutjar els prejudicis envers el tema religiós. Potser en l'edat infantil va tenir algun problema o qüestió religiosa encara no resolta. Cal indagar i solucionar el seu passat perquè la seva fe no s'estanqui i miri el present cap al futur.

—**És fàcil la seva tasca evangelitzadora?**

—Jo diria que no és difícil. Des de la meua experiència, trobo moltes persones amb inquietuds serioses: des de morals fins a socials. Fàcilment aconsegueixo encarrilar-los cap a la llum de l'Evangeli, però sempre depèn d'ells que la llum veritablement resplendeixi en la seva vida. El meu esforç és inútil si ells no hi col·laboren. L'adult ja sap a què hi va.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

INAUGURACIÓ DE LA CAPELLA DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES

INVITACIÓ

La Fundació Can Cerdà es complau a convidar-vos a la benedicció i inauguració de la Capella de la Mare de Déu de Lourdes, l'**11 de febrer proper a les 17 hores** amb una solemne missa concelebrada.

Presidirà la cerimònia el bisbe de la demarcació episcopal del Vallès, Mons. Carles Soler Perdigo.

Lloc: Can Cerdà, carretera d'Horta a Cerdanyola, km 4 (Collserola).

Ens acompanyaran als actes l'alcalde de Cerdanyola, Cristina Real Masdeu, amb la participació de la Coral de Cerdanyola.

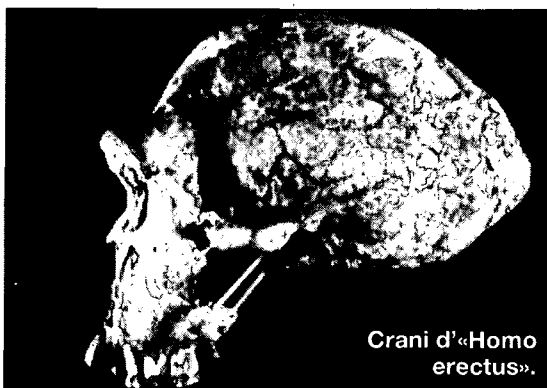
Hi haurà autocars que sortiran de la plaça Lesseps a les 15.30 hores i de la plaça Eivissa a les 15.45 hores.

Telèfons: 933 012 287 (dia)
934 252 612 (nit)

Més teories sobre els primers homínids que poblaren Europa

L'origen del llinatge humà des del punt de vista purament científic és encara molt lluny d'haver-se clarificat. Es pot dir que gairebé sempre que es troba un nou fòssil s'ha de modificar l'esquema establert. Tots sabem que les troballes d'Atapuerca van representar un trasbals per a la teoria que aleshores es considerava força segura, però ara hem de dir que el nou paradigma construït per l'equip dels antropòlegs que en feren les excavacions no ha estat pas el definitiu. Resulta que l'*Homo antecessor* d'Atapuerca no és el representant més antic de l'avantpassat de l'*Homo sapiens* a Europa. La cosa es complica. Veureu:

L'enrenou ha estat causat per la troballa de dos cranis en força bon estat a Dmansi (Geòrgia) durant l'estiu del 1999. De quina espècie homínida són? No són pas de l'*Homo erectus* ni d'un seu predecessor. Si ho haguessin estat no haurien originat cap dificultat. Els *H. erectus* van viure entre fa uns 1,5 milions d'anys i 200.000 i es van estendre des d'Àfrica a tot el continent europeu i Àsia fins al seu extrem. Però ara ja no són considerats avantpassats del *sapiens* per

Crani d'«Homo erectus».

la majoria d'antropòlegs. Hi ha uns candidats millors que són l'*Homo rudolfensis* i l'*H. ergaster* i segons els d'Atapuerca l'*ergaster* seria l'avantpassat de l'*antecessor*, el qual, per les dades d'aquest jaciment de Burgos, tindria uns 800.000 anys d'antiguitat. Doncs bé, ens trobem que l'anàlisi de la capa de basalt del lloc on es trobaren els dos cranis de Dmansi té una edat de 1,8 milions d'anys (d'abans de fòssils de l'*Homo erectus*), però els dos cranis presenten unes característiques més modernes que l'*erectus*, semblants a les de l'*Homo ergaster* i fins i tot a les de l'*Homo antecessor* d'Atapuerca. No podrien ser ells als avantpassats del *sapiens*?

Què hi hem de dir? Nosaltres no tenim autoritat per opinar si tenen raó els que ho han suggerit. El que hem relatat és el que han dit els entesos. El que sí podem dir és que tot això ens mostra que en la qüestió del nostre origen biològic cal anar amb peus de plom (de l'origen del nostre esperit sabem que ve de Déu) i, per això, és clar que hem de saber suspendre el judici abans d'afirmar amb certesa el que, científicament, és encara molt problemàtic.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

56 Bernhard Riemann. Una nova visió de la geometria

Després de Gauss (1777-1855), el príncep dels matemàtics, Möbius (1790-1868), Jacobi (1804-1851) i Weierstrass (1815-1897), dels quals ja hem parlat, hi ha a Alemanya, al llarg del segle XIX tot un estol de matemàtics de primera fila que han deixat contribucions importants en tots els camps de la matemàtica i, per això, els seus noms són ben coneguts dels estudiants. Diguem-ne uns quants: Peter G. L. Dirichlet (1805-1859), successor de Gauss a Göttingen i continuador de l'obra de les *Disquisitiones arithmeticae*, Ernst Kummer (1810-1893), introductor dels nombres ideals, Ludwig Otto Hesse (1811-1874), amb el seu *hessia*, Ferdinand Joachimstahl (1818-1861), un dels deixebles més notables de Jacobi, Ferdinand Gotthold Eisenstein (1823-1851), descobridor del criteri d'irreductibilitat dels polinomis de coeficients enters, Leopold Kronecker (1823-1891), que, entre altres coses, donà un nou impuls a la teoria dels nombres, Bernhard Riemann (1826-1866), el de la nova geometria, Richard Dedekind (1831-1916) constructor d'una teoria dels ideals introduïts per Kummer i d'una nova definició dels nombres irracionals com uns *talls* en el conjunt dels racionals, Lazarus Fuchs (1833-1902), el de la teoria de les equacions diferencials en el camp complex, Georg Cantor (1845-1918), fundador de la teoria de conjunts, Gottlob Frege (1846-1927), autor d'un cèlebre tractat de lògica matemàtica, Felix Klein (1849-1925), que aplicà la teoria de grups a la geometria, Jakob Frobenius (1849-1917), investigador de les qüestions més fonamentals de l'àlgebra, Ferdinand Lindemann (1852-1939), que fou qui demostrà la transcendència del nombre π , David Hilbert (1862-1943), fundador de l'escolàstica formalista...

No podem pas detallar l'obra de tots ells en aquesta senzilla ressenya que fem de la història dels matemàtics. Però dedicarem aquest capítol a Riemann, que és un dels de més importància històrica, principalment per la seva nova visió de la geometria.

Vida curta i marcada per infortunis

Nasqué al poble de Breselenz, prop de Hannover, segon de sis germans, el 17 de setembre del 1826, fill del pastor protestant encarregat de la parròquia. El seu pare i el mestre local li proporcionaren les primeres lletres fins als 13 anys. A aquest temps ja demostrà el seu talent matemàtic, que superava el que el mestre li podia ensenyar. Però els escassos recursos econòmics de la família no li permetien pas anar a estudiar matemàtiques a la universitat. Tanmateix pogué estudiar el batxillerat, dos anys a l'Institut de Hannover i després, des del 1842, al *Johanneum* de Lüneburg. Mentrestant havia mort la seva mare, cosa que l'afectà molt, i més tenint en compte que la seva salut no era gaire forta.

Bernhard Riemann era sincerament religiós i la seva fe en la Providència l'aguantà en els infortunis que li venien. Per seguir com el seu pare es matriculà el 1846 de filosofia i teologia a Göttingen. Però la seva vocació matemàtica era clara. Ja al *Johanneum* s'havia llegit les obres d'Euler i Legendre, que li prestà el director d'aquell institut i ara, a Göttingen, se les arreglà per assistir a les classes de Gauss sobre el mètode dels mínims quadrats. El seu pare, comprensiu, aconseguí, fent un gran esforç econòmic, facilitar-li d'anar a Berlín a estudiar matemàtiques. Allà tingué de professors Jacobi, Dirichlet i Eisenstein. El nostre estudiant, sempre amb estretors, feia

a peu el viatge a casa per a les vacances per estalviar-se uns diners.

Per fi el 1851 pogué defensar la tesi doctoral *Fonaments per a una teoria general de les funcions de variable complexa*, que va ser molt elogiada per Gauss, que als seus 74 anys es complia en les promeses joves.

El 1854 es va presentar a oposició de càtedra. De treball havia presentat *Sobre la representabilitat d'una funció mitjançant funcions arbitràries*. Obria un nou camí cap a la teoria de la integració; la integral que ara porta el seu nom és un dels conceptes centrals de l'anàlisi superior de funcions. El tema de dissertació va ser *Sobre les hipòtesis que serveixen de base de la geometria*. Ja hi exposava el que serà la seva aportació més important a la matemàtica. Amb això va adquirir la categoria de *Privatdozent*.

Però el 1855 se li moria el seu estimadíssim pare i també una germana. La família tota es veia afectada per la malaltia de la tisi. Un altre germà va morir el 1857 i una germana el 1864. I la salut d'ell tampoc no era bona. Dos anys després d'iniciar les classes la seva salut se'n ressentí tant que es veié obligat a descansar. Ho féu anant un temps a Itàlia. En tornant és nomenat catedràtic extraordinari. I el 1859 catedràtic numerari, successor de Dirichlet. També és elegit membre de l'Acadèmia de Ciències de Berlín. Mentrestant publica treballs d'investigació de primer ordre.

El 1862, als 35 anys, es casa amb Elise Koch, amiga de la seva germana. Però la felicitat durà poquíssim. Feia un mes del casament quan se li diagnosticà una pleuritis. Descans i un altre viatge a Itàlia. Però ja no es curarà del tot. El 1865 retorna a Göttingen i treballa en qüestions que tenia a mig resoldre. En arribar al juny del 1866 sent que no té vida per gaire temps i decideix tornar a Itàlia. La guerra amb Àustria li barrà el camí. El tren no passa de Kassel. Aleshores seguirà amb carruatge. El 28 de juny arriba a Selasca, a la Villa Pisoni, prop del llac Maggiore. El 20 de juliol mor cristianament assistit per la seva esposa. Li

faltaven dos mesos per fer els 40 anys. Amb la seva esposa deixava una filleta de tres anys.

La visió riemanniana de la geometria

La dissertació que va fer per obtenir el rang de *Privatdozent* que era sobre les hipòtesis que serveixen de base de la geometria, ha estat sens dubte la dissertació més famosa que mai s'hagi fet al llarg de tota la història de la matemàtica per a l'habilitació de professors. Donava una nova visió global de la geometria, posant-la en la seva màxima generalització com l'estudi de les varietats de qualsevol nombre de dimensions en qualsevol tipus d'espai. La definició que en donava comprenia com a casos particulars la geometria d'Euclides i les geometries no euclidianes en un sentit més general que la de Lobatxevskij. En aquesta visió tan abstracta no parlava de punts i rectes sinó de conjunts ordenats de n nombres reals que es combinen segons la llei que resulta després de definir-hi una mètrica, que és l'expressió que s'adopti per calcular la distància entre dos d'aquests conjunts de nombres. En el cas de parells de nombres tindrem una geometria euclidiana si s'hi adopta la mètrica d'Euclides, serà de Lobatxevskij si s'adoptà la que hi correspon i serà «de Riemann» si se'n adopta una altra. La lobatxevskiana correspon al cas de poder traçar més d'una paral·lela a una recta per un mateix punt, l'euclidiana a només una i la de Riemann a cap ni una. La suma dels angles d'un triangle serà menor, igual o superior a 180° segons la que es triï. Per al tercer cas, la riemanniana, cal abandonar l'axioma que per dos punts només pot passar una recta i també la idea de la infinitud de la recta. Se'n pot construir un model mitjançant una esfera, anomenant «pla» a la superfície esfèrica i «recta» a un cercle màxim.

Aquesta cèlebre dissertació de Riemann del 1854 no es publicà fins al 1867, un any després de la seva mort. El seu espai *incurvat* va suggerir a Einstein la mètrica corresponent a la teoria general de la relativitat.

RÀDIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat per Dani Vilaró.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *Magazín*. Presentat i dirigit per Xavier Pereira.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Natàlia Torrent.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat per Cristina Bar-rufet.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Foto de Família*. Presentat i dirigit per Montse Girbau.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-01.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 01.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-22.00 *Els temps de la música* (música clàssica). Presentat i dirigit per Joan Úbeda i Roger Padullés.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarria i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Àlex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per J. M. Rojo i Eva Franquès.
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari, lectures i Evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i eucaristia des de la Catedral de Barcelona).
 20.00-20.30 *Selecció musical*
 20.30-21.00 *La Proroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
 21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
 01.30-02.00 *Selecció musical*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

- 09.00-09.15 *Informatiu matí, el Temps, Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
 13.15, 19.15 *Temps*
 14.00-14.15 *Informatiu migdia, Recomanació*
 20.00-20.15 *Informatiu vespre, el Temps*

Cada dia

- 06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dilluns

- 00.00-00.30 *Tresors del Pensament* (en preparació)

Dimarts

- 00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

- 00.00-00.30 *On anem?*

Dijous

- 00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

- 09.00-09.30 *Una setmana més Recomanació*
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*
 20.00-21.00 *Anirem tots cap al Cel*

TELEVISIÓ

Diumenge 4

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Realitzador: Javier Santamaria.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 29)
 «La otra Mallorca.» Les Illes Balears es troben entre les regions més riques d'Espanya. No obstant això, darrere d'aquesta aparença hi ha la realitat d'una sèrie de col·lectius marginats.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Últimas preguntas a Julián Marías.» Aquest filòsof, escriptor, professor i acadèmic és un dels exemples més clars on es conjumina i harmonitza la fe i la ciència, l'evangeli i la filosofia.
 10.25 *Testimonio*
 «María desolada.» La Mare de Déu desolada, La Mare de Déu del davallament, la Mare de Déu amb el cadàver del Fill als braços.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació del cor Maria Auxiliadora de Mataró (Maresme), sota la direcció de Carme Rullo. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
 11.20 *Esglésies de Catalunya*
 Sèrie documental.

Dilluns 5

- 17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 3**09.30 Signes dels Temps**

«Filipins a Barcelona.» Les Filipines, un país profundament catòlic, ha vist com Gloria Arroyo es converteix en la nova presidenta. Els més de 15.000 immigrants filipins que viuen a Barcelona segueixen amb preocupació la situació del seu país. El programa emet un reportatge sobre la comunitat filipina a Barcelona, a través del testimoni d'una família formada per un matrimoni amb cinc fills.

Altres temes:

- Entrevista a Fernando Sáenz Lacalle, arquebisbe de San Salvador.
- Conversa amb dos membres de la Delegació de Missions de Tortosa sobre la peregrinació diocesana a Honduras.
- Entrevista a Rosa Font, nova delegada de Pastoral de la Salut de la diòcesi de Girona.
- Presentació del llibre *Palabras para la alegría*, de Josep Maria Alimbau.
- Comentari de llibres, amb Jaume Reixach.
- Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 00.30 h de la nit pel Canal 33; el diumenge a les 11.40 h del matí pel Canal TVC Internacional; i el diumenge a les 12.35 h de la tarda pel Canal TVC Sat.

Divendres 2

20.30 *Creure avui*: entrevista sobre la festa de la Candelera; entrevista balanç de la trobada de Taizé; presentacions, temps de reflexió.
 Presenten: Marta Loire i Dolors Fernández. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30h.

Cada dijous

a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: gloses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. El programa repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

a partir de les 22.00, *Aquí, tots*
Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

23.00 *Camí de vida*
 Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 11.00 h, Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30 h *Paraules de vida* (directora: Montse Girbau).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo del Tercer Mundo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Ràdio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *Es domingo*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.05h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.05h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *La Palabra*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos dé Dios*. Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*; a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per

a la solidaritat; entrevista (i II) al barceloní germà Pere, de la comunitat de Taizé; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA CERO RAMBLA - Diumenge a les 8.00h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8) - Diumenge a les 08.05 del matí, *La paraula del cardenal arquebisbe*.

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 20.00h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 19.30h, *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana. (El programa es repeteix el dissabte a les 11.30 del matí.)

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dimarts a les 17.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el dimarts a les 21.00h).

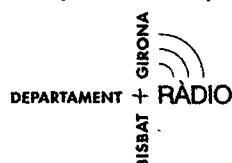
RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

VILASSAR RÀDIO (FM 98.1) - Divendres a les 11.45h del matí, «El missatge del mossèn» dins del programa *Els matins del Maresme*, amb Mn. Josep M. Galbany.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts. Recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera, així com personatges favorits de la música contemporània. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

Ràdio Alt Empordà (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dimarts 16.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.20h. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dimecres 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) divendres 14.30h.

Nota: Ràdio Alt Empordà (107.5 FM) el repeteix els dimecres a les 15.30h. A l'estiu s'emeteix per **Ràdio Estel** (Girona 103.4 FM - Maresme 106.6 FM).

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions següents: *La Paraula del bisbe*, a càrrec de Mons. Jaume Camprodon; *Costumari cristià*, per Joan Baburès; *Dels joves als joves*, amb Jordi Reixach; notícies i *El significat de l'Evangeli*, amb Pere Carreras. Presenta Àngel Rodríguez.

L'emeten: **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 12.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio les Planes** (107.7 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3

FM) diumenge 9.30h.

Nota: Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) inclou alguns apartats a les 9.45 dins del programa parroquial local.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí.

L'emeten: **Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dimarts 16.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.20h. **Ràdio L'Estel** (Girona 103.4 FM-Maresme 106.6 FM) dilluns 01.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 22.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) dissabte 15.00h.

Nota: Ràdio Vilafant (107.3 FM) l'inclourà properament en la seva programació. **Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) repeteix el programa els dimecres a les 15.30. Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu Ràdio de Sant Joan de les Abadesses** (107.4 FM) quizenalment els dijous a les 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai setmanal de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: **Ona Girona** (95.1 FM) divendres 19.55h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès-Cassà** (103.1 FM) dissabte 19.55h.

Nota: també s'inclou en els programes parroquials locals de Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R. Dos.84-Hostalric** (105.6 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

PUNT DE TROBADA magazín setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emeteix: **COPE Figueres** (1269 AM), divendres 15.05h.

RÀDIO ESTEL GIRONA (103.4 FM) emissora del bisbat de Girona integrada a la Cadena Estel, de la xarxa d'emissores de l'Església catalana. Al Maresme, a part del 103.4 FM, es pot sintonitzar també pel 106.6 FM (Ràdio Estel Barcelona).

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten: **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.6 FM i 99.1 FM) diumenge 11.00h. **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Estel** (Girona 103.4 FM-Maresme 106.6 FM) diumenge 18.45h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (801 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà) de la Selva** (103.1 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Diumenge a les 09.45h *Església és notícia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Diumenge a les 10.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.00 a 21.00 *Càritas a la ràdio*.

RÀDIO CARDONA (FM 107.2) - Divendres a les 19.00h *Antena parroquial*.

RÀDIO SÚRIA (FM 107.8) - Primer i tercer dissabte de mes, a les 13.30h, *La veu de la parròquia*.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30h *Conversa del bisbe de Solsona*.

RÀDIO ESTEL SOLSONA (FM 104.4) - Programació de la Cadena Estel.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **Ràdio Banyeres** (107 FM) dissabte 14.00h. **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00h. i les 22.00h. **L'Espluga FM Ràdio** diumenge 14.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea, La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix, Cadena SER, Ràdio Joventut, Ràdio Els Ports, Ràdio Ràpita, Ràdio Ebre-SER, Radio Nueva, Ràdio Delta, Ràdio Gandesa, Ràdio Hospitalet, Cadena SER, Onda Cero Ràdio, Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc. **RÀDIO DELTA** (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions Notícies de les parròquies, Paraules de vida, Notícies de l'Església, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenges i festius a les 09.00h: *Santa Missa*.

RÀDIO PIRENEUS (Puigcerdà 89.8) - Diumenges de 8.45 a 9.00: *Informatiu parroquial*.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

FEBRER ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **RÀDIO PRINCIPAT.**— S'ha traslladat i la podeu trobar a la següent adreça: www.radioprincipat.com

• **AJUDA A EL SALVADOR.**— L'arxidiòcesi de San Salvador ha obert una pàgina web, www.arzsansalvador.org, on ofereix tota la informació i dades més actualitzades sobre les conseqüències del terratrèmol, les activitats en favor dels damnificats i les diferents formes de col·laborar-hi.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida a participar, l'11 de febrer, en una trobada de reflexió-meditació-oració. Per a més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **CONFER.**— El Departament de Pastoral Juvenil Vocacional organitza del 16 al 18 de febrer un taller d'elaboració de materials de Pastoral Juvenil Vocacional, amb José Sorando, s.d.b. Més informació: av. Alfonso XIII, 97 - Madrid, tel. 915 193 635, a/e: confer@planalfa.es, Internet: www.planalfa.es/confer

Barcelona

• **RECÉS.**— L'1 de febrer, a les 17.30, recés «Unió Adoradores del Santíssim» a les Esclaves del Sagrat Cor de Jesús, Mallorca, 234 - Barcelona, per J. M. Martí Tusquets, s.j.

• **JORNADES D'INTERCULTURALI-**

TAT.— Tindran lloc els dies 1, 8 i 15 de febrer, a les 20.30, amb l'objectiu de donar elements que enriqueixin i ajudin en el procés de construir una societat més humana. Organitza: Càritas Sant Boi, tel. 936 301 166.

• **VIDA CONSAGRADA.**— El 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor i dia de la Vida Consagrada, se celebraran les vespres a la basílica de Santa Maria del Pi, a les 19.30.

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— El 3 de febrer, a les 21.00, concert solidari en favor del barri del Raval, amb Els Ministrils, a la capella de Nostra Senyora de l'Esperança, Palma de Sant Just, 2 - Barcelona. Més informació: tel. 934 901 168 i 933 228 014.

• **EL SALVADOR.**— El 3 de febrer, a les 21.00, concert solidari per recollir fons en favor d'El Salvador. Hi actuaran el grup de flautes dolces, cor de noies i orquestra de guitarres de l'Escola de Música de Gràcia. Hi interpretaran peces conegudes de música sud-americana, de pel·lícules, dels Beatles... Lloc: església de la Mare de Déu de la Bonanova, plaça Bonanova, 12 - Barcelona.

• **ENCONTRE MATRIMONIAL.**— Els dies 3 i 4 de febrer, tindrà lloc a la residència Pare Manyanet de Begues un cap de setmana organitzat per Encontre Matrimonial, destinat a aquelles parelles que desitgen revitalitzar i aprofundir en la seva relació matrimonial. Inscripcions i informació: tel. 937 188 798.

• **25 ANYS DE SACERDOCI DE XAVIER MORLANS.**— Mn. Xavier Morlans celebra el seu 25è aniversari com a capellà. Per aquest motiu hi haurà una eucaristia en acció de gràcies el 4 de febrer, a les 20.00, a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat (rbla. Catalunya, 115 - Barcelona).

• **TROBADA DE PREVERES I DIQUES.**— *Discernir els signes d'esperança avui*, per Mn. Joan Esquerda Bifet. El 5 de febrer, a les 11.00, a la casa de la Sagrada Família (baixador de Vallvidrera). Ho promou la Unió Apostòlica del Clergat de Barcelona. Per al dinar, cal avisar a Mn. P. Campanyà, tel. 932 037 451.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza l'Aula d'Extensió Universitària CIC de la Gent Gran. La propera sessió serà el 5 de febrer, a les 17.00, sobre *Antropologia i Revelació: angouxa i alienacions*, a càrrec d'Antoni Bentué, professor a la Universitat Catòlica de Santiago de Xile. A les 18.30, celebració de l'eucaristia. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575.

• **MESTRES I PROFESSORS.**— El 6 de febrer, de 19.30 a 21.00, reflexió-col·loqui adreçat a mestres i professores entorn del tema *Educar immersos en el món de la tecnologia*. Està organitzat pel Centre Cristià d'Universitaris i Professionals, el Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona, el Moviment dels Focolars i el Moviment Cristià de Mestres i Professors. Lloc: c/ València, 244, 3r - Barcelona. Informació: tel. 934 125 567 (dimecres de 18.30 a 19.30 i la resta de dies de 18.30 a 20.00), a/e: mcristiapr@jazzfree.com

• **AMICS DE MARIA BENEDICTA.**— En el catorzè aniversari del traspàs de Maria Benedicta, se celebrarà una eucaristia pels dons que Déu li va concedir i per allò que, per la seva intercessió, ens concedeix a nosaltres. Serà el 6 de febrer, a les 20.00, a l'església del Santíssim Sagriment, c/ Aragó, 268 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DELS SANTS GERVASI I PROTASI I MARE DE DÉU DE LA BONANOVA.**— El 6 de febrer, a les 21.30, conferència del Dr. Antoni Bentué sobre *Immortalitat de l'ànima, animisme i reencarnació*. Aquesta xerrada s'emmarca en el curs «Mort i més enllà» que organitza la parròquia. Plaça Bonanova, 12 - Barcelona, tel. 934 175 858.

• **PARRÒQUIA DE SANT OLEGUER.**— El teòleg Antoni Bentué parlarà de l'espiritualitat del laic, el 7 de febrer, a les 20.45, amb la xerrada *La vocació del laic*. C/ Nàpols, 137 - Barcelona, tel. 932 313 604.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Del 7 al 9 de febrer, a les 20.00, tridu de preparació amb motiu de la festa patronal. Hi haurà missa amb homilia a càrrec de Mn. Josep Casanova Domènech, jutge diocesà. L'11 de febrer, a les 12.30, concelebració eucarística presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles. C/ San Bru, 87 - Badalona, tel. 933 891 541.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El 9 de febrer, a les 19.00, tindrà lloc una nova sessió del curs de formació permanent per a religiosos i religioses. El tema serà *Consagrados al servicio del Reino*, a càrrec de Fr. Evelio José Ferreras Galende, o.p., llicenciat en Filosofia i Teologia. Expert en Teologia de la Vida Consagrada. És director del Centre de Sant Tomàs d'Aquino de Buenos Aires (Argentina). Més informació: tel. 932 463 300.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Celebra del 9 a l'11 de febrer un solemne tridu a la catedral de Barcelona, per commemorar les aparicions de la Mare de Déu a santa Bernardette a la cova de Lourdes. El 9, començarà a les 18.30, amb el rés del rosari, i a les 19.00, eucaristia a l'altar major. El 10, coincidint amb l'habitual missa, l'eucaristia se celebrarà a les 19.00. L'11, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, se celebraran les misses a les 9.30 i a les 11.00 a l'altar de la Verge al claustre, i a les 19.00, eucaristia a l'altar major, després de la qual es farà una processó amb torxes pel temple i el claustre.

• **CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA.**— El 10 de febrer, de 10.00 a 18.00, XV Retrobament Ecumènic de Sant Cugat sobre el tema *El diàleg eclesial, social i polític*. Presentació a càrrec de Felip Carmona (vicepresident del Centre Ecumènic), Joan Botam (president del Centre Ecumènic) i Fèlix Martí (director del Centre Unesco de Catalunya). Pregària, grups de treball, posada en comú, debat, informacions de comarques, propostes i plantada d'arbre commemoratiu. Lloc: Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL GORNAL.**— Dins dels actes celebratius del 25è aniversari de la parròquia, l'11 de febrer, a les 13.00, presentació del llibre *Historia de los 25 años de la parro-*

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

Si us plau, ajudeu-nos.

"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona.

Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356 - NIF: G-08862781.

Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpny@teleline.es

IMPORTÀNCIA D'UN BON MÈTODE EDUCATIU

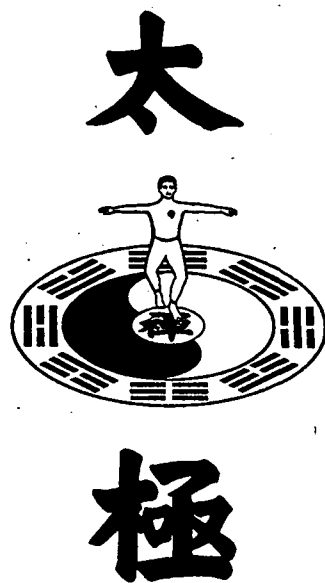
苟不教 性乃遷
教之道 貴以專

Sense ensenyament, la naturalesa original s'acaba alterant. El bon mètode d'ensenyament valora la dedicació constant.

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

quia de Santa Maria del Gornal. Av. Carmen Amaya, 31 - 33 - L'Hospitalet de Llobregat, tel. 933 351 738.

• **CURSOS DE BALMESIANA.**— *Saber y sabiduría: el conocimiento en la vida humana, según santo Tomás*, pel Dr. Enrique Martínez, de l'Institut Filosòfic de Balmesiana, els divendres de 19.00 a 20.30, del 16 de febrer al 27 d'abril; *Curso de introducción a la Sagrada Escritura*, pel Dr. Joan Antoni Mateo, de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, els dilluns de 19.30 a 20.30, del 19 de febrer a l'11 de juny. Més informació: tel. 933 026 840, a/e: secretaria@balmesiana.org, Internet: www.balmesiana.org

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 23 de febrer, a les 19.30, Adolfo M. Chércoles, s.j., parlarà sobre *Ante el riesgo de un cristianismo light*. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13, 1r - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: espinal@redestb.es, Internet: www.fespinal.com

• **INTERED.**— Ofereix el Curs d'Interdependència Solidària: una formació teoricopràctica a totes les persones interessades en el món del voluntariat. Té una durada de 60 hores, repartides en sis caps de setmana entre febrer i maig. També es dona la possibilitat de col·laborar en diferents projectes de voluntariat, tant nacionals com internacionals. Més informació: c/ Cardenal Tedeschini, 72 - Barcelona, tel. i fax 933 520 667, a/e: catalunya@intered.org

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN M. VIANNEY.**— Tots els dijous, exposició del Santíssim després de la missa de 8.00 fins a les 20.00. C/ Melcior de Palau, 56 - Barcelona.

• **CURSET DE FORMACIÓ.**— L'arxi-prestat de Girona-Salt i Càritas interparro-

quial de Girona organitzen el curs *L'educació social de la fe*, els dies 29 de gener, 5, 12 i 19 de febrer, al Seminari Diocesà, pujada Sant Martí, 12 - Girona. Informació i inscripcions: M. Àngels Lidon, tel. 972 208 849, els dimarts i dijous, de 10.00 a 12.00 i de 16.00 a 19.00.

Lleida

• **MOVIMENT DE CRISTIANS DE POBLES I COMARQUES.**— El 4 de febrer, a les 16.30, primera trobada del curs amb el tema *Els pobres a casa nostra*, pel P. Joan Sunyol. Lloc: ermita de Carra-sumada.

Tarragona

• **CÀRITAS.**— Els comptes corrents on poden fer les aportacions d'ajuda a El Salvador són: Caixa de Tarragona, 2073-0010-17-0110434486, "la Caixa", 2100-0006-36-0200165585, i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, 0182-1271-38-0010015617, tel·lèfon d'informació permanent: 902 339 999.

Vic

• **INICIACIÓ A LA LECTIO DIVINA.**— Serà els dies 3 i 17 de febrer, i 17 i 24 de març, a les 18.30, a càrrec de les germanes Cristina Lenscak, o.p. dominica de l'Anunciata, i Lucía Caram, monja dominica del convent de Santa Clara de les monges dominiques de Manresa.

• **ENNEAGRAMA.**— Del 16 al 18 de febrer, a càrrec del P. Josep Lluís Iriberrí, s.j. Es tracta d'un mètode d'autoconeixement basat en nou tipus de personalitat. A la llum de l'evangeli de sant Joan, l'enneagrama permet veure la importància d'assolir una bona qualitat humana per reflectir més bé la imatge de Déu que som nosaltres. Casa d'exercicis Cova de Sant Ignasi - Manresa, tel. 938 720 422.

Girona

• **CURSET DE FORMACIÓ.**— L'arxi-prestat de Girona-Salt i Càritas interparro-

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Llibreria Santa Maria	Riera Bisbe Pol, 62	08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona
Llibreria Garbí	Via Augusta, 9	08006	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Kiosco Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria Marta de la Fuente	Comandante Benítez, 18	09028	Barcelona
Llibreria Jordi Garreta	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Institut Edicions	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Josep Alsius	P. de la indústria, 28	17820	Banyoles
Llibreria Mateu	Santà Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Carme García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Lluí	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Osetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Petits anuncis

COMPRA i VENDA

COMPRO segells, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicosanitària, permanent o temporal. Tel. 934 503 930.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia per Barcelona, Andorra i Lleida. Tel. 932 158 148.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

DIVERSOS

NECESSITEM senyora de mitjana edat, eficient i de confiança, que li agradi viure al camp per portar la casa i atendre senyora gran. Preu i condicions a convenir. Tel. 977 655 304, prov. Tarragona, migdia i vespres.

SÓC INFERMERA jubilada i em trobo molt sola. Voldria formar la meua llar cristiana de debò, amb amor, tendresa i bon humor i amb un company que m'ajudés en les penes i les alegries. Sóc vídua sense fills i tinc 73 anys. Apartat de correus, 72 (La Roca) 08552 Taradell.

Concurs Bíblic (Federació de Cristians de Catalunya)

El grup AVANT de Terrassa, amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics organitza el XVI Concurs Bíblic i el II Concurs de Dibuix, amb el tema *La Redempció*. Hi poden participar els alumnes del cicle mitjà i superior d'Educació Primària, d'ESO, dels Instituts i grups de catequesi del territori català. Els treballs es lliuraran de l'1 de febrer al 5 de març a l'Apartat de Correus, 936 - 08220 Terrassa o Centre Eclesial, c/ Blasco de Garay, 34, baixos - 08224 Terrassa. Per a més informació: tel. 937 850 554 (Joaquima Prat, de 18.00 a 20.00, fins al 5 de març), 937 852 291 (Màrius Heras, de 9.00 a 13.00, fins al 26 d'abril), 937 809 888 (Centre Eclesial, de 17.00 a 19.00, de l'1 de febrer al 26 d'abril, excepte caps de setmana), a/e: concurs.biblic@cecot.es, Internet: www.cecot.es/concursbiblic

Obert cada dia de les 21.30 a les 23.30 h

934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9.00 a les 10.30

938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

Telefons de

la Pregària

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON SETMANES

☐ 175 ptes.
☐ 350 ptes.
☐ 525 ptes.
☐ 700 ptes.
☐ 875 ptes.
☐ 1.050 ptes.
☐ 1.225 ptes.

Destacat (+275 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Més enllà de les paraules, més enllà del conceptes, més enllà de les idees, el cristianisme es fonamenta sobretot en l'experiència de Déu. Això és el que transforma de debò el cor de l'home, el fa adreçar-se cap a Jesucrist i l'uneix en una sola vida amb Ell. És el gran misteri cristià, el gran present que Déu té previst per a cada persona humana.

Amb l'únic propòsit de disposar el cor per rebre aquest regal immens, José Luis Belsué imparteix des de fa 4 anys un curs sobre meditació cristiana al Centre Eucarístic María Emilia Riquelme (cada dilluns de 19.30 a 20.30). Per assistir-hi només cal sentir un desig viu de Déu. Si hi sumem el silenci i especialment la gràcia divina, l'enamorament es fa inevitable i el seguiment de Crist, incondicional.

José Luis Belsué imparteix un curs sobre meditació cristiana

«La meditació cristiana no és tant el que fem nosaltres com un do que rebem»

—Què és la meditació cristiana?

—La meditació cristiana tal com jo l'entenc i practico seria un camí privilegiat per a l'experiència de Déu. Meditar ve de *meditari*, que no vol dir reflexionar o pensar sobre un tema, sinó «ser conduït al centre». En aquest sentit, la meditació seria bàsicament la disposició que fem perquè tingui lloc aquesta experiència de contactar amb el més profund de nosaltres mateixos. Això, des del punt de vista cristià, té una lectura molt clara, ja que implica al mateix temps el contacte i la relació amb Déu. De totes formes sóc conscient que el terme *meditació* és força equívoc, sobretot en l'actualitat, com a conseqüència del seu ús habitual en àmbits no cristians de creixement personal, ioga, budisme, zen i tota mena de pseudoreligions.

—En què es diferencia de la pregària?

—Seria pràcticament el mateix. La meditació cristiana és una pregària profunda, de contemplació. El terme *pregària* és més ampli i la meditació es refereix més a una mena de pregària silenciosa, de recolliment, en què no mirem de pensar en Déu ni en coses que tinguin a veure amb la nostra vida o amb

la nostra relació amb Déu, per molt sanes o bones que siguin, sinó que ens limitem a estar amb Ell. I no pretenem tenir una altra experiència que no sigui la pura i simple presència amorosa de Déu. Acudim, com diu sant Pau, «sense voler veure ni sentir res» i cerquem simplement la descoberta d'una realitat que ja és present, que ens acompanya des de sempre, però de la qual no som conscients.

—Què exigeix la meditació per fer-la bé?

—El requisit essencial per a la meditació cristiana no és una tècnica, no és una postura, no són unes condicions humanes determinades. L'essencial és tenir un desig viu de Déu, un desig d'experimentar en el cor allò de què parlen les Escriptures. És un desig d'acostar-se més a Déu, de tenir una experiència més profunda, que no es quedi en les paraules, sinó que sigui una experiència viva. Això és precisament el que diferencia la meditació cristiana d'altres meditacions.

—Només cal desitjar-ho?

—La meditació no és tant el que fem nosaltres com un do que rebem. Només ens hi hem d'obrir, com qui obre la mà

per rebre un present. L'únic que fem en la meditació és posar les condicions humanes que afavoreixin l'obertura a aquesta Presència que ens és donada.

—Quines condicions afavoreixen aquesta obertura?

—Allò fonamental és el silenci, tant extern com intern. Nosaltres, per exemple, quan ens reunim en el curs de meditació cerquem un indret silenciós, perquè aquest silenci extern, ambiental, apaivagui el nostre cos i la nostra ment i puguem romandre silenciosament oberts a la presència de Déu.

—Què pot aportar la meditació a la nostra vida de cada dia?

—L'experiència de Déu transforma la mirada, la manera com veiem la realitat. En aquest sentit, la meditació és per a la vida. La meditació seria com el moment fort del dia en què ens obrim a aquesta presència, que hem d'intentar mantenir durant tota la jornada. I a mesura que anem avançant en aquest camí la nostra sensibilitat es fa cada vegada més fina per captar aquesta presència en tots els àmbits de la nostra vida i en les mil vicissituds que ens passen en el dia a dia.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Record del bisbe Morgades (i 2)

La de 1889 va ser una tardor històrica per a la Catalunya eclesiàstica: el 28 de setembre entrava a Barcelona el seu bisbe Josep Morgades; i el 8 d'octubre era consagrat bisbe, a Montserrat, el seu successor a la seu de Vic, Josep Torras i Bages. No era previsible una coincidència tan grata per a la majoria dels catòlics, en l'ambient crispat de l'època. Els historiadors l'atribueixen a l'equanimitat i a l'amor al país del ministre Duran i Bas. En aquells moments, la intervenció directa dels governs en els nomenaments episcopals resultava decisiva i ni tan solament es mirava de dissimular-la. L'esmentat ministre, en una carta a Morgades (30-3-89) i referint-se al possible nomenament de Torras i Bages, no s'està de dir: «*Se desea una adhesión al trono de Alfonso XIII como la de V. y la mayor parte de los prelados actuales.*»

Morgades, tot i la seva edat avançada, inicia el seu pontificat a Barcelona amb resolució. En una llarga carta pastoral presenta els seus objectius. Hi trobem els referents ja coneguts del seu llarg ministeri sacerdotal: parla de la *sobirania*

de Crist sobre l'individu i sobre la societat, de les benaurances com a model de vida i de les obligacions dels diferents estats de vida: casats, pares, criats i amos, vells, joves, rics... La seva lectura ens fa adonar que, en cent anys, han canviat més coses que potser no pensem, no només de llenguatge. Té raó Morgades quan assenyala els defectes de la seva societat: la indústria no ha portat avenços morals. Però la seva condemna és tan absoluta que no sembla que ell cregui possible evangelitzar en la nova situació, sense una prèvia reconducció a models socials caducats. Es proposa, això sí, impulsar les parròquies mancades de recursos i amb un excés de feligresos, com Sant Martí

de Provençals i Santa Maria de Taulat.

Ara bé, el seu curt pontificat quedarà sumit en una allau de conflictes des de la publicació, a mitjans de 1890, d'una instrucció pastoral que estableix la predicació i l'ensenyament del catecisme en llengua catalana. És un text clar, en línia amb l'ensenyament tradicional de l'Església. És també un text matisat: preveu les excepcions que caldrà fer.

És increïble la successió d'atacs virulents que aquesta pastoral suscita: en diverses sessions del Congrés de Diputats, al Senat, a la premsa de Madrid... Les cartes i els telegrams no paren entre els ministres, la Nunciatura, la Secretaria d'Estat del Vaticà i el bisbat de Barcelona... També en aquest punt ens adonem que alguna cosa ha canviat positivament amb el temps, alhora que alguns textos, amb la seva cruesa, ens il·lustren sobre el fons d'algunes mentalitats.

Morgades es defensarà amb dignitat. Serà, però, Torras i Bages qui argumentarà amb més valentia i solidesa, en defensa dels principis bàsics continguts en la instrucció pastoral del seu coetani.

Ara mateix

Rauxa

Fa pocs anys uns científics van fer un estudi genètic sobre les races. Les conclusions evidenciaven que, genèticament, les diferències entre ètnies eren francament irrisòries. Davant d'aquest resultat no van dubtar a afirmar que amb aquestes dades a la mà, científiques i, per tant, objectives, el racisme no tenia raó de ser. La ciència acabava de demostrar definitivament que el racisme era condemnable i absurd.

No s'havia demostrat prou fins aleshores? És que havíem d'esperar demostracions exactes, empíriques, per saber que el racisme és injust? Què hauria passat si l'estudi no hagués donat resultats clars? Seguint la lògica d'aquests investigadors no hauríem pogut opinar sobre el tema fins que no se n'haguessin obtingut dades aclaridores. El món científic mateix no s'està de dir que en ciència, i ara més que mai, no hi ha res definitiu. Veient això, qui ens assegura que d'aquí un temps, unes noves dades empíriques, neutrals i objectives no ens demostraran que les distàncies entre races són més grans del que es creia? Quina conclusió lògica n'hauríem de treure? Que el racisme queda justificat?

Davant fets tan obvis com la perillositat del racisme, la nostra opinió no hauria de trontollar gens, digui el que en digui la ciència.

Eduard Brufau

Ho ha dit la ciència!

Mans Unides

SI VOLS LA PAU,
DEFENSA LA JUSTÍCIA

Fes-te soci col·laborador de Mans Unides

Tel: 93 487 78 78